

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 51

Dijous, 30 de juny de 2005

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions núm. 64 i 65

Í N D E X

Sessió núm. 64

Procediment

per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 7/2005, de 22 d'abril, pel qual es modifica la Llei 2/2004, de 27 de desembre, de Pressupostos Generals de l'Estat per a l'any 2005, en matèria de finançament de la formació contínua (tram. 212-00013/07) (p. 3)

Sessió núm. 65

Projecte de llei

del Jurat d'Expropiació de Catalunya (tram. 200-00015/07) (p. 11)

Projecte de llei

de modificació parcial de diverses lleis relatives a entitats públiques i privades i en matèria de personal (tram. 200-00021/07) (p. 19)

Projecte de llei

de concessió d'un crèdit extraordinari al pressupost de la Generalitat de Catalunya per al 2005, per a finançar les indemnitzacions i les despeses derivades dels danys ocasionats pels despreniments esdevinguts en les obres d'ampliació de la línia 5 del metro al barri del Carmel, de Barcelona (tram. 200-00025/07) (p. 27)

Declaració

institucional amb motiu del 60è aniversari dels bombardejos atòmics a Hiroshima i Nagasaki (tram. 401-00020/07) (p. 35)

Interpellació

sobre la regulació legislativa de l'avaluació de plans i programació (tram. 300-00983/07) (retirada) (p. 36)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00160/07) (p. 36)

al president de la Generalitat sobre els principis recollits per l'article 14 de la Llei de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (tram. 317-00158/07) (p. 37)

→

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00159/07) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre l'impuls de la fase final de l'elaboració de l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00162/07) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre el balanç de l'acció de govern dels darrers mesos (tram. 317-00161/07) (p. 40)

al Consell Executiu sobre els criteris del Departament de Salut pel que fa a l'aprovació de les seves inversions (tram. 310-00451/07) (p. 41)

al Consell Executiu sobre la licitació de les obres del canal Segarra - Garrigues (tram. 310-00452/07) (p. 42)

al Consell Executiu sobre el calendari previst per al desenvolupament dels processos de creació del parc natural de la zona lacustre de Banyoles (Pla de l'Estany) i de redacció i aprovació del seu pla especial de protecció del medi natural i del paisatge (tram. 310-00447/07) (p. 43)

al Consell Executiu sobre el Pla d'equipaments penitenciaris (tram. 310-00449/07) (p. 44)

al Consell Executiu sobre les mesures per a garantir el personal i els mitjans sanitaris suficients durant la temporada d'estiu (tram. 310-00450/07) (p. 46)

al Consell Executiu sobre els peatges (tram. 310-00446/07) (p. 47)

Procediment

relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 2001 (tram. 257-00001/07) (p. 48)

Procediment

relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 2002 (tram. 257-00002/07) (p. 48)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de protecció del medi natural, especialment amb relació a la Xarxa Natura 2000 (tram. 300-00982/07) (p. 56)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el finançament dels ens locals a Catalunya (tram. 300-00978/07) (p. 62)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política del Departament d'Interior amb relació als fets esdevinguts durant les darreres setmanes (tram. 300-00980/07) (p. 66)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la problemàtica de la salut entre els joves (tram. 300-00979/07) (p. 70)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua (tram. 302-00133/07) (p. 75)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa (tram. 302-00134/07) (p. 79)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 64

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat major.

Al banc del Govern seuen el conseller de Relacions Institucionals i Participació, i els consellers de Política Territorial i Obres Públiques i de Governació i Administracions Públiques.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Procediment per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 7/2005, de 22 d'abril, pel qual es modifica la Llei 2/2004, de 27 de desembre, de Pressupostos Generals de l'Estat per a l'any 2005, en matèria de finançament de la formació contínua (tram. 212-00013/07). Més d'una cinquena part dels diputats, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió (reg. 24154). Debat i votació.

El president

Comença la sessió.

Procediment per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 7/2005, de 22 d'abril, pel qual es modifica la Llei 2/2004, de 27 de desembre, de Pressupostos Generals de l'Estat per a l'any 2005, en matèria de finançament de la formació contínua (tram. 212-00013/07)

El primer i únic punt de l'ordre del dia és el debat i votació del procediment per a la interposició del recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 7/2005, de 22 d'abril, pel qual es modifica la Llei 2/2004, de 27 de desembre, de Pressupostos Generals de l'Estat per a l'any 2005, en matèria de finançament de la formació contínua. Presentada per més d'una cinquena part dels diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el debat es regirà pels articles 141 i 142 del Reglament. Té la paraula per defensar la proposta l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats. Aquest és el cinquè debat en ple del Forcem en aquesta setena legislatura. Hem tingut quatre debats previs respecte al moment del Forcem a Catalunya i del traspàs de les competències, dues interpellacions en ple i les mocions corresponents, i avui anem al cinquè debat per discutir la possible inconstitucionalitat o no del Reial decret 7/2005, aprovat ben recentment al Parlament espanyol.

De fet tenim una oportunitat més –una més, no més important que les anteriors, no menys important que les anteriors– per dir plegats dues coses. La primera, que exigim el compliment íntegre de les sentències del Tribunal Constitucional, que cal insistir com a cambra que aquest compliment és imprescindible; i la segona, que defensem plegats un model de Forcem que no és el model que està implementant el Govern socialista, el Govern de l'Estat, el Govern de l'Administració espanyola. I com tractaré d'argumentar, és una oportu-

nitat més per parlar d'aquestes qüestions i tractar de pressionar en la línia que crec que ens interessa com a diputats catalanistes del Parlament de Catalunya.

Estalvio el debat sobre el Reial decret 7/2005, per no tornar-hi. Vostès van tenir l'oportunitat d'assistir a aquest debat. No tornarem amb els arguments... Només recordaré les tres objeccions fonamentals plantejades per Convergència i Unió en aquest debat del Reial decret. Eren tres. La primera significava la sanció definitiva del «menysprenyat» model Zaplana. Aquell Reial decret significava, sense adonar-nos del tot, l'aprovació d'un model, el model Zaplana, que plegats –amb l'excepció del Partit Popular, això és cert– vàrem combatre durant la passada legislatura.

Segona qüestió: significa una acceptació resignada, ho vulguin o no, de l'incompliment de les sentències del Tribunal Constitucional.

I la tercera: enteníem, i d'alguna cosa parla el Dictamen del Consell Consultiu, que el procediment emprat per a l'aprovació del Reial decret, evitant de fons el debat d'un projecte de llei no era el més idoni, justament en funció de la importància objectiva del tema.

Les implicacions d'aquell Reial decret. Dues, i molt importants. La primera, de caràcter formal: ens correspon el que ens correspon i no anem pel camí d'aconseguir-ho, perquè sempre que produïm, diguem-ne que una acceptació tàctica feta pel Govern espanyol respecte a la quantitat dels fons que vénen a Catalunya, vulguin o no, acceptem amb certa resignació que les sentències del Tribunal Constitucional no es compleixin. Aquest és el moll de l'ós del debat.

Torno a repetir l'argument. Sempre que, esperançats, saludem que els fons del Forcem s'incrementen per a Catalunya, acceptem resignadament que les sentències del Tribunal Constitucional no es compleixin. I aquest és el moll de l'ós. Després algú em podrà dir: escolti'm, però els diners que vénen, benvinguts siguin. Naturalment que sí, naturalment que sí, no discutirem per aquesta qüestió. Però veritablement, la renúncia està en la negativa que es compleixin les sentències del Tribunal Constitucional. Dels diputats i diputades d'aquesta cambra, per Déu, que no!, però sí del Govern espanyol, que hauria d'estar molt sensibilitzat en aquella batalla que els diputats i les diputades catalanes –i, per cert, tota la societat catalana: empresaris, sindicats– vàrem tenir perquè es declarés que les sentències del Tribunal Constitucional havien de ser complides.

La segona qüestió, tan important com aquesta. La primera és de fur, la segona és tan important com aquesta: tenim els elements suficients per afirmar –i crec que no ens podrem «escaquejar» d'aquesta afirmació– que el model Zaplana va en contra dels interessos dels treballadors i de les empreses petites d'aquest país. I això serà bastant difícil que diguem el contrari. És a dir, finalment resulta que el model de formació que implica el model Zaplana significa per a les empreses que tenen menys de cinc treballadors l'aprofitament de l'1 per cent dels recursos. No anem bé.

Això ens hauria de fer recapacitar. És a dir, per la voluntat de tenir aquests recursos aquí, estem implementant un model que no serveix per al gruix de les nostres

petites i mitjanes empreses, és a dir, no serveix per als treballadors. Objeció: podríem fer plegats que servís; no veig la manera de fer-ho amb l'actual model. I el debat amb el Govern espanyol no només és: «Porti vostè tots els diners a Catalunya, perquè aquesta és l'obligació que emana per al Govern de la sentència del Tribunal Constitucional», sinó: «Tinguem un model que pugui ser aprofitat per les petites empreses catalanes.»

Tot el model de la bonificació, resulta que si algú afavoreix és les grans empreses de Catalunya. No haurien d'afavorir les grans empreses de Catalunya, aquests diners? Jo no tinc cap tipus d'objecció fonamental que això sigui així, però al que em nego és que les petites empreses, que són el teixit bàsic de la nostra societat catalana, i que els treballadors que treballen en aquestes empreses es vegin perjudicats per un model que no està pensat per a elles.

Home, i noto algun silenci molt còmplice, no en aquesta cambra –aquí tindran un rebuig ben exprés–, però noto algun silenci molt còmplice quan es dona, per part de la CEOE, la negativa a anar contra el model Zaplana. I quedo absolutament sorprès i sobtat quan això està secundat per la UGT Espanya i per Comissions Obres Espanya. No hauríem de reaccionar, en aquest sentit? Quan la CEOE calla per l'aplicació del model Zaplana, perquè sap perfectament que les petites i mitjanes empreses a Catalunya no poden beneficiar-se d'un model d'aquestes característiques, i calla, i Comissions i UGT, per al capítol de les competències, a Madrid no diuen el mateix que Comissions i UGT a Catalunya, i també callen, no ens hauria de fer reflexionar, aquesta qüestió? Doncs, en els cinc debats que hem tingut, a fe de Déu!, sembla que no.

Anem respecte al Dictamen pròpiament dit. Què diu el Dictamen? I els reconec obertament –i els demanaria que no esmercin massa temps en les seves rèpliques en aquesta qüestió– que molt justet, molt justet podem intentar que això sigui inconstitucional. Ja els ho reconec. De veritat que no caldrà que esmercin grans esforços per convèncer-nos del contrari. Ben justet, ben justet podem entendre la inconstitucionalitat d'un dels apartats –és a dir, del segon punt– del Projecte. I ens diu el Consell Consultiu: «Des del punt de vista formal, hi ha inconstitucionalitat en tota la situació que preveu “a futur” un reial decret que en l'àmbit del present tindria justificació, però que en l'àmbit del futur, la lògica pròpia de la jurisprudència constitucional no ho veu del tot..., tot.» Però ens diu el Consell Consultiu una cosa més: «Probablement..., poden presentar vostès el recurs al Tribunal Constitucional..., probablement no ens en sortirem.»

Si aquesta és la valoració que en fa el Consell Consultiu, pregunta: per què s'entesta Convergència i Unió a plantejar aquest recurs? Si nosaltres sabem que el Dictamen del Consell Consultiu és justet, justet respecte a la inconstitucionalitat, la pregunta és: per què Convergència i Unió s'entesta que vostès considerin la possibilitat de presentar aquest recurs? Doncs, ben senzill: per mantenir viu el debat polític. Doncs, ben senzill: per mantenir viva la pressió política. Doncs, ben senzill: per mantenir viva la pressió del Govern de Catalunya respecte al Govern espanyol. Doncs, ben senzill: per

donar instrument al Govern català per pressionar el Govern espanyol perquè es compleixi la sentència. Per això mantenim viu aquest debat.

Per què ho fem, també? Perquè creiem que tenim un instrument a les mans, i així ens ho reconeix el Consell Consultiu, que ens podria permetre –que ens podria permetre– si més no avançar com abans millor en la resolució del conflicte que tenim amb el Govern espanyol.

Jo ja comprenc, i els ho accepto, senyores i senyors diputats, que pot haver-hi una actitud extraordinàriament pragmàtica, aquella per la qual Convergència i Unió va ser molt i molt criticada, per cert. Escolti'm, arriben els diners, anem a veure com els gestionem i si van venint una mica més de diners cada any, doncs, a veure com arriben... Però el que hi ha de fons és l'incompliment de les sentències del Tribunal Constitucional. I això podria ser relatiu. Dir: «Escolti'm, bé, ja veurem com acaba.»

Però jo apello a la seva consciència perquè entenguin que el model Zaplana és un model contra la petita i mitjana empresa a Catalunya. Per això ens convé reaccionar, i per això ens convé donar armes al Govern de la Generalitat de Catalunya per combatre amb eficàcia el Govern espanyol en aquest plantejament. Solidàriament, de bon to, amb cordialitat, com convingui, però no el model Zaplana per a les empreses petites i mitjanes de Catalunya. Amb la disposició del Govern amic, naturalment que sí. Amb la col·laboració que s'ha de suposar entre el Govern espanyol i el Govern català, naturalment que sí, però no acceptin un model que va en contra de la línia de la flotació de les petites i mitjanes empreses de Catalunya.

Com ha de procedir aquesta cambra? Doncs, com ho estimi oportú. Com procedirà? Ja ens ho imaginem. Però tenim l'oportunitat, senyores i senyors diputats, de corregir el que a mi em va semblar una incoherència extraordinària, el passat Ple d'aquesta cambra que vam tocar el tema del Forcem i el que va succeir a Madrid respecte a la votació d'Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya. I tenim la possibilitat d'adreçar el que entenc que era un malentès. En què consistia, aquest malentès? Ben senzill, consistia que republicans, la gent d'Iniciativa - Izquierda Unida i Convergència i Unió votàvem junts al Parlament espanyol en contra la convalidació del Reial decret. Ho recorden? No ho recorden. Ho repeteixo: republicans, Iniciativa - Izquierda Unida i Convergència i Unió votàvem junts al Parlament espanyol contra la convalidació del Reial decret. Els socialistes catalans votaven naturalment amb els socialistes espanyols.

I per què votaven, amb quin argument? Home, no cal convalidar un reial decret d'aquestes característiques, i donem-nos l'oportunitat, com a mínim, de discutir això en un projecte de llei. I els diputats republicans i els diputats d'Iniciativa - Izquierda Unida van actuar amb coherència política per tractar de defensar, si més no, el debat entorn al compliment de les sentències del Tribunal Constitucional.

I per això dic que deu ser un malentès que els diputats aquí, d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya, no van assumir aquest tipus de plan-

tejament. Admeto, diputat Ferran, que l'ombra de la mà del Partit Socialista pot ser molt allargada, *molt*. L'ombra deu ser molt allargada, però el fet és que ni els republicans ni la gent d'Iniciativa - Izquierda Unida va votar aquí a favor del que proposava Convergència i Unió. (*Remor de veus.*)

El president em diu que ens evitaríem aquest tipus de comentaris o ofenses si no apelléssim directament al diputat en qüestió..., que feia una reflexió al respecte...

Però el fet és que Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya van votar en contra aquí del que havien votat directament a Madrid. I ara tenim l'oportunitat d'arreglar-ho, si vostès ho volen.

Senyor president, un té l'experiència suficient com per saber que és difícil que un grup parlamentari canviï d'opinió d'un ple a l'altre, però tenim l'oportunitat de fer-ho.

Conclusió. U, tenim un dictamen del Consell Consultiu que ens recomana la possibilitat, malgrat que difícil serà..., de presentar recurs d'inconstitucionalitat. Dos, crec que hi ha un acord polític generalitzat en el compliment de les sentències del Tribunal Constitucional. Tres, hi havia un acord generalitzat que el model Zaplana no era el model més adequat. Quatre, tenim precedents suficients al Congrés de Diputats i en el debat sostingut en aquesta cambra que podem estar junts en la defensa de les sentències, del compliment de les sentències i en contra del model Zaplana. Hi vàrem estar durant tota la passada legislatura. Tota la passada legislatura hi vàrem estar. No només els grups parlamentaris –fins i tot el PP, fins i tot el PP–: els sindicats, els empresaris, etcètera. Vam estar junts.

I ara ha succeït que justament quan apareix la pastanaga de diners que han d'arribar a Catalunya en forma de Forcem, aquesta unitat es trenca perquè val la pena donar suport al Govern amic. I jo això ja ho entenc, però els proposo una cosa una miqueta més complexa: per què no fem d'aquest instrument polític una eina de debat i de pressió al Govern espanyol? Tan amistosa com vulguin, tan cordial com vulguin, tan educada com vulguin, però un instrument de pressió del Govern de Catalunya –en mans del Govern de Catalunya– amb el Govern espanyol.

Em deia l'altre dia el conseller Rañé: «Això enfurismaria molt el Govern espanyol.» I què? I què? Diu: «No, no, vostè ha de tenir en compte, diputat, que podria ser una estratègia política, però això enfurisma molt el Govern espanyol.»

Bé, aquest és un argument que jo entenc que els socialistes catalans valorin; ho entenc i ho respecto. Ho han de valorar els republicans catalans, ho han de valorar també la gent d'Iniciativa de Catalunya. Vostès ho decideixen.

Finalment, president, per acabar, nosaltres tenim la voluntat política que aquest Dictamen prosperi, que puguem presentar aquest recurs. Creiem que és bo per a les petites i mitjanes empreses, que és bo per a la paraula compromesa de tots els grups en defensa del compliment de les sentències. Vostès, senyores i senyors diputats, tenen la paraula.

Gràcies, de totes maneres, a tots, per la seva atenció.

El president

Té la paraula, per manifestar la posició dels diversos grups parlamentaris, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Núria Segú.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats començo..., les meves paraules són de coincidència amb el senyor Fernández Teixidó. Coincidim, primer, en l'obligació que té el Govern de l'Estat de complir les sentències del Tribunal Constitucional. Coincidim també en aquesta necessitat, per a Catalunya, per als treballadors de Catalunya i per a les empreses de Catalunya. I coincidim, també, en el fet que el model que va implantar el decret Zaplana no és bo per als treballadors i treballadores de Catalunya i tampoc per a les petites i mitjanes empreses de Catalunya.

Dit això, tampoc no aprofundiré en el contingut del Dictamen: justet, justet –justet, justet. Però jo crec que, a més a més d'analitzar el contingut del Dictamen, hem d'analitzar, també, la situació del context, avui, en què tenim aquest tema a nivell de l'Estat espanyol.

Nosaltres hi veiem –ho hem de dir ja de bon principi– més contres que pros a votar a favor de la presentació d'aquest recurs d'inconstitucionalitat. Tampoc no farem –el Dictamen ja ho fa per ell sol– una defensa de la constitucionalitat del Reial decret. Es pronuncia clarament sobre la utilització, la idoneïtat o no de la utilització d'aquesta fórmula de Reial decret com a instrument jurídic per modificar la Llei 2 del 2004. I, després, sobre el caràcter de material, el Reial decret ens deixa senzillament una petita escletxa, eh?, que seria la gestió posterior que es pot fer en el futur d'un import d'uns sis milions d'euros. Per tant, una escletxa molt petita en aquest sentit. Ho entenem nosaltres. Però, bé, en definitiva, just –just– perquè prosperi un recurs d'inconstitucionalitat.

Per tant, el senyor Fernández Teixidó ens deia que no fem aquí la lectura d'aquesta proposta que ens fan des de Convergència i Unió per ella mateixa, sinó com un instrument, com una eina que ens pot ajudar en el camí aquest en què tots coincidim.

Jo l'entenc, senyor Fernández Teixidó, vostè va donar suport a un govern a Madrid. El seu Grup Parlamentari de Convergència i Unió donava suport a un govern a Madrid, que va encaminar el tema de formació contínua a aquesta situació que tenim avui.

Però nosaltres creiem que l'escenari ha canviat, està canviant, no tot el ràpid que nosaltres voldríem, però ha canviat. I aquí no debatre si aquesta modificació d'aquest Reial decret, que avui en debatem la constitucionalitat, el Reial decret 7, de 2005, acaba essent i és, i ho he de reconèixer, una modificació pressupostària del decret Zaplana, que el que fa és donar més diners a Catalunya, però és veritat que no modifica el fons. Però jo he de recordar, també en aquesta cambra, que el fons el Govern anterior de Convergència i Unió el va recórrer el Tribunal Constitucional, i aquest Govern ha continuat mantenint aquest recurs i el continua defensant. Per tant, en això hi coincidim.

Ara bé, utilitzar aquesta possibilitat de votar a favor i presentar, per tant, aquest recurs d'anticonstitucionalitat com un instrument, com una arma..., nosaltres entenem que és una arma enverinada això que vostès ens plantegen –és una arma enverinada–, bàsicament perquè no prosperarà i ens pot produir canvis en aquest escenari que avui tenim.

Què tenim avui? Dues sentències del Tribunal Constitucional a favor de les tesis que defensem i que compartim. Uns moviments de fitxa, per dir-ho d'alguna manera, del Govern actual en aquesta línia, no tan ràpid ni tan àgil com nosaltres voldríem. Han aportat més recursos, però no han modificat el fons, que nosaltres mantenim que s'ha de modificar. Aquest Reial decret ens aporta més recursos. Sí. El desplegament d'aquest Reial decret amb les ordres corresponents, que s'està parlant a la Conferència Sectorial d'Afers Laborals, va per bon camí, sí; però ens hem de plantejar què farem el 2006 i què farem el 2007.

Presentar un recurs que tenim moltes possibilitats de perdre per tenir dues sentències a favor de les nostres tesis al Tribunal Constitucional i una en contra? Perquè ens dirà que aquest Reial decret, que acaba essent una modificació pressupostària com he dit, del model Zaplana, s'ajusta a la Constitució. Això se'ns pot girar en contra, ho hem de tenir molt clar en aquest escenari en què ens movem. Nosaltres no creiem que aquest risc valgui la pena.

Valdria la pena –valdria la pena–, fins i tot, si vostè m'ho permet, aplicant criteris pragmàtics. Presentant aquests recursos d'anticonstitucionalitat, si el resultat és favorable, significarà una modificació substancial dels recursos que arriben als treballadors i a les treballadores i a les empreses de Catalunya per formació contínua? No. La resposta és no. (*Remor de veus.*)

Per tant, hem d'endegar una nova línia d'enfrontament, els resultats de la qual són incerts, i que..., o millor dit, són bastant coneguts –permetin-me la correcció– perquè poden ser desfavorables. Nosaltres no creiem que aquest hagi de ser el camí d'enfrontament amb el Govern de l'Estat, deixant de banda si els molesta o no els molesta. Això entenem, nosaltres, que és secundari, sinó que, com a estratègia, no creiem que utilitzar aquesta presentació d'un recurs d'anticonstitucionalitat com a eina per pressionar, sigui idònia perquè els resultats es poden girar clarament en contra. Nosaltres no creiem que aquest sigui oportú..., oportuna. Aquesta és la paraula: oportuna. No crec que la presentació d'aquest recurs sigui oportuna.

I acabo. El Dictamen del Consell Consultiu ens deixa poc marge. L'escenari és més favorable del que teníem fa un any –fa un any. El camí, creiem que està encarriolat. Afegir més pressió és positiu, però sempre que l'afegim en el sentit correcte, i no utilitzant instruments o propostes que poden acabar girant-nos en contra del que defensem de manera unida tots els grups d'aquesta cambra, les associacions sindicals i les associacions empresarials d'aquest país.

Per tant, nosaltres això no ho farem, i, per tant, votarem en contra de la presentació d'aquest recurs d'anticonstitucionalitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, de fet, el debat, la qüestió que avui ens ocupa..., coincidim amb vostè en moltes qüestions, senyor Fernández Teixidó, i, de fet, requereix una anàlisi especialment acurada i un exercici de responsabilitat política, ja que la qüestió de la manca de lleialtat institucional de l'Estat vers les comunitats autònomes, les dites comunitats autònomes, i, especialment vers Catalunya, és una realitat contrastada fins al moment, hi hagi qui hi hagi al Govern.

És a dir, en les darreres legislatures, hi hagués qui hi hagués és veritat que hi ha hagut una vulneració clara del principi de lleialtat institucional pel que fa a la distribució de competències. I, per tant, considerem que cal ser implacables en aquests espais competencials que per llei ens corresponen. Que, a banda d'un cas com el del Reial decret que avui debatem, el nostre Grup, en línia amb tota l'activitat tant en aquesta legislatura com en les anteriors, manifesta la clara voluntat de no permetre que, en cap cas, l'Estat envaeixi aquestes competències, les competències pròpies de la Generalitat i sigui especialment estricte en el compliment del principi d'aquesta lleialtat institucional a què està sotmès. I a més a més, hi insisteixo, ho fem ara i ho hem fet sempre.

Vostè ho ha dit: el nostre Grup Parlamentari a Madrid va presentar una moció al Congrés, aprovada pel Ple, centrada precisament en aquest principi de lleialtat institucional i transferència dels fons i, també, en la transferència dels fons de formació contínua de treballadors i treballadores. I, precisament, el text que es va aprovar d'aquesta Moció, amb el suport dels grups polítics que formem el Govern de Catalunya, insta el Govern de l'Estat a accentuar i a accelerar aquest procés de territorialització i el traspàs de fons a les comunitats autònomes.

El fet que fos aprovada ja és un primer pas en la confiança que el nostre Grup Parlamentari hi posa, i un compromís, pensem, del Govern de l'Estat de cara a fer possible un desplegament del Reial decret llei favorable a l'exercici de les competències que ens pertocuen, tal com, d'alguna manera, podem extreure del Dictamen del Consell Consultiu, no?

A aquest reconeixement polític cal afegir –també vostè hi ha fet esment– l'aprovació de la Moció que va presentar vostè mateix fa uns dies al Ple, per tal que el Govern de la Generalitat continuï exigint al Govern de l'Estat el compliment de les reiterades sentències del Tribunal Constitucional relatives a la gestió de fons destinats a la formació contínua.

Nosaltres pensem que aquesta pressió que vostè demana es mostra de forma continuada, i que, per tant...,

suposo que ja ho sap, però, li ho anuncio que nosaltres pensem que aquest recurs d'inconstitucionalitat fins i tot presentat pot ser, diguem-ne, contraproduent pel que pretenem.

Perquè, precisament, en el context en què ens trobem i en el debat del Reial decret hem de valorar si precisament aquest recurs d'inconstitucionalitat cal. Cal presentar-ho, però, què en traurem, d'això? Vostè parla de pressió. Però, a banda de la pressió, realment en traurem alguna cosa més? És a dir, aquest recurs d'inconstitucionalitat a banda de la... –ho ha dit la diputada que m'ha precedit–, les sentències del Tribunal Constitucional, els acords d'aquesta cambra, els acords de la cambra a Madrid, en un sentit bastant semblant..., doncs, és evident que, si el mateix Consell Consultiu en el seu Dictamen reconeix que el caràcter urgent i necessari de la norma és constitucional..., si el que d'alguna manera ens està dient el Consell Consultiu és que precisament en el seu contingut, que seria constitucional, sempre que no incidís en les competències pròpies d'execució de les comunitats autònomes, però precisament el que fa, apella precisament al fet que la inconstitucionalitat seria en el cas que el desplegament ataqués aquestes competències. En tot cas, aquest desplegament encara no està fet. Per tant, nosaltres considerem que –vostè ho ha dit, no?– és molt justet, reconèixer que això... Vostè ho ha demanat i no intentaré convèncer-lo. És molt justet pensar que aquesta norma és inconstitucional.

En tot cas, estem en un punt que pot considerar-se una cosa o una altra. I, en tot cas, del que estem pendents precisament és del desplegament d'aquesta norma que, de fet, ja ha començat..., el Govern de l'Estat ja ha començat a fer propostes a les diferents comunitats autònomes, no?

De fet, vostè demana pressió. Hem parlat de les sentències del Tribunal Constitucional. Hem parlat de les mocions aprovades. Però, recordi, jo crec que ara no és sobrer recordar-ho, que els partits d'aquesta cambra, els agents econòmics i socials de Catalunya i el Govern de la Generalitat van signar una declaració conjunta per al compliment de les sentències del Tribunal Constitucional.

Per tant, és evident que la pressió hi és: hi és en aquesta cambra, hi és al carrer, hi és. El poble de Catalunya està unit precisament per no perdre aquestes competències i perquè es compleixin les sentències. I, per tant, la pressió ja hi és. No cal, crec, anar a un debat on precisament podríem perdre en algun sentit.

Jo crec que..., nosaltres creiem que cal valorar, precisament, amb confiança no només allò que s'ha aprovat en el Congrés, en el sentit que hi ha el compromís de territorialitzar aquestes..., el tema de la..., allò que es va aprovar a Madrid, en territorialitzar les comunitats autònomes el tema de la formació contínua, sinó que, a més a més, els contactes que ja ha fet el mateix Govern de l'Estat amb el Govern de la Generalitat i amb altres comunitats autònomes, on precisament ha anunciat la reforma d'unes ordres que precisament van en la línia del que nosaltres preteníem, i que pensem que precisament és aquest desplegament el que està marcant el que vostès..., la pretesa inconstitucionalitat, el que vostès estan analitzant abans que passi.

De fet, en la darrera Conferència Sectorial, el Ministerio de Trabajo y Asuntos Sociales va presentar una sèrie de modificacions d'ordres que pensem que marquen la diferència, el que coneixem fins ara, i que comença a evidenciar, precisament, el compliment d'aquests compromisos. Aquests projectes d'ordre modifiquen precisament la formació en les empreses, en el sistema de modificacions; modifica, també, la concessió de subvencions destinades a la realització d'accions complementàries i d'acompanyament a la formació, i modifica la concessió de subvencions mitjançant contractes programes per a la formació dels treballadors i treballadores.

I, en tot això, està precisament reconeixent en aquestes reformes, en les propostes que s'ha fet d'aquests projectes d'ordre, precisament, el que..., per primera vegada, les comunitats autònomes, per exemple, s'incorporaran, en coordinació amb el CEPE, a la gestió, avaluació, seguiment i control de les bonificacions de formació contínua. Això no ho teníem fins ara. Això vol dir que, en el seu desplegament, el Govern de l'Estat ja compta que es tindrà en compte, en l'àmbit de les nostres competències, allò que la Generalitat de Catalunya proposi.

Per altra banda, en la distribució competencial de les diferents normatives de l'Estat que se'ns atorga a les comunitats autònomes hi ha, en aquestes reformes de modificacions d'ordre, el reconeixement exprés de la competència de les comunitats autònomes pel que fa al paper, en la concessió de subvencions destinades a les accions complementàries, de la formació; és a dir, es fa, des del Govern de l'Estat, reconeixement del paper competencial que les comunitats autònomes, les dites comunitats autònomes tenim en aquesta matèria. Per tant, si precisament estem en un punt on –precisament vostè mateix ho deia– hi ha dubtes, i el que ens diu, el Dictamen del Consultiu, és precisament que serà a partir del desplegament que faci, el Govern de l'Estat, d'aquest Reial decret llei, on realment es demostrarà la inconstitucionalitat, és evident que aquí, en les propostes que ens presenten, no hi ha invasió de competències; al contrari, es compta precisament amb el paper important que té la Generalitat de Catalunya en l'execució d'aquestes competències.

És per això que nosaltres votarem en contra, no perquè pensem que no hi ha d'haver pressió... Pensem que la pressió ha de ser-hi, pensem que la unió ha de ser-hi i pensem que ha de ser aquí, a Madrid i fora de les cambres parlamentàries. I és evident que això s'ha liderat també des del Govern de la Generalitat. I reconeixem, a més a més, que vostè personalment, i el Grup de Convergència i Unió també, ha tingut un paper importantíssim i, a més a més, ho ha manifestat diverses vegades en aquest hemicicle. I torno a reconèixer el paper important de la seva Moció, precisament, per mantenir aquesta pressió.

Pensem que aquest no és el millor instrument, o sigui, el recurs d'inconstitucionalitat no és el millor instrument per mantenir aquesta pressió, perquè podríem pel camí..., malgrat que possiblement tindríem una punta de pressió, segurament, pel camí perdre moltes més coses que les que aconseguiríem, perquè evidentment

en el desplegament ja es reconeix tot allò que nosaltres reclamem.

De fet, nosaltres, ja ho he dit, votarem..., rebutjarem aquesta interposició del recurs d'inconstitucionalitat, no perquè pensem que les coses canviïn massa moltes vegades, perquè és evident que se'ns ha demostrat que, hi hagi qui hi hagi, el Govern de l'Estat sempre intenta envair competències, sinó perquè ara pensem que hi ha un moment que podem confiar-hi una mica més, i que així..., no només pel que ja s'ha aprovat, sinó per les propostes que se'ns fa. Pensem que podem tenir una col·laboració més estreta i un reconeixement del paper de la Generalitat en tots aquests àmbits, que precisament el Govern de l'Estat comença a reconèixer, si més no ho sembla en les seves propostes.

I nosaltres pensem que precisament hem de fer aquest esforç de confiança, de veure com tot això es desenvoluparà, i llavors tornar-ne a parlar; és a dir, el Dictamen del Consultiu ho diu: «En el cas que això es desplegués d'una manera o una altra, és llavors quan hauríem de fer possible un recurs d'inconstitucionalitat.» És a dir, en aquest desplegament, si nosaltres trobem elements que precisament vagin contra els nostres interessos com a país, que vagin contra l'execució de les competències pròpies, és evident que és quan nosaltres hem de plantejar un recurs d'inconstitucionalitat. I és en aquest moment que precisament tindrem el Dictamen del Consultiu al darrere de la proposta. I pensem que ara mateix, precisament el que ens diu el Consultiu és que no cal presentar aquest recurs, perquè encara està tot per desplegar.

Suposo que ho he repetit excessivament, però pensem que és el moment que ens trobem que cal fer això: un esforç de confiança per tal que es pugui desplegar de la millor manera.

I per tant, nosaltres rebutjarem aquest recurs d'inconstitucionalitat.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan López Alegre.

El Sr. López Alegre

Senyor president, senyores i senyors diputats, per fer el posicionament del meu Grup. He de reconèixer que al senyor Fernández Teixidó jo li tinc una especial debilitat, per la seva brillantor en les seves intervencions i per la seva capacitat d'argumentar les seves conviccions, i la forma vehement amb què les fa. I li he de dir, també, que una part del seu discurs –que ha tingut vostè per a mi i per al meu Grup–, quan vostè fa referència a les necessitats de recursos per formació que tenen, per exemple, les pimes i les micropimes, ens és especialment suggerent. I crec sincerament que, en el temps en què el Partit Popular va tenir responsabilitats de Govern, així ho va intentar fer palès.

Amb la mateixa sinceritat, permeti'm que li digui que una part del seu discurs jo no el comparteixo, ni en el fons ni en les formes. I li citaré un exemple. Vostè cons-

tantment planteja Catalunya i la resta de l'Estat com a realitats absolutament diferenciades, estableix distingos que, des del meu punt de vista, són més propis de Bèlgica, entre flamencs i valons, que no pas de Catalunya i del conjunt d'Espanya, quan parla dels socialistes catalans i dels socialistes espanyols, i dels d'Esquerra aquí i dels d'Esquerra allà, i dels d'Iniciativa aquí i dels d'Iniciativa allà, quan jo crec que, al cap i a la fi, ser català és una manera també de ser espanyol, que ser gal·lec és una manera de ser espanyol, i que, al final, tots plegats som compatriotes. I aquesta espècie de plantejament belga d'enfrontats, d'un 50 per cent contra un altre 50 per cent, permeti'm que li digui que nosaltres no el compartim.

També li he de dir que vostè ha fet anar un argument que és tant com dir: «Miri, anem a matar mosques a canonades. Per mantenir viu aquest debat, hem de fer una cosa tan seriosa i tan important com presentar un recurs d'inconstitucionalitat.» I miri, igual que jo crec que és evident i que no admet discussió que les petites empreses catalanes necessiten més recursos, i més ben gestionats i amb més proximitat, per a la formació, jo crec que com a mínim és discutible que, per tal d'aconseguir les transferències que han vingut avalades per sentències del Constitucional en el tema del Forcem, la millor via sigui la de presentar aquest recurs. No sé fins a quin punt, això pot ser un entrebanc, o pot ser un avenç en el que sembla l'objectiu, que, al final, tots plegats en aquest hemicicle –com a mínim els que estem aquí, en aquest moment, i he d'entendre que la resta– compartim.

Per què li dic això? El dia 16 del mes passat, el conseller Saura deia que tenia pendent una entrevista, després d'una comissió mixta de traspassos que hi havia hagut, amb el ministre Caldera, perquè un cop s'havien aconseguit les transferències de beques es donés una empena al tema del Forcem. Home, jo no sóc dels que hi tinc una gran confiança –per naturalesa sóc una persona confiada fins a un punt càndid–, però vist el que ens ha passat l'últim any, i escaig, ja no tinc una gran confiança en les capacitats..., que les coses que el tripartit ens promet després succeeixin, gairebé tot al contrari. És pràcticament un axioma que allò que es diu després no passa. Però bé, el que sí que tinc és la convicció que la millor manera d'arribar a un tracte no és semblar un camp de mines i al final presentar un recurs d'inconstitucionalitat contra un tema.

Que, miri, jo li reconec, certament, que el que es va fer en matèria del Forcem, mentre el senyor Zaplana va ser ministre de Treball, segurament és l'excepció de la regla del que va ser, des del meu punt de vista, una magnífica gestió amb relació a pimes, petites empreses i autònoms, feta pel Govern del Partit Popular. Això, ja li ho reconec. Ara bé, jo crec sincerament que presentar un recurs d'inconstitucionalitat, que ni tan sols ve avalat per un contundent informe del Consell Consultiu, representaria més un problema que no pas una solució.

Poder segurament estem davant, si haguéssim de parlar *stricto sensu* d'aquest punt de l'ordre del dia, de dos debats diferents. Ja sé que el conjunt de l'opinió pública i la gent que no estigui avesada en aquesta matèria és molt difícil de fer aquesta diferenciació, però una

cosa és quin és el compliment que s'ha de fer de les sentències del Constitucional, com hem d'aconseguir que es facin les transferències en matèria del Forcem a Catalunya, que és quelcom que tots hi estem d'acord, i una altra cosa és –ja sé que és potser una qüestió de matís per al gran públic– si és o no és constitucional el Decret *de marras* 7/2005. I ja sé que em diran que és que vaig a la coma i a la part que m'interessa, però, és clar, el canvi de sistema de bonificacions amb l'increment de recursos de comunitats autònomes, un tractament especial a les bonificacions, encara que vostès em diran que els 420 euros o els 65 per nous centres de treball són «calderilla» i poca cosa per a micropimes, discutir la constitucionalitat d'això, que al final és el que s'acabaria discutint per part dels advocats de l'Estat i dels «sesudos», intel·ligentíssims i més brillants que jo –segur–, lletrats, és una altra qüestió.

Què és el que al Grup Parlamentari Popular en aquests moments l'importa? Efectivament, que el traspàs d'això es pugui dur a terme, que allò que en l'acció de Govern nosaltres féssim, que fos manifestament millorable i aquest pot ser un cas, doncs es pugui manifestament millorar. Jo sincerament crec que el Decret 7/2005 conté millores amb relació al que abans hi havia. Insuficients? No és el compliment de les sentències? No ens atorga a nosaltres la gestió d'aquests 200 milions d'euros directament? No. Crec que ho aconseguirà el conseller Saura? Miri, francament, això no ho tinc gens clar. Tenim, des del Grup Parlamentari Popular una solució màgica amb relació a aquesta matèria? Tampoc no vull enganyar ningú. Ara bé, sí que penso que, abans d'anar a veure el ministre Caldera, que el mateix Saura, en les seves declaracions del 16 de maig, deia que era un ministre –obro cometes i ho dic literalment– «al que las cosas le cuestan mucho» –ja ens explicarà un dia, si vol, el conseller Saura, què és el que va voler dir dient que al ministre Caldera «las cosas le cuestan mucho», però ho va dir ell, no ho dic jo–, sens dubte, no és la millor carta de presentació per al que sembla que vol fer el Govern català en els propers mesos.

Per tant –i amb això conclouré– el que els volem dir és: nosaltres mantenim la postura que hem mantingut en els darrers plens, amb relació a la matèria de les transferències a Catalunya del Forcem. Ho fem, essencialment, perquè, com saben vostès, històricament, i també ara, el PP no es dedica a comentar, analitzar ni a polititzar les sentències, especialment quan emanen del Constitucional. I com que, al final, en temes de constitucionalitat, sembla que tots vostès ens han atorgat l'exclusiva única al Partit Popular, és prou raó perquè puguem mantenir la postura que hem mantingut, però, creiem que, des d'una vessant jurídica –i ho dic amb tota la humilitat del món, perquè jo no sóc advocat–, el que a dia d'avui es vota, ni té gaires possibilitats, pel que diu el mateix Dictamen en la seva part final, de prosperar, ni des d'una vessant política ens aportaria cap avantatge competitiu a l'hora d'aconseguir els objectius que per nosaltres són comuns.

I per tant, el nostre vot, en aquest punt de l'ordre del dia, se cenyirà a fer cas del que diu l'informe del Consell Consultiu, i no donarem suport a la proposta de recurs que ens fa el Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Hi ha hagut una primera part de la darrera intervenció que em sonava a període pre-constitucional, però, bé, com que aquest no és el debat, doncs..., i a més, estem discutint si donem tramitació a un recurs d'inconstitucionalitat.

Bé, jo li he de dir, senyor Teixidó, que en l'anterior debat que vam tenir sobre el tema li deia que potser s'haurien d'establir les obres completes del senyor Teixidó sobre el tema del Forcem. Vostè mateix, en la intervenció, ha dit que anàvem pel cinquè debat; segurament serà el cinquè capítol. Jo espero que hi hagi un sisè de resolució, com a mínim que trobem alguns apèndixs perquè puguem arribar a resoldre allò que sembla que hi estem tots d'acord.

Aquí hi ha una qüestió tàctica, que vostè planteja, i en aquest sentit, sí que compartim amb matisos l'estratègia, que és aconseguir allò que ens pertoca i el compliment de les sentències. Tenim un matís en la tàctica, però sabem que quan la tàctica falla i es manté l'estratègia, podem recompondre coses. Jo crec que aquest és el plantejament que almenys des del nostre Grup Parlamentari volem fer.

És a dir, és necessari mantenir viu el debat? Sí. Pot ser, aquesta proposta, una manera més de mantenir-ho? Benvinguda sigui al costat de les altres. Fa falta dir que el model Zaplana està superat? D'acord. Que no és útil ni per a les empreses, ni per als treballadors de Catalunya? També.

Hi ha hagut un moment –i aleshores seria una cosa recurrent del debat– que, en la seva intervenció, en lloc de dir que el model estava superat, ha dit alguna cosa com «prenyat», «subprenyat» o... Li podria dir que algú va prenyar el model Zaplana, podria ser; algú va votar aquell Govern i va invertir aquell president. Bé, jo crec que això és..., seria baixar el nivell del debat –seria baixar el nivell del debat.

Crec que el rellevant és també posar-nos d'acord, per les seves conseqüències, que el model Zaplana no és bo ni per als treballadors ni per a les empreses de Catalunya.

I, després, ha dit que potser era una proposta, una posició dels grups que donem suport a la majoria, al Govern català, amb les nostres també maneres de fer, d'actuar, d'intervenir, de votar en el Congrés dels Diputats, de pragmatisme. No sé si és pragmatisme; el que crec és que és una combinació necessària, avui, de confiança i pedagogia, i, si vol, al revés: de pedagogia i confiança.

Crec que la intervenció del representant del Partit Popular ens demostra que cal molta pedagogia, i aquí jo crec que entén bé... Per què? Perquè parlem de coses de poder, de competències i de recursos econòmics. Fins i tot, les organitzacions confederals sindicals espanyoles tenen una posició diferent de les catalanes, però no només en aquesta matèria, també en d'altres, i no no-

més els agents socials, també les forces polítiques. Alguns aquí defensen que retornin els papers de Salamanca i a Salamanca s'hi manifesten en contra. Per tant, també hi han realitats diferents. No és si som valons, si som belgues... La realitat és que hi han situacions diferents, perquè, com la llei de gravetat existeix, aquest Estat compost, aquesta Espanya que alguns en diuen «plural», per nosaltres plurinacional, és diversa. I en aquests temes, quan es toquen algunes qüestions centrals, troncal, competencials i econòmiques, doncs, es toquen algunes bases de poder que han mantingut posicions, propostes polítiques i també entorns per generar certes hegemonies. I, en aquest sentit, no ho comparteixo, intento entendre per què passa, i, per tant, cal fer pedagogia perquè això es modifiqui.

I, en aquest sentit, crec que les forces polítiques i les organitzacions socials, sindicals i empresarials de Catalunya, doncs, també empenyen en aquest sentit. Per tant, pedagogia i confiança.

I, per tant, si l'estratègia crec que la compartim, amb els matisos que representem cadascú de nosaltres; si estem en un moment, des del nostre punt de vista, de mantenir confiança i de fer pedagogia; si, al final, la tàctica, que sembla que és el que no compartim, en el tema de presentar o no recurs, doncs, no es compleix..., de la nostra confiança, no en tingui cap dubte: a nosaltres, no ens tremolarà ni el vot ni l'acció, i, per tant, com que no ens tremola ni el vot ni l'acció, si hem de retrobar-nos per tornar a plantejar un altre element tàctic per mantenir el debat i es pugui corregir, sens dubte ens trobarem.

Per tant, com que ens diferenciem en la tàctica, doncs, no votarem a favor de la proposta, però crec que hi ha molts elements de fons que ens permeten seguir desenvolupant l'estratègia des de la confiança que nosaltres mantenim, segurament més que vostès, i des de la pedagogia que ens toca fer a tots, aquí i allà.

(El Sr. Fernández i Teixidó demana per parlar.)

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández i Teixidó

Sí, senyor president. Demano la paraula per dues contradiccions ben òbvies.

El president

Trenta segons.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor López, respecte a un argument que em sembla el central de la seva intervenció, si més no, respecte al que, a mi, m'ocupa.

Nosaltres no plantegem la instrumentació d'aquest Dictamen amb fins estrictament polítics de mantenir viu el debat; nosaltres creiem que hi ha una base jurídica, que és evident que és discutible, com ens recorda el mateix Consell Consultiu, i és sobre aquesta base jurídica que reclamem a la cambra la possibilitat d'interposar recurs d'inconstitucionalitat. És a dir, no és una aproximació tàctica a un plantejament jurídic; la tàctica és una altra cosa. Hi ha la base suficient, que podem després avaluar si és justeta o no, però hi ha la base suficient perquè aquest recurs es pugui interposar. I, justament en l'apartat 2, és el que ens recorda el Consell Consultiu. Només perquè tinguin clara la precisió de la nostra posició.

I, senyor diputat, la paraula que he utilitzat és «menysprear», i, tant des del punt de vista literari com des del punt de vista biològic, entre «menysprear» i «prenyar» hi ha una diferència molt substantiva.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Per acordar d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 7/2005, del 22 d'abril, pel qual es modifica la Llei 2/2004, del 27 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2005, en matèria de finançament de la formació contínua, cal la majoria absoluta dels diputats i diputades, seixanta-vuit o més.

Comença la votació.

L'acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat ha estat rebutjat per 41 vots a favor i 85 vots en contra. La majoria absoluta no ha estat obtinguda.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les onze del matí.

SESSIÓ NÚM. 65

La sessió s'obre a les onze del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller primer, el conseller de Relacions Institucionals i Participació i el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, i els consellers de Justícia, d'Economia i Finances i de Governació i Administracions Públiques.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de Llei del Jurat d'Expropiació de Catalunya (tram. 200-00015/07). Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 202).

2. Projecte de Llei de modificació parcial de diverses lleis relatives a entitats públiques i privades i en matèria de personal (tram. 200-00021/07). Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 202).

3. Projecte de Llei de concessió d'un crèdit extraordinari al pressupost de la Generalitat de Catalunya per al 2005, per a finançar les indemnitzacions i les despeses derivades dels danys ocasionats pels desprendiments esdevinguts en les obres d'ampliació de la línia 5 del metro al barri del Carmel, de Barcelona (tram. 200-00025/07). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 202).

4. Procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 2001 (tram. 257-00001/07). Comissió de la Sindicatura de Comptes. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 204).

5. Procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 2002 (tram. 257-00002/07). Comissió de la Sindicatura de Comptes. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 204).

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de protecció del medi natural, especialment amb relació a la Xarxa Natura 2000 (tram. 300-00982/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la regulació legislativa de l'avaluació de plans i programació (tram. 300-00983/07). Sra. Bet Font i Montanyà, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Substanciació.

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament dels ens locals a Catalunya (tram. 300-00978/07). Sr. Joan López Alegre, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política del Departament d'Interior amb relació als fets esdevinguts durant les darreres setmanes (tram. 300-00980/07). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la problemàtica de la salut entre els joves (tram. 300-00979/07). Sr. Uriel Bertran Arrué, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament del sistema sanitari català (tram. 300-00981/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua (tram. 302-00133/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política educativa (tram. 302-00134/07). Sr. Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

14. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins del dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Projecte de Llei del Jurat d'Expropiació de Catalunya (tram. 200-00015/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei del Jurat d'Expropiació de Catalunya. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable senyor Joan Carretero, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Carretero i Grau)

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, aquest és el segon projecte de Llei que presento en aquesta cambra, i, a l'igual de la primera ocasió, voldria fer palesa la tasca realitzada durant la tramitació parlamentària, ja que s'ha treballat amb intensitat i en profunditat.

La Ponència ha arribat a molts acords i ha proposat l'acceptació o la transacció d'una bona part de les esmenes presentades, amb la qual cosa millorarà, sens dubte, el contingut d'aquest Projecte de Llei del Jurat d'Expropiació de Catalunya.

La Llei d'expropiació forçosa i el seu Reglament regulen la figura del Jurat Provincial d'Expropiació com un òrgan de naturalesa administrativa que té la funció d'establir el preu just en els procediments expropiatoris en els quals no s'hagi arribat a un acord entre l'administració expropiant i el titular del bé o dret a expropiar.

La competència de la Generalitat de Catalunya per a la regulació legislativa del Jurat d'Expropiació es fonamenta en la potestat d'autoorganització i la competència exclusiva de l'article 9.3 per regular les normes de procediment administratiu derivades de l'especialitat de la seva organització.

Els jurats d'expropiació estan definits per la Llei d'expropiació forçosa, anterior a la Constitució i a l'Estatut,

com a òrgans administratius provincials, i la vigent Llei 6/1995, del 28 de juny, en crear el Jurat d'Expropiació de Catalunya, va adequar aquest òrgan a l'estructura territorial de l'Estat, establerta per la Constitució i l'Estatut, i a l'organització pròpia de la Generalitat.

Pel que fa a les competències materials, l'article 10.2 de l'Estatut atribueix a la Generalitat la competència de desenvolupament reglamentari en matèria d'expropiació forçosa. Així mateix, tenint en compte la incidència que l'activitat del Jurat té amb relació als ens locals, que són subjectes actius del procediment expropiatori, la potestat legislativa de la Generalitat per a la regulació del Jurat d'Expropiació es fonamenta també en l'article 9.8 de l'Estatut, que li atorga competència exclusiva en matèria de règim local.

El Jurat d'Expropiació de Catalunya va ser creat per la Llei 6/1995, del 28 de juny, en el marc de les competències de la Generalitat de Catalunya esmentades. La Llei ha estat modificada per la Llei 31/2002, del 30 de desembre, de mesures fiscals i administratives, pel que fa a la composició del Jurat, i per la Llei 7/2004, del 16 de juliol, de mesures fiscals i administratives, que ha creat la secció del Jurat de les Terres de l'Ebre. El desenvolupament reglamentari es va aprovar mitjançant el Decret 202/2000, del 13 de juny, del Reglament del Jurat d'Expropiació de Catalunya.

Des de la creació del Jurat d'Expropiació de Catalunya, l'any 1995, s'ha constatat certa dificultat en la unificació de criteris entre les diferents seccions i certs retards en l'acompliment dels terminis per a la presa d'acords. Així mateix, hi ha hagut una certa percepció per part dels titulars dels béns expropiats que els acords del Jurat eren un tràmit administratiu més, en el qual es trobaven amb una certa indefensió.

S'ha considerat que aquestes disfuncions obeïen principalment al fet que els vocals del Jurat no tenen caràcter permanent i que l'anomenat «vocal tècnic», que actua en representació de l'administració expropiant i realitza l'informe que serveix de base al Jurat per prendre els acords, forma part del Jurat amb veu i vot.

Davant d'aquestes qüestions, en el Projecte de llei es modifica l'estructura del Jurat, de manera que sigui un òrgan col·legiat permanent de l'Administració de la Generalitat, amb independència jeràrquica i de criteri. Així, la majoria dels vocals del Jurat formen part de la seva estructura. També es suprimeix el vocal tècnic, designat per l'administració expropiant, i s'estableix així una situació d'igualtat entre l'administració expropiant i l'expropiat davant del Jurat.

A banda dels objectius expressats, existeixen motius legals i tècnics que justifiquen també l'elaboració del Projecte. L'any 2002, mitjançant la Llei de mesures fiscals i administratives, es va modificar la presidència de les seccions del Jurat i es van substituir els magistrats, arran d'una sentència del Tribunal Constitucional, per juristes de reconegut prestigi. Per tal d'evitar situacions d'incompatibilitat o d'informació privilegiada, s'ha establert a l'Avantprojecte una prohibició expressa per a la presidència de les seccions del Jurat en aquelles que exerceixen l'advocacia o l'assessorament immobiliari i urbanístic.

El Reglament del Jurat establia la possibilitat, no recollida a la Llei, d'un tràmit previ d'avinença entre les parts, que s'ha demostrat prou positiu i que s'incorpora a la Llei a efectes d'una major seguretat jurídica.

La divisió del Jurat en seccions territorials s'amplia amb la secció corresponent a les Terres de l'Ebre, d'acord amb el Decret 79/2001, de creació de la Delegació Territorial del Govern de la Generalitat a les Terres de l'Ebre, i s'estableix que, de forma automàtica, sense necessitat de modificar la Llei, les seccions del Jurat han de coincidir amb al divisió territorial de Catalunya vigent en cada moment.

El Projecte de llei consta de 16 articles, 3 disposicions addicionals, 3 disposicions transitòries, 1 de derogatòria i 2 de finals.

L'article 1 defineix el Jurat d'Expropiació de Catalunya com un òrgan col·legiat permanent de la Generalitat, de caràcter administratiu i sense personalitat jurídica, amb independència jeràrquica.

Pel que fa a l'àmbit d'actuació del Jurat amb relació a l'administració expropiant, l'article 2 estableix que el Jurat actua amb relació als procediments expropiatoris de les administracions públiques de Catalunya. D'aquesta manera, i en relació amb el que estableix la disposició addicional segona, en cas que la Generalitat de Catalunya arribi a acords puntuals o generals amb l'Administració de l'Estat, o en el supòsit que es modifiqui la legislació estatal pel que fa als jurats provincials d'expropiació, el Jurat d'Expropiació de Catalunya pot actuar en les expropiacions que realitzi l'Administració de l'Estat en el territori de Catalunya sense que sigui necessari modificar la Llei.

El Projecte de llei estableix que l'àmbit territorial de les seccions territorials s'estableix per reglament. Per tal que aquesta previsió de l'article 3 es pugui aplicar sense necessitat de modificar la Llei del Jurat i establir-ho de forma expressa en la Llei o lleis d'organització territorial de Catalunya que pugui aprovar el Parlament, la disposició addicional tercera preveu que el funcionament en seccions del Jurat s'adapti automàticament a la legislació que s'aprovi sobre organització territorial.

La Sentència del Tribunal Constitucional 150/1998, que estimava un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 14/1990, de Castella i Lleó, de concentració parcel·lària, va ser el primer d'una sèrie de pronunciaments del Tribunal Constitucional i del Tribunal Suprem que establien que les comunitats autònomes no tenien competència per integrar en òrgans col·legiats propis de la comunitat magistrats o jutges. Aquests pronunciaments consideren que la determinació de les funcions de la judicatura és una competència exclusiva de l'Estat, que es regula mitjançant una llei orgànica, i que en qualsevol cas s'haurien de reduir el màxim aquelles activitats de jutges i magistrats que siguin alienes a la potestat jurisdiccional.

Com a conseqüència d'aquests pronunciaments jurisdiccionals, la Llei 31/2002, del 30 de desembre, de mesures fiscals i administratives, va modificar la composició del Jurat d'Expropiació de Catalunya substituint els presidents, que eren magistrats, per juristes de reconegut prestigi amb més de set anys d'exercici professional.

El Projecte de llei, amb la voluntat de dotar el Jurat d'Expropiació d'una estructura professional, i per evitar el màxim possible les incompatibilitats o conflictes d'interessos, modifica la composició de les seccions del Jurat. Així, els presidents de les seccions han de ser juristes que no exerceixin l'advocacia ni l'assessorament en matèria de béns immobles. I pel que fa als vocals, funcionaris i tècnics en administració local passen a formar part de l'estructura del Jurat, substituint el vocal tècnic designat per l'administració expropiant; d'aquesta manera tots els vocals del Jurat actuen amb total independència en relació amb l'administració expropiant, tant si és l'Administració de la Generalitat com si és un ens local.

A l'article cinquè, sobre incompatibilitats i causes d'absència, s'estableix que la condició de membre del Jurat és incompatible amb l'exercici d'activitats professionals privades relatives a la transacció o a l'assessorament en matèria de béns immobles o a la planificació i promoció urbanístiques. Amb aquest nou règim d'incompatibilitats, aplicable a tots els membres, es pretén cercar la màxima independència i objectivitat d'aquest òrgan.

L'article sisè preveu que el departament del Govern al qual s'adscriu el Jurat prestarà el suport tècnic i administratiu necessari.

I l'article setè regula el funcionament del Jurat.

A l'article vuitè es regula el Ple del Jurat d'Expropiació de Catalunya, que ve a substituir la fins al moment anomenada Comissió Tècnica de Valoracions, creada amb la Llei 6/1995 i formada pels membres de les diferents seccions del Jurat.

Les funcions del Ple es centren en l'objectiu d'harmonitzar, coordinar i establir els criteris de valoració que han d'aplicar les seccions del Jurat. Per tant, el canvi que es produeix en el Projecte de llei és que les seccions es constitueixen en Ple del Jurat.

L'article 9 regula l'inici del procediment. Com a novetat, i amb la finalitat de donar seguretat jurídica i informació suficient als ciutadans, s'introdueix l'obligació del Jurat de comunicar als interessats en un termini màxim de deu dies la data de recepció de l'expedient, el número de l'expedient, el termini màxim de resolució, la data prevista per al tràmit d'avinença i el sentit i els efectes del silenci administratiu.

Els articles 10, 11 i 12 fan referència al règim de les reunions del Jurat i estableixen que aquestes constaran de dues sessions; una sessió d'avinença de caràcter potestatiu per a les parts i una sessió de presa d'acord del preu just.

El Decret 202/2000, que va aprovar el Reglament del Jurat d'Expropiació, va introduir en el procediment de determinació del preu just un tràmit previ d'avinença en el qual el secretari de la secció convoca les parts i aquestes poden arribar a un acord en relació amb el preu just que fa innecessària la intervenció del Jurat.

Aquest tràmit s'ha demostrat suficientment efectiu però no té cobertura legal, ja que únicament es recull en el Reglament de manera que la seva força i efectes jurídics són relatius. En aquest sentit, el Reglament única-

ment estableix que el secretari de la secció aixecarà acta de l'avinença sense que es determinin els efectes tant en cas d'incompliment com en relació amb l'obligació del Jurat d'Expropiació de dictar un acord de preu just.

El Projecte atorga rang de llei al tràmit d'avinença i soluciona la qüestió tècnica de cobertura legal, i estableix els efectes jurídics dels acords de les parts en tràmit d'avinença mitjançant la remissió al sistema de finalització convencional del procediment que estableix l'article 88 de la Llei 30/1992.

En el supòsit que les parts no acceptin de participar en la sessió d'avinença o en el cas que no s'hagi arribat a un acord, la secció del Jurat, sense la presència de les parts, ha d'adoptar l'acord de preu just en el termini màxim de dos mesos.

A l'article 13 es preveuen els efectes dels acords de les seccions del Jurat i s'estableix que són immediatament executius, de forma que l'administració expropiant queda obligada a fer efectiu el pagament del preu just acordat. Aquesta previsió també està en la línia de donar una major seguretat jurídica als ciutadans, igual que l'obligació de resoldre, que s'estableix a l'article 14, on es preveu també que la manca d'acord pot comportar l'exigència de responsabilitats als membres del Jurat.

A l'article 15 del Projecte es regulen els expedients expropiatoris iniciats per ministeri de la llei, de conformitat amb l'article 108 de la Llei 2/2002, d'urbanisme.

Per últim, l'article 16 es dedica a regular l'organització administrativa del Jurat i preveu les funcions del secretari o secretària de les seccions.

En resum, doncs, el Projecte de llei que avui es presenta millora l'estructura del Jurat; crea una situació d'igualtat entre l'administració expropiant i l'expropiat davant del Jurat; s'eviten situacions d'incompatibilitat o d'informació privilegiada; s'estableix el tràmit previ d'avinença, i es preveu que el funcionament en seccions del Jurat s'adapti automàticament a la legislació que s'aprovi sobre organització territorial.

En definitiva, doncs, aquest projecte representa, sens dubte, un pas endavant en la regulació del Jurat d'Expropiació de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller. Passarem al debat per defensar les esmenes i fixar la posició. I en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades..., per anunciar en primer lloc que, les esmenes reservades o que ens havíem reservat per ser defensades en aquest Ple, les retirem, fonamentalment pel bon clima de treball en què es va dur la Ponència, i també, bàsicament, per l'alt nombre de les esmenes presentades pel meu Grup Parlamentari que han estat acceptades o transaccionades.

Ara bé, sí que voldríem fer un breu esment de dos d'elles. Una, pel que fa a l'esmena a l'article 4, de la composició del Jurat d'Expropiació, la qual nosaltres, quan vam formular aquesta esmena, teníem el convenciment que seria finalment transaccionada o que seria acceptada, vaja, no?, perquè nosaltres entenem que és un veritable absurd –un veritable absurd– que s'impedeixi exercir la presidència de les seccions del Jurat, dels diversos jurats, de les diverses seccions, a un advocat en exercici, que exerceixi professionalment l'advocacia.

A veure, nosaltres diem i repetim que ho considerem veritablement, doncs, un absurd. Per dos raons fonamentals. La primera: l'advocacia o s'exerceix professionalment o no s'exerceix; vull dir, això jo crec que és indubtable i que no ofereix cap dubte, per la qual cosa ja seria sobrer el qualificatiu de «professionalment». Vaja, nosaltres no coneixem cap advocat en exercici que no exerceixi la seva tasca de manera professional. I, per tant, ja no enteníem per què, doncs, s'havia de fer aquesta matisació, que entenem absolutament sobrer.

I, en segon lloc, perquè tenim el convenciment que no hi ha cap mania persecutòria envers els advocats..., però de la literalitat de l'article se'n desprèn o se'n pot despendre, precisament, el contrari. O sigui, advocat en exercici no, però, *a sensu contrario*, doncs, no hi ha cap problema que pugui ser un gestor administratiu, que pugui ser un economista, que també, doncs, són i poden ser, tranquil·lament, gent amb uns coneixements jurídics profunds; no hi ha cap impediment que ho sigui un auditor, un censor de jurat de comptes, un titulat en empresarials... Però, clar, un advocat, que exerceixi, a més, professionalment, no ho pot ser. Deixem el dubte de, si no exerceix professionalment, si ho pot ser o no; el deixem enlaire, aquest dubte.

Però, ho repetim, per aquest motiu, doncs, nosaltres teníem el convenciment que aquesta esmena seria finalment acceptada i ens la vam reservar. Però tampoc volem aprofundir més en aquest debat, que creiem, doncs, que possiblement no és el lloc més adequat per discutir si els advocats exerceixen de manera professional, o no, la seva tasca, de la qual cosa jo no tinc cap dubte, i en dono fe, i de si era correcte o era necessari, doncs, fer aquesta matisació d'avocats no, però la resta de professionals liberals que tenen relació directa o indirecta amb el món del dret, sí; com pot ser també, i no ens cenyirem exclusivament al món del dret, doncs, un arquitecte que tingui coneixements profunds en dret urbanístic, eh?, que, com és lògic, doncs, n'hi ha, i abunda.

Però, en definitiva, doncs, ja he posat de manifest a l'inici de la nostra intervenció que retirariem aquesta esmena.

També volíem fer un petit esment de l'esmena de l'article 8, pel que fa als mandats dels presidents de les seccions. Nosaltres creïem i defensàvem que era millor dos anys; un any ho creiem un temps molt just: tot just quan et fas a mans el càrrec, doncs, resulta que has de cessar. Però, bé, de totes maneres no deixava de ser una esmena pràctica.

Fets aquests comentaris, doncs, posar de manifest que nosaltres donarem suport i votarem favorablement el

Dictamen del Projecte de llei del Jurat d'Expropiació, tot i que, doncs, entenem que estem entrant en una dinàmica de presentació de noves lleis o d'iniciatives legislatives que modifiquen les ja existents.

Avui es sotmet a votació el Dictamen de la Comissió, que tal com ja han posat de manifest, en realitat, doncs, es tracta de modificar mitjançant aquest Projecte una llei ja existent, la Llei, tal com ha posat de manifest l'honorable conseller..., una llei de 1995, en concret la 6/1995. I, per tant..., la qual cosa entenem que també apaivaga, sens dubte, l'apassionament propi del debat que es produeix quan es tracta d'una nova llei, d'omplir un buit legislatiu. I, en definitiva, doncs, entenem que del que es tracta avui és de fer un refós de la Llei anterior –sis articles–, del Reglament, que fins avui està en vigor, evidentment i lògicament, i la Llei..., de disset articles, i fem i presentem un nou projecte de llei –bé, nosaltres, des del nostre punt de vista, ja hem dit que li donarem suport–, que millora en determinats aspectes, doncs, l'actual regulació dels jurats d'expropiació, però que, ho repetim, el que s'ha fet és traslladar el 80 per cent del contingut de l'actual Reglament al Projecte de llei que avui debatem.

Que això dona més seguretat jurídica? Deixi'm que ho posi en dubte. Nosaltres entenem que, si hi ha una llei i un reglament, la seguretat jurídica està garantida en la mesura que aquesta llei i que aquest Reglament, doncs, garanteixen els drets dels ciutadans. I això ve donat perquè la llei i el Reglament en qüestió, doncs, siguin bones lleis i bons reglaments.

Nosaltres entenem que aquest Projecte de llei millora –millora– en determinats aspectes la normativa actual dels jurats d'expropiació, però tampoc creiem, doncs, que sigui especialment significatiu o significatives aquestes millores. Els problemes dels jurats d'expropiació són o es redueixen bàsicament, doncs, al retard en la resolució dels expedients, la qual cosa afecta, doncs, l'administrat i afecta també la seguretat jurídica.

Que aquesta llei escurçarà els terminis per resoldre'ls? Bé, almenys ho intenta. Però tots sabem el que passa amb els terminis i tots som perfectament coneixedors que els terminis són jo m'atreviria a dir que imperatius per a l'administrat i quasi potestats per a l'Administració. I, de fet, doncs, el mateix article 14 del Dictamen que estem debatent ho posa de manifest quan parla de l'obligació de resoldre, i ens diu: «La manca d'acord» –la manca d'acord del Jurat– «pot comportar l'exigència de responsabilitats.» Clar, aquest «pot» és potestatiu, no és imperatiu. Per tant, tornem una mica a allò de sempre: els imperatius per a l'administrat i els potestats per a l'Administració.

Per tant, doncs, nosaltres, i ho tornem a repetir, votarem favorablement perquè, doncs, hi trobem millores, com és aquesta voluntat o aquest esperit o aquesta hermenèutica d'intentar solucionar els retards que es produeixen de manera contínua en la resolució dels expedients.

També intenta resoldre la saturació dels jurats provincials, professionalitzant-los, dotant-los de... En fi, no deixen de ser òrgans..., o seran òrgans col·legiats permanents, els quals entenem que han de millorar significativament a l'hora de resoldre els expedients; no deixa

de ser una professionalització del Jurat, que fins ara o fins a la data d'ara no es donava.

I també pel que fa, doncs, a la divisió de les seccions territorials, que, bé, nosaltres hi estem totalment d'acord, però que tampoc significa, si més no, un avanç significatiu, sinó que on dèiem «província»..., doncs, ara en direm «seccions territorials». I també, amb visió futurista, perquè demà, quan hi hagi la reorganització territorial de Catalunya aprovada..., doncs, també contempla, la nova Llei, aquesta adaptació a la futura reorganització o organització territorial de Catalunya.

Però, bé, en definitiva, el nostre Grup Parlamentari ha assolit la transacció, no?, o que se li hagin acceptat onze esmenes de les que vam presentar. I, per tant, això és un reflex del bon clima de treball en positiu en què es van o s'han dut a terme els treballs de la Ponència.

Per tant, ho repetim, donarem suport a aquesta nova Llei del Jurat, que entenem, i en resum, que pretén fonamentalment agilitzar els terminis de resolució dels expedients de preu just, tot reduint-los al màxim, així com simplificar la tramitació dels expedients.

I, per finalitzar, res més que agrair la tasca de la resta de ponents que han fet possible el debat i la discussió en el si de la Ponència de manera cordial i constructiva, amb voluntat de consens, així com també la col·laboració dels assessors de la Ponència, i a títol personal també voldria agrair l'ajuda de l'assessor del meu Grup Parlamentari, en Carles Jaume Fernández.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Montanya. Té la paraula ara per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, començo anunciant també el nostre vot favorable al Dictamen de la Comissió davant del Projecte de Llei. Un projecte de llei que contenia setze articles, al qual nosaltres vam presentar dinou esmenes i que, afortunadament, totes elles han estat o acceptades o transaccionades. I, per tant, ens sentim copartíps i satisfets del resultat final d'aquest Dictamen, i, per tant, evidentment, hi votarem a favor.

A favor d'un dictamen respecte a un projecte de llei eminentment tècnic, eh? Estem parlant d'una qüestió molt més tècnica que no política, no? I és bo que el Govern faci projectes de llei tècnics, millorant, a partir de l'experiència acumulada durant els anys, doncs, el funcionament de determinats òrgans ja existents, tot i que això no vulgui dir i que continuï sent una mancança la manca de projectes de llei amb un caràcter més social o que haurien de reflectir l'alternativa política que l'actual tripartit, doncs, va anunciar i pretén dir i diu però no aplica des del Govern. Però una cosa no treu l'altra, i per tant és de justícia que un projecte de llei tècnica, també necessària, doncs, es tiri endavant i nosaltres hi contribuïm i, per tant, hi donem el nostre suport, no?

Val a dir que un projecte de llei, i ara un dictamen, que jo diria que té dos objectius fonamentals, no? Un és elevar el rang normatiu del que era un tràmit, el tràmit d'avinença, com ja ha dit el conseller, a rang legal, per evitar possibles problemes jurídics que generés; per tant, no és una novetat en si, sinó la incorporació amb rang de llei d'aquesta figura, que jo crec que se'n pot treure molt més partit del que tenia fins i tot ara. I una altra novetat, aquesta jo crec que sí que remarcable, que és la de constituir el Jurat com un òrgan amb una composició fixa i permanent i, per tant, molt més capacitada per fer front a les tasques importants que té encomanades. Aquests, jo diria que són els dos objectius fonamentals de la modificació.

Per tant, no estem tant davant d'una nova llei del Jurat d'Expropiació, sinó més aviat d'una modificació de la Llei del Jurat ja existent, tot i que per tècnica, molt legítima, normativa es presenti com una nova llei sencera, però de fet estem davant d'una modificació d'aspectes puntuals de la Llei del Jurat ja existent a Catalunya. Vull recordar que l'anterior Govern de la Generalitat la va impulsar; si no ho recordo malament, va ser la segona comunitat autònoma, després del País Basc, que en funció de l'exercici de la seva potestat d'autogovern va exercir aquesta competència lògica –lògica–, perquè és evident que l'última paraula pel que fa a la resolució d'expedients expropiatoris i, per tant, fixació de preu just..., la tingui la mateixa Administració que està impulsant aquells expedients o que, en tot cas, és la representativa del territori a Catalunya, també pel que fa als ens locals.

I seria bo també que un pas més... –la Llei hi deixa la porta oberta, ho ha anunciat el conseller–, que amb la filosofia que molts compartim, d'administració única a Catalunya, això en el futur també es pogués fer més extensiu a tot tipus de resolució del Jurat, també a les de l'Estat –també a les de l'Estat–, mitjançant les vies legals que en el seu moment s'estableixin, no?

Jo diria que la Llei del Jurat i el Jurat fins ara..., jo també voldria trencar una llança a favor, sobretot, del personal que ha estat treballant en el Jurat d'Expropiació fins ara, en el sentit que jo crec que han fet una bona feina. El balanç és positiu. En tot cas, certament, amb aquestes novetats que s'hi incorporen, es pot anar molt més enllà, però el balanç pel que fa al personal que hi treballava és positiu, i jo crec que aquí se n'ha de deixar constància.

Un desig..., i jo crec que seria important que realment reeixís aquesta intenció i que, per tant, aquesta composició del Jurat amb caràcter permanent tingués després de la Llei el seu imprescindible i necessari reflex pel que fa a dotació de mitjans materials, econòmics i personals, perquè, si no, no ens en sortirem. Vull dir, està molt bé el que han fet, però després aquesta Llei no la valorarem o l'analitzarem pel que aprovem aquí, sinó per la traducció pràctica que en faci després el Govern. I ho veurem abans de final d'any en la Llei de pressupostos, perquè, si volem que això que estem aprovant aquí sigui realment efectiu per al servei al ciutadans, caldrà que tingui la seva corresponent dotació pressupostària i de personal, econòmica, via pressupostos.

Aquesta serà l'única manera que el Jurat pugui fer la seva funció com a òrgan mixt que, realment, eviti l'altíssim volum de litigiositat que hi ha actualment als tribunals superiors de justícia, que és un dels principals motius de col·lapse d'algunes de les seccions de la Sala Contenciosa del Tribunal Superior en matèria d'expropiació, per qüestions purament valoratives i que, en la majoria dels casos, s'acaben resolent a partir de dictàmens pericials. Aquesta funció, si l'assumeix de veritat amb força i capacitat el Jurat, pot estalviar molts recursos.

Jo voldria dir que, malauradament, el tripartit aquesta legislatura va rebutjar una proposició no de llei del nostre Grup que precisament anava en la línia que s'impulsessin increments de seccions de les sales dels contenciosos per donar sortida a aquest importantíssim volum d'assumptes d'aquest tipus. Ja que de moment no ha estat possible amb els que ja estan en el contenciós, posem la força en el Jurat perquè se'n pugui evitar la interposició de nous, si el Jurat fa bé la seva feina.

Jo no entraré a explicar totes les esmenes del nostre Grup; estan publicades, ho he dit al principi, i agraeixo el tarannà del Departament i dels grups que donen suport al Govern per acceptar les nostres esmenes. Jo només en destacaria, en tot cas, les que nosaltres hem presentat per remarcar el caràcter executiu de les resolucions del Jurat i, per tant, la necessitat de fer pagament dels preus justos una vegada fixats, per una banda. I per l'altra, també, la cautela per resoldre problemes que sortien de pronunciaments judicials en aquest moment, en el sentit que, quan hi hagi discrepàncies i aquest pagament del preu just a l'afectat vagi acompanyat d'una caució o aval per garantir..., si al mateix temps aquesta resolució és impugnada per l'Administració expropiant o el seu beneficiari, garantir un possible retornament d'aquest import satisfet, en el cas que hi hagués una sentència favorable als interessos de l'Administració o beneficiari recurrent. Jo crec que aquestes són aportacions també importants.

N'hi han d'altres; no m'hi referiré. Acabo ja, molt ràpidament, recordant el que ja he dit: fer lleis, tot i que no se'n facin massa, és la part fàcil. Ara cal i les valorarem en funció de la seva aplicació, mitjançant les dotacions adequades en els pressupostos perquè aquest Jurat, amb aquesta nova composició, pugui fer ben bé la seva feina.

Agraeixo la feina de tots els ponents: del senyor Estradé, de la senyora Clavell, del senyor Pérez, del senyor Montanya, del lletrat –el senyor Sol–, dels serveis de la cambra, també del Departament per haver pogut assolir aquest acord respecte a aquest Projecte, aquest Dictamen respecte a un projecte de llei tècnic. I hi anuncio, com he dit al principi, el nostre vot favorable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre senyor Lluís Miquel Pérez.

El Sr. Pérez i Segura

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, ben-volguts ponents, senyores i senyors diputats, amb la brevetat que fa al cas –perquè tot està dit i seria reiterar els aspectes més rellevants d'aquesta Llei–, vull, com no?, agrair al portaveu del Partit Popular de Catalunya el desistiment de totes les seves esmenes que havien quedat vives, la qual cosa farà perdre vivor al debat, però com que és a fi de bé, doncs, millor que millor.

De fet –no podia ser d'altra manera–, els treballs en Comissió i dins de la Ponència han estat d'una gran cordialitat, perquè sí que és ben cert que és una llei, és una adaptació de la Llei amb un caràcter eminentment tècnic, però no hem d'oblidar també el que en podríem dir la important incidència política del contingut d'aquesta Llei. Estem parlant dels interessos dels ciutadans, interessos immobiliaris, i la seva justa valoració, i això en si mateix, doncs, té molta i molta importància en la societat en la qual vivim.

S'ha dit que fa deu anys es va aprovar i d'una manera molt rellevant i innovadora, aquí al nostre país, la Llei del Jurat d'Expropiació de Catalunya. Això permetia, aquesta Llei, la creació d'un òrgan de decisiva importància, a qui s'encarregava la funció d'establir el preu just en els procediments expropiatoris de les administracions públiques a Catalunya, en defecte de l'acord entre les parts. D'aquí el primer punt, no?: la importància de l'elevació del rang del tràmit d'avenença entre les parts, que segurament serà una eina útil per poder arribar a acords en una etapa del procediment més avançada i, sobretot –l'aspecte també important, tal com ha dit el ponent del Grup de Convergència i Unió–, intentar evitar anar a altres jurisdiccions.

Malgrat la seva curta vida, diverses circumstàncies internes i externes i la mateixa experiència ens porten avui a la necessitat de plantejar algunes modificacions del text, amb el mateix contingut amb què s'expressa el Projecte. Algunes, les de caràcter extern, són ben sabudes per tothom..., diversos pronunciaments del Tribunal Constitucional, sobretot en allò que fa referència a la presidència i, en definitiva, les atribucions d'aquestes presidències, que no poden ser, diguem-ne, ostentades per membres de la carrera judicial, però sí que ho poden ser per professionals de reconegut prestigi, sota el règim d'incompatibilitats que la Llei diu.

En aquest extrem voldria dir que el règim d'incompatibilitats sever que hi ha en aquesta Llei és important que sigui així, atès que en aquest tipus de transaccions –les immobiliàries i tot el que hi fa referència– tota incompatibilitat és bona.

Per altra banda, també, pel que fa referència als aspectes interns, s'ha pretès millorar –i d'aquí l'acceptació de la immensa majoria..., vaja, la majoria de les esmenes del Grup de Convergència i Unió–, s'ha volgut millorar tot el que fa referència als aspectes procedimentals, amb dos objectius: primer, la seguretat jurídica –abans ja s'ha entès, ja s'ha explicat ben clarament tot el tema de l'executivitat dels acords del Jurat, i l'altre, també, pel que fa referència a limitar els terminis per a la presa d'aquestes resolucions. Jo penso que això és molt important. Tots els que, d'una manera o altra, te-

nim una funció d'actor –en aquest cas, el qui us parla com a titular d'una administració, doncs, d'actor principal, en el sentit d'expropiant– sabem que el factor temps és un factor que només porta a la injustícia en aquests casos.

Per tant, una vegada dit això, només voldria acabar la meua intervenció amb l'aspecte, diguem-ne, territorial: la creació d'una nova secció a les Terres de l'Ebre. Aquesta decisió o aquest contingut de la Llei és extremament important des del punt de vista polític; si no, que preguntin a l'excel·lentíssim senyor alcalde de Tortosa, aquí present com a diputat, el que representa per als ciutadans i els interessos econòmics dels ciutadans d'aquelles terres. I també la porta oberta a l'adaptació –jo crec que aquesta hauria de ser una addicional o hauria de ser un contingut gairebé permanent a tota la legislació que ha de tindre un desplegament territorial–, la porta oberta a l'encaix en la futura ordenació territorial del nostre país.

Com he dit abans, els principis d'adaptació a la Llei o als pronunciaments del Tribunal Constitucional; la recerca de la màxima professionalitat des del punt de vista de l'establiment d'un jurat fix, amb una presència també de dos membres de l'Administració local amb caràcter fix, amb el que això permetrà de professionalització i agilització; per una altra banda, també tots els tràmits que fan referència al millor, i més ràpid i més just, procediment, i l'agilitat d'aquest procediment, i l'extensió territorial, fan que aquest Projecte de Llei sigui necessari, i serà positiu per als interessos dels ciutadans de Catalunya.

Voldria, com no, en la culminació del procés de l'aprovació d'aquesta Llei, agrair a tots els altres ponents dels diferents grups, al senyor Puigdomènech, al senyor Montanya, a la senyora Clavell i al senyor Estradé, la facilitat que ens han donat a tots plegats per poder arribar a aquest vot unànim, i, com no, també als serveis de la casa, al senyor Pere Sol, el seu important i imprescindible assessorament.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, qualsevol llei, doncs, quan ja ha passat un període, necessita una actualització, s'ha de posar al dia.

Aquesta, la que regula el Jurat d'Expropiació, és de l'any 95. Per tant, darrere ja hi ha deu anys de pràctica, deu anys d'exercici de l'Administració, i, per tant, doncs, un cop constatat, doncs, que hi havia aspectes que es podien millorar, que calia modificar i que per part dels diferents sectors que participen en els procediments expropiatoris –les administracions, els particulars, els col·legis d'advocats, els col·legis d'arquitectes– hi havia també demandes en el sentit de fer més àgil aquest òrgan, de fer-lo més eficaç, de professionalitzar-lo, doncs,

la conselleria, amb bon criteri, ha proposat aquesta modificació, que sí que és cert, com deia abans el senyor Puigdomènech, que té un caràcter eminentment tècnic, però també és indubtable, doncs, que afecta sectors molt amplis de la població.

Jo voldria destacar, també com han fet els altres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, el bon clima, el clima de cordialitat, que ha presidit en tot moment els treballs i les deliberacions de la Ponència. I això ha estat possible, per una banda, doncs, perquè tots els diputats venien molt ben predisposats a transaccionar, a deliberar, a debatre, a intercanviar criteris, i, per tant, això ha afavorit aquest clima de cordialitat, però també destacaria un segon factor, i és que bona part dels ponents són professionals en exercici que intervenen en els procediments expropiatoris i que, per tant, coneixen molt bé com funciona el Jurat d'Expropiació, i, per tant, també són molt conscients de tots aquells aspectes que es poden millorar de cara al fet que aquest Jurat ofereixi un millor servei a la societat en general.

En alguns moments, els debats i les aportacions d'aquests ponents que tenen una alta qualificació professional amb el lletrat –el senyor Pere Sol, que ha tingut també molt interès a polir aquesta Llei i a fer-hi, doncs, aportacions– semblaven més uns debats entre una comissió d'experts que no pas els debats entre una comissió pròpiament parlamentària, en la qual moltes vegades els ponents, doncs, tenim un coneixement genèric sobre la temàtica –evidentment ens assessorem, comptem amb els informes que ens passen els experts i els assessors–, però moltes vegades no en tenim un coneixement en profunditat. Però en aquest cas hem tingut la sort que en aquesta Ponència hi hagués un bon nombre, doncs, d'advocats en exercici o professionals d'aquesta matèria que han pogut fer, jo diria, aportacions molt acurades i que són fruit, doncs, d'una praxi diària, que acostuma a ser sempre molt profitosa.

Volia aprofitar també per respondre una mica a la queixa que feia el senyor Jordi Montanya abans, quan deia que no acabava d'entendre el fet que al president del tribunal se li exigeixi, doncs, aquesta incompatibilitat amb el que seria l'exercici de la professió.

El que es pretén, senyor Montanya, és garantir la imparcialitat. És clar, si demanem que sigui un jurista de reconegut prestigi i no posem èmfasi en aquesta incompatibilitat, ens podríem trobar sovint que el president del tribunal fos membre d'un d'aquests bufets prestigiatos que existeixen a Catalunya i que sovint, doncs, es dirimissin qüestions en les quals intervingués algun altre advocat d'aquest bufet. És a dir, es podrien donar, jo crec, conflictes d'interessos.

Vostè deia: «És que, és clar, només demanem la incompatibilitat als advocats.» Però és que fixi's que també és cert que la presidència la reservem als juristes. És a dir, el que no seria equitatiu és que pogués ser president del tribunal un arquitecte, un enginyer o un advocat i només exigíssim la incompatibilitat als advocats. És a dir, si exigim la incompatibilitat als advocats és perquè només poden ser presidents del tribunals els advocats. Per tant, ja que la presidència la reservem als juristes, és lògic que la incompatibilitat, que, a més, només

afecta la presidència, la demanem també només als juristes.

Per altra banda, doncs, el que és cert és que aquesta reforma té dos eixos centrals, que també s'han esmentat abans. Un, el fet d'atorgar un major rang normatiu al que seria el tràmit d'avinença, que és un tràmit, doncs, que s'ha demostrat molt útil, que s'ha demostrat que elimina molta litigiositat i que, en definitiva, ajuda que el funcionament del tribunal, doncs, sigui més profitós.

Després, també és cert que la professionalització, doncs, era, diríem, una necessitat reclamada per tothom. I, per tant, amb aquesta professionalització i el fet que ara es converteixi en un òrgan permanent, doncs, garantirem que la tramitació sigui més àgil i que no es donin aquestes situacions que es donaven ara en què a vegades es produïa una acumulació de casos, malgrat la bona predisposició de les persones, doncs, que hi treballaven, que feien tot el possible, però no comptaven a vegades amb la dedicació suficient. Per tant, aquest és un aspecte que val la pena destacar.

És cert també que la reforma introdueix un major garantisme, en el sentit que les parts, doncs, tenen la possibilitat d'intervenir amb més freqüència amb tot el que són els diferents tràmits. Per tant, tenen la possibilitat també d'impulsar el procediment. I, en definitiva, el que aconseguirem amb aquesta reforma és tenir un tribunal, doncs, d'expropiació molt més adequat a les necessitats d'una societat en la qual, a causa de la gran activitat immobiliària i a la gran quantitat d'obra pública que es llicita, doncs, realment, són molts els casos i els procediments expropiatoris, i cada vegada en seran més, que haurà de tractar, doncs, aquest tribunal.

I, per últim, només esmentaria, doncs, el fet que es reconeix una nova secció territorial, que és la de les Terres de l'Ebre. Però, de tota manera, la redacció, és a dir, el contingut de la reforma, permet que si a curt o mitjà termini es creen noves vegueries en cadascuna d'aquestes noves vegueries s'hi pugui constituir també una nova secció territorial sense necessitat de modificar un altre cop la Llei que regula, doncs, el Jurat d'Expropiació.

Acabaria només, doncs, agraint aquesta cordialitat, aquesta bona predisposició i la qualitat de les aportacions que han fet tots els ponents, sobretot els ponents dels dos partits que havien presentat esmenes, i també, doncs, no cal dir-ho, l'interès i la professionalitat, doncs, del lletrat, que ha tingut un gran interès també a polir la redacció i, en definitiva, a millorar aquest text.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores diputades i senyors diputats, una expropiació és sempre un conflicte, i un conflicte d'interessos en què hi ha un particular que es veu privat, es veu desposseït, del seu

bé perquè hi ha un interès públic superior que ho justifica.

Penso que és interessant adonar-nos que en el nostre país la major part dels conflictes que hi ha entorn a l'expropiació no deriven del qüestionament d'aquesta mateixa expropiació. Amb excepcions evidents, podem dir que, en general, s'entén que hi ha supòsits en què es dóna aquesta prevalença d'un interès públic per sobre del particular que justifica l'expropiació.

Ara bé, on sí que és absolutament freqüent el conflicte i la discrepància és, precisament, en el preu que s'ha de donar a aquell bé que s'expropia o a aquell dret que es veu extingit com a conseqüència de l'expropiació. I aquí no podem negar que la distància entre les postures és sovint absolutament abismal, jo diria, entre altres coses perquè tenim una normativa de valoracions que atorga un marge amplíssim a la interpretació, a l'apreciació, en què caben molt possibles interpretacions, o, potser, més que moltes interpretacions, en què és possible que amb els mateixos criteris interpretatius es pugui arribar a preus absolutament dispars.

Davant d'aquest fet, que el patim des de fa anys i que no s'acaba de solucionar, i que s'agreuja també amb la dificultat de crear criteris homogenis en seu judicial, entenem que és transcendental que el Jurat d'Expropiació actuï amb la màxima seriositat i rigor. És un òrgan pel qual s'ha de passar necessàriament quan no hi ha acord entre les parts i abans de dirigir-se o no a la via judicial, i, per tant, entenc que l'objectiu hauria de ser que la seva intervenció ens estalviés en molts casos aquest pas ulterior a la via judicial o, com a mínim, que tinguí una intervenció el màxim de curosa possible, tenint en compte la mateixa presumpció d'encert i de validesa que es dóna a la seves resolucions.

Quan l'any 1995 es va aprovar la Llei del Jurat de Catalunya la situació que hi havia era deficient, teníem un col·lapse importantíssim d'expedients en els jurats provincials d'expropiació. Jo no els negaré que nosaltres vàrem ser, en aquell moment, escèptics davant de la regulació de la Llei 6/95, ja que consideràvem que no aportava claus molt innovadores per resoldre el problema. Per exemple, pensàvem que la convivència, la coexistència, entre jurat provincial d'expropiació i jurat català en cadascun dels àmbits era —ens semblava i ens sembla— inadequada i una font de confusió. Però, precisament, ara tenim una disposició addicional que obre aquesta possibilitat d'acord institucional per evitar aquesta coexistència.

La composició del jurat també ens semblava i ens sembla que ha de ser més tècnica, més especialitzada, tenint en compte, sobretot, les opcions que han fet en això altres ordenaments autonòmics.

També demanàvem que el Jurat tingués una certa tasca d'arbitratge, que és una fórmula que des de l'any 92 preveu la legislació administrativa. Això no es va acceptar en la Llei 6/95, perquè es considerava molt estrany, tot i que, curiosament, després, en el funcionament pràctic del Jurat, el primer president del Jurat que vam tenir va decidir introduir, de manera informal, aquest atípic tràmit potestatiu d'avinença en la fase de Jurat. Aquest és, precisament, un dels aspectes que s'introdueixen en el nou text.

A banda d'aquests punts concrets, la reforma es basa en apreciacions, com que existeix una dificultat en la unificació de criteris entre les diferents seccions del Jurat i una certa manca d'especialització. A nosaltres, no ens estranya, en absolut, aquesta apreciació, perquè, com dèiem, ens trobem amb una matèria en què la inseguretat i la incertesa és força elevada, no ja com a conseqüència de la Llei del jurat, que això no hi té res a veure, sinó de la mateixa regulació de les valoracions i de la mateixa situació una tant caòtica que tenim en aquesta matèria de les valoracions, de quin és l'abast d'una valoració expropiatòria en el nostre país.

Per donar resposta a aquesta situació d'una certa dificultat en la unificació de criteris, s'opta per modificar l'estructura del Jurat i donar-li aquest caràcter d'òrgan més permanent i especialitzat, independent tant jeràrquicament com en l'aplicació dels seus criteris, en què la majoria dels vocals formen part de l'estructura del Jurat. Evidentment hi estem d'acord, perquè sempre hem defensat, ja el 95, que aquesta necessitat d'estabilització en la tasca dels membres del Jurat és una de les vies per aconseguir un rigor en les seves resolucions.

S'ha substituït el vocal tècnic que actuava en representació de l'Administració expropiant i emetia l'informe que servia de base a la resolució. És cert que el fet que la mateixa Administració pogués nomenar aquest vocal en cada expropiació, sempre havia generat una desconfiança, una idea que no hi havia un paper suficientment imparcial d'aquesta figura, i per això ara tenim aquests dos vocals tècnics estables, nomenats per les entitats municipalistes, i, per tant, sense obviar tampoc el paper dels municipis en aquesta matèria, però sense que hi hagi aquesta implicació tan gran en una de les parts. Compartim aquesta opció, que tendeix una mica a aprofundir en aquesta idea d'especialització i d'estabilitat, que segur que és un bon objectiu a aconseguir.

També hi ha aspectes puntuals que mereixien un ajust de la Llei, com la necessitat de preveure que la presidència no pot estar en mans d'un magistrat, sinó de juristes de reconegut prestigi. I aprofundint en aquesta idea que es tracta d'un òrgan administratiu i no judicial, i per tant, per molt que es digui «jurat», no ens hem de confondre: és un òrgan administratiu.

S'han volgut evitar eventuais conflictes d'interessos molt previsibles en una matèria com aquesta i rebutjar expressament que aquests juristes puguin ser professionals relacionats amb l'assessorament immobiliari i urbanístic, no només... I no és un tema només d'advocats, perquè em sembla que potser hi ha hagut una certa confusió, perquè si ens hi fixem, la mateixa Llei diu que qualsevol membre del jurat és incompatible amb l'exercici d'activitats professionals privades o relatives a la transacció o a l'assessorament. Per tant, no estem parlant només d'advocats, sinó que qualsevol persona que intervingui en la transacció i que, per tant, pugui tenir aquest eventual conflicte d'interessos, és incompatible.

També es fa aquesta previsió explícita en la necessitat d'adaptar les seccions del Jurat a la divisió territorial de Catalunya. És una qüestió que ja en el seu dia, en el 95, va ser tractada perquè la Llei es va aprovar just després que s'hagués aprovat el Pla territorial general de Catalunya, i clar, seguia fent referència a aquesta divisió

provincial que esperem que en aquesta legislatura quedi superada i abordi ja, de forma valenta, l'organització territorial del país. I mentrestant tenim la secció de les Terres de l'Ebre, que ens permeten anar fent-nos a la idea d'aquesta nova divisió territorial.

Entenc que ara el repte, com en totes aquestes normes de caràcter eminentment tècnic, tot i que això també té un abast polític, fer les coses bé tècnicament, és que el Jurat faci bé la seva tasca. I en aquest punt voldria aprofitar per cridar l'atenció, perquè a més sé que –veig que hi ha membres del Jurat a l'hemicicle– voldria cridar l'atenció sobre un aspecte que crec que sovint no es té en compte i és que el Jurat existeix, s'inventa en el seu dia com un òrgan especialitzat en valoracions, no en expropiacions, i amb això vull dir que no sempre recordem que l'abast de les resolucions dels jurats ha de cenyir-se a la fixació del preu just dels béns o a la indemnització corresponent sense que pugui la resolució significar una determinació, per exemple, sobre la procedència o la improcedència de l'expropiació.

Crec que és important fer èmfasi en aquesta qüestió, just perquè avui tenim una legislació urbanística que matisa els casos en què és possible l'expropiació a instàncies del particular, i, per tant, és més important que mai que el Jurat tingui present que la seva competència i la seva funció és l'estrictament valorativa, i no n'hi ha cap altra entorn a la decisió de procedència o improcedència de l'expropiació.

Voldria fer especial menció a això perquè crec que en la pràctica quotidiana a vegades ens oblidem d'això. Però, en definitiva, donem suport al projecte que ens ha presentat el Govern i que s'ha corregit en ponència, i agraïm la participació de tots els components de la Ponència i el lletrat assessor i votarem a favor del Dictamen que finalment hem elaborat des de la Comissió.

Res més. Moltes gràcies.

El president

Cridarem, doncs, a votació. Entenc que les sis esmenes han estat retirades, per tant... Gràcies.

(Pausa llarga.)

Atès que han estat retirades les esmenes pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, passarem directament a la votació del text del Dictamen del Projecte de Llei.

Comença la votació.

Aquest Projecte de Llei ha estat aprovat per 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Projecte de llei de modificació parcial de diverses lleis relatives a entitats públiques i privades i en matèria de personal (tram. 200-00021/07)

El següent punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de modificació parcial de diverses lleis relatives a entitats públiques i privades en matèria de personal.

D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa per part del Consell Executiu l'honorable senyor Josep Bargalló i Valls, conseller primer.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El conseller primer (Sr. Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president... *(Remor de veus.)*

El vicepresident primer

Senyor conseller, un moment, si us plau, que acabin de sortir de l'hemicicle aquells que vulguin fer-ho, en silenci.

Té la paraula, senyor Bargalló.

El conseller primer

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Projecte de llei que avui presento en nom del Govern, el Projecte de llei de modificació parcial de diverses lleis relatives a entitats públiques i privades i en matèria de personal, té el seu origen, com s'explica en el mateix preàmbul, en una voluntat de claredat en l'acció legislativa.

Fins no fa massa, i no només –i no només– en el cas de la Generalitat, les lleis de pressupostos anaven acompanyades d'unes altres lleis dites «de mesures fiscals i administratives», conegudes més correntment com a «lleis d'acompanyament» que comprenien un gran nombre de petites regulacions, i de vegades no tan petites, en multitud de matèries.

Aquesta tècnica legislativa, que va sortir com a solució dels dubtes de constitucionalitat de les lleis pressupostàries, ha estat també posada en qüestió. Havia estat posada en qüestió sovint en la mesura que barrejava elements estrictament d'acompanyament pressupostari amb les urgències que tots coneixem derivades de les característiques del debat d'aquesta mena de lleis.

Convenia, doncs, per claredat legislativa, separar aquesta matèria que tractem avui, d'aquella mena de debats a fi de reservar tot el temps possible al veritable debat pressupostari i a fi de no utilitzar el debat pressupostari per a no debatre elements que cal estudiar en profunditat.

Ara bé, això no vol dir que no calgui encara les modificacions concretes, de vegades ajustaments, a una sèrie de normes en rang de llei, i, per tant, modificables només també a través del rang de llei, però l'entitat de les quals no justifica una llei específica.

Evidentment, si la voluntat d'aquest Govern hagués estat inflar artificialment el nombre de lleis promulgades, en una mena de competició per la quantitat en la producció legislativa, podríem haver presentat avui onze lleis en comptes d'aquesta llei; una per cada text modificat o completat. Però aquesta solució no hauria estat més que una trampa, que un parany, que una falsedat i hauria estat només donar feina inútil als serveis del Parlament i als mateixos grups parlamentaris en multiplicar per onze els tràmits que avui unifiquem en un únic projecte de llei.

Hem optat, doncs, per una única llei que tracta aspectes d'entitats del sector públic, d'associacions i fundacions i, en matèria de personal al servei de l'Administració de la Generalitat. La línia general de les modificacions en les entitats del sector públic és la de simplificació, i en alguns casos la deslegalització, a fi de fer més fàcil futures modificacions en aspectes no substancials. No té sentit que la llei reguli exhaustivament qüestions organitzatives d'entitats, i menys quan la norma general és que això no és així.

En altres casos s'ha perfeccionat o ampliat la definició o l'objecte de l'entitat; és el cas, per exemple, del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, a qui es reconeix ara el caràcter d'empresa d'inserció sociolaboral en correspondència amb la llei sobre mesures legislatives per regular –perdó– les empreses d'inserció sociolaboral posterior a la creació del centre. O de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, que amplia el seu camp d'actuació a la comercialització dels jocs i a d'altres activitats i serveis relacionats amb els jocs i les apostes.

Pel que fa a les associacions i fundacions, hi ha una simplificació del seu règim documental, en la línia de la desregulació i d'una menor tutela administrativa que, no obstant això, es manté pel que fa a la garantia d'una gestió democràtica de cara als associats i es possibilita en el futur la relació telemàtica amb l'Administració, a fi d'agilitar i fer més eficient la gestió administrativa.

Finalment, pel que fa a personal, es perfeccionen les condicions d'accés de membres dels cossos de seguretat de l'Estat a la policia de Catalunya, bo i mantenint el topall del 15 per cent per al nombre de places cobertes segons aquest sistema. I per altra banda, es regula un torn especial de promoció interna per al cos d'educadors socials de justícia.

Un conjunt de modificacions, doncs, no amb caràcter exhaustiu, que perfeccionen i ajusten aspectes concrets de l'ordenament legislatiu, i a través d'un procediment específic separat de processos legislatius d'altres matèries que podrien distreure'n l'atenció o barrejar-ne els plantejaments.

Amb això aconseguim que les lleis d'acompanyament del procés pressupostari se ceneixin molt més al contingut que els pertoca i que siguin fetes, amb aquest Projecte de llei que avui presentem per a la seva aprovació, modificacions importants, però que no justifiquen una llei per a cada cas.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller primer. Passem ara al debat de les esmenes presentades en aquest Projecte de llei. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable diputada senyora Núria de Gispert.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats..., ens trobem davant un projecte de llei singular. Segons els impulsors és un projecte clar, s'ha utilitzat un criteri material precís, és segur

jurídicament i s'ha evitat incorporar modificacions substancials. Sincerament, res més lluny de la veritat. I comencem pel títol. El títol és un títol genèric, que pot portar a confusió: «Modificació parcial de diverses lleis relatives a entitats públiques i privades i en matèria de personal.» El títol no ens diu res.

El que es modifica, segons l'exposició de motius, és necessari, però no requereix ni requereixen lleis específiques. L'exposició de motius també diu el mateix. No és així. I sinó estiguin atents als articles 1, 10 i 11 del Projecte, que fan referència a l'Institut Català de l'Acol·liment i de l'Adopció, Llei del 97, a la Llei de creació de l'especialització d'educadors socials, i a la Llei de Mossos, de 1994. Aquestes tres modificacions haurien requerit tres lleis especials pel contingut, per seguretat jurídica i per la pretensió que hi ha en totes tres.

Abans de seguir el posicionament del Grup, avanço que demanarem votació separada de les esmenes presentades per Convergència i Unió, que mantenim, així com votació separada dels articles 1 i 11 del Projecte per la seva especial rellevància.

Mirem l'exposició de motius. Entre d'altres qüestions, diu literalment: «Aquest Projecte de Llei no té modificacions legals que tinguin substantivitat pròpia, s'utilitza un criteri material precís en benefici d'una major claredat.» I el més important de l'exposició de motius, que diu literalment: «En aquest Projecte de Llei s'evita incorporar regulacions completes o modificacions substancials del marc legal vigent, per raons de seguretat jurídica i de respecte a les garanties inherents al procediment.» Sincerament, no es pot escriure amb més ironia, per no dir altres qualificatius. O és ignorància? O és amagar voluntàriament modificacions tan importants?

Tant el títol del Projecte de Llei com l'exposició de motius porten a confusió, creen inseguretat jurídica i diu precisament allò que no fan, ja que en tres articles concretament, en tres articles d'onze, es pretén modificar aspectes substancials que requeririen cada un ells una llei específica i un títol clar per tal que els destinataris de la norma coneguessin la seva finalitat. Per això hem presentat una esmena de supressió d'aquest apartat de l'exposició de motius, si el tripartit continua amb l'objectiu de modificar qüestions substancials.

I anem a aquestes qüestions substancials, perquè els altres articles, en principi, no tenen gaire problema i sí responen a l'objectiu d'una llei semblant a la d'acompanyament. Em refereixo als articles 2, 4, 6, 7, 8 i 9. L'article 5 considerem que és innecessari; l'article 7, sincerament, una «tontada», i l'article 3, el de la Llei de museus, entenem que és innecessari, perquè el 18 d'abril passat ja es van modificar els estatuts del Consorci contemplant l'entrada de l'Administració de l'Estat, que també per aquesta raó votem en contra, perquè no hi estem d'acord.

Anem a les modificacions de qüestions substancials. Article 1, Institut Català de l'Acol·liment i de l'Adopció: es pretenia, per part del Govern, deslegalitzar la Llei de creació de l'Institut, amb una esmena molt ingènua. Si es vol deslegalitzar que es digui clar, després, en la Ponència, això s'ha corregit i ara el Projecte aprovat en el Dictamen de la Comissió ja diu clarament que

és el que es pretén fer. Però el que s'hauria d'haver fet és una llei específica, perquè és substantiu el canvi proposat.

De fet, d'onze articles de la Llei del 97, sis poden ser modificats directament pel Govern, mitjançant el Projecte d'avui. Sincerament, no és de rebut. Això no és ni clar, ni precís, ni segur jurídicament, que són les paraules que s'utilitzen a l'exposició de motius. Un consell: el que haurien de fer és suprimir l'Institut i que des de la Secretaria de la Família se'n facin càrrec. Recondueixin una situació que cau en pendent; han viscut de l'herència rebuda durant divuit mesos, i era una bona herència, però ara s'està desfent. Els responsables intermedis de l'Institut se'n van, l'organització fa aigües, i el pitjor és que sembla que no se'n adonen. O potser sí que se'n adonen, i per això han plantejat el que han plantejat.

Convergència i Unió ha presentat una altra esmena: que la directora torni a ser funcionària. L'experiència anterior era bona; la d'ara, nefasta. I a més, seguint el criteri defensat l'any 1997 per tots els grups d'aquesta cambra, és un lloc tècnic, requereix una persona de règim funcional i no política.

Segona modificació substancial, l'article 10, educadors socials. És una modificació important de la Llei de creació de l'especialitat. Era necessari, segons els nostre parer, una llei específica. Hauria estat més clar, més precís, més segur jurídicament, tal com vostès diuen a l'exposició de motius.

I, finalment, la perla, article 11, Llei de Mossos. Plantegem una esmena de supressió. Aquesta modificació de la Llei de policia no es pot acceptar de cap manera, per raons tècniques, perquè és una modificació substancial, i per raons polítiques. Desvirtua el model de policia que entre tots vam escollir l'any 1994. Estem parlant de la carrera administrativa i professional dels mossos. Què passa amb la seva promoció interna? Aquesta modificació trenca les seves expectatives en el moment més crucial: l'entrada a Barcelona. I no em busquin excuses ni em posin excuses dient que només s'accepta pel 15 per cent. Vull recordar que quan es va fer el concurs per a Trànsit, l'any 1999, les places es van cobrir per provisió i es van identificar les places. A més, les altres forces: Policia Nacional i Guàrdia Civil, ja poden entrar per l'escala bàsica, modificació aprovada ara fa un any, per la Llei del 2004, i per dalt amb la regulació de l'any 1994 en els llocs de comandament d'inspector, intendent, comissari i major. I s'ha fet sense problemes durant tots aquests anys i de forma pacífica.

Així mateix, aquesta és una modificació no gens senzilla, hauria requerit més debat intern. Cap sindicat policial ni l'avalua ni l'accepta. La mateixa memòria del text que acompanyava tot l'expedient en el Parlament no en parla. És una modificació que arriba al Consell Executiu per la porta del darrere. En la redacció inicial del Projecte, l'article corresponent als mossos no hi era, s'incorpora més endavant a l'expedient. El Consell Tècnic, en la seva sessió de 2 de març de 2005, informa favorablement l'Avantprojecte de llei amb reserva i desacord per part de funció pública i del secretari general del Departament de Governació pel que fa a la disposició referent a la modificació de la Llei de Mos-

sos, i acompanya un informe amb una sèrie de recomanacions i condicions. Aquest informe destaca la manca de seguretat jurídica de la disposició. Diu, entre d'altres, que falta a la redacció proposada una remissió expressa a la relació de llocs de treball. Diu també que s'haurien d'haver evitat els dubtes interpretatius que pot generar l'aplicació d'aquesta modificació i que es podien haver evitat. També afegeix que s'hauria d'incloure alguna referència al règim jurídic del personal que accedeix a les diferents categories del cos. En definitiva, ve a dir que no és fàcil la modificació de la manera que es pretén, que és massa important, que és substancial i que la dictamina desfavorablement.

Fins aquí el nostre raonament, la nostra opinió sobre un projecte de llei que enganya els seus destinataris, que modifica qüestions substancials i ens volen fer creure que no, que diu que és precís, que es fa en benefici d'una major claredat i que s'ha evitat incorporar modificacions substancials del marc legal vigent per raons de seguretat jurídica i de respecte a les garanties inherents al procediment. Tot això diu, i ho repeteixo, l'exposició de motius. Jo, en la meua exposició, he intentat demostrar el contrari. Res més a afegir, vostès mateixos, qui tingui oïdes per sentir i ulleres per llegir, que en faci ús.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputada. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Olano. (*Remor de veus.*)

Té la paraula, senyora Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades..., nosaltres amb el Projecte que se'ns presenta, en principi, estàvem d'acord amb el fet que determinats punts de determinades normes era una bona idea el fet que no quedessin encotillades en la Llei de mesures, que sempre, doncs, d'alguna manera es tractaven d'una manera lleugera. I compartíem la idea d'aquesta separació. Però la veritat és que ens ha decebut una mica el fet que, ja que s'aprofitava el fet de no incorporar en la Llei de mesures, doncs, que d'alguna manera no s'apliqués més rigor jurídic i tècnic, i realment si aquests temes eren tan importants, perquè almenys se'ns ha plantejat aquest Projecte amb aquesta urgència, doncs, que no s'acotessin o no es fes realment un trasllat complet del seu contingut.

Abans ha dit el senyor Bargalló que podíem haver fet onze lleis. La veritat és que ho dubto, perquè tenim onze articuletts agafats amb pinces, de dues línies pràcticament, amb la qual cosa, doncs, la veritat, jo dubto que ens doni contingut per a aquesta Llei fins i tot, eh? Per tant, la intenció era bona, però em sembla que ens hem quedat amb el que potser però que, de fet, no és.

Nosaltres de les esmenes que vam presentar, algunes, doncs, ja van ser acollides per la Ponència, i sobre aquestes no diré res, però sí que és veritat que m'agradaria destacar-ne dues que mantenim, que són les relacionades amb l'article 3 i amb l'article 10. En concret, refe-

rents al Museu d'Art de Catalunya i les mesures adreçades al personal al servei de l'Administració de la Generalitat. Amb relació a l'esmena que nosaltres hem presentat a l'article 3, considerem que estem fent una renúncia, perquè el que nosaltres proposàvem és que la presidència vingués a proposta del Patronat i el que se'ns diu és que això no pot ser, que realment el president ha de ser nomenat directament pel Govern, atès que l'Administració de l'Estat i l'Ajuntament de Barcelona ja tindran la facultat de nomenar els vicepresidents sense prèvia proposta del Patronat.

Nosaltres considerem que això és un pas enrere. Realment, doncs, si apostem perquè el Patronat funcioni i el Patronat, doncs, tots ens hi sentim còmodes, dintre d'aquest, considerem que la total manifestació d'aquesta confiança hauria de venir donada perquè tant el president com els vicepresidents, que recordem la pròpia funció dels vicepresidents, són aquells als quals el president delega no només en cas d'absència, sinó en aquells casos que ell determini que pot delegar a ells, és a dir, amb plena confiança. Per tant, considerem que el fet d'incorporar d'altres administracions en el segon esglaó, que és la vicepresidència, i no en el primer, no veiem perquè aquesta rancúnia, no?, de poder obrir-nos més i deixar en mans dels patrons el bon funcionament del Museu d'Art de Catalunya. Realment, la resposta que se'ns va fer arribar per part de la conselleria no l'entendem.

I l'altre punt és el referent a l'article 10, en el qual, si bé hem acceptat una esmena tècnica que feia referència als torns de promoció interna, que ja avanço que nosaltres considerem que la promoció interna és una i després dintre d'aquesta hi ha diferents torns, i aquí se'ns ha dit, i acceptem l'esmena, diem que això, doncs, generava possibles interpretacions susceptibles entre els funcionaris, la mateixa sensibilitat és la que nosaltres apellem. Perquè, en l'article 10, aquest torn que s'ha creat especial de promoció interna, «les persones funcionàries del grup C» –diu la nostra esmena– «a què fa referència l'article 4 d'aquesta norma no hagin de fer l'exercici relatiu als temes generals ni als temes específics d'educació social» –diem nosaltres–, «atès que es consideren superats per la mateixa experiència i trajectòria laboral.» Això ens sembla un punt indiscutible. Si en altres qüestions són susceptibles al que diuen els funcionaris, escoltin els funcionaris de veritat i veuran com consideren que aquest torn especial es queda a mitges. I, si es fa un torn especial per recollir, doncs, una herència d'una situació transitòria, fem-ho complet, els incorporem i continuem amb la mateixa qualificació de la promoció interna, que, ho torno a repetir, és una, i els torns que la integren són diversos.

Com he dit abans, algunes de les esmenes presentades per aquest Grup ja s'han incorporat, i únicament n'he volgut destacar aquestes, de les quatre que nosaltres mantenim vives. També s'ha dit per part del Grup de Convergència i Unió, en relació amb l'article 1 i a l'article 11..., nosaltres també coincidim en aquest punt respecte que aquests dos articles, pel seu propi contingut, són suficientment importants; aquests dos sí que podien haver estat lleis específiques. La resta, doncs..., considerem que hem tornat a fer o han tornat a fer una llei poti-poti; fugiem de modificacions fiscals, i l'únic

que s'ha fet és treure el moment, però el sistema legislatiu ha estat el mateix.

Per tant, la idea era bona, ja dic, tret d'aquestes dues..., nosaltres donarem el vot afirmatiu al Projecte, però considerem que en aquest aspecte encara ens queda molt per millorar. I esperem que les pròximes lleis que en modifiquin puntualment d'altres estan ben ubicades fora de la Llei de mesures, però ens hem de molestar tots plegats a fer-les amb una normativa jurídicament més curosa perquè, realment, doncs, no es tornin a reproduir lleis com aquestes, que nosaltres considerem –aquesta i l'altra presentada, que veurem en un altre ple– que són lleis poti-poti.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Olano. Per fixar el posicionament dels grups, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Gràcies, senyor president. Senyors consellers, senyors diputats, senyores diputades, bé, s'ha dit que aquest Projecte de llei que avui està en aprovació mereixia lleis específiques. Probablement, si haguéssim fet les lleis específiques se'ns hauria dit que fem moltes lleis d'un article, de poques ratlles, i que això és l'activitat legislativa d'aquest Govern. El Govern no ha volgut presentar una sèrie de lleis que es podien fer, creiem, per la seva acotació, doncs, amb una llei transparent..., perquè per primera vegada es fan modificacions legislatives que poden ser més o menys importants d'una manera transparent.

Perquè, és clar, hem de recordar com abans es portaven aquest tipus de modificacions, o modificacions de molt més calat o de molta més precisió o molta més importància, i es portaven a través de la Llei d'acompanyament de pressupostos, com molt bé ha dit el conseller Bargalló, que es deia «Llei de mesures fiscals i administratives»; anava amb els pressupostos i els pressupostos tapaven totalment aquestes modificacions.

Però caldria recordar que l'Agència Catalana de l'Aigua es va crear a través d'una llei, mitjançant una llei, que es deia «Llei de mesures fiscals i administratives». Com el primer Consell Audiovisual de Catalunya: també es va crear així. Com es va privatitzar..., es va intentar fer la privatització de la Xarxa de Telecomunicacions de la Generalitat, que al final, ja en ple, va sortir de la Llei d'acompanyament de pressupostos i va tenir una tramitació diferent. També l'Agència d'Avaluacions Mèdiques: es va crear a través d'una llei de pressupostos; fins i tot es va donar la possibilitat que fossin empreses privades, amb un subterfugi molt poc transparent, les que poguessin fer les avaluacions mèdiques en els casos d'incapacitat permanent dels treballadors.

Perquè vegin, doncs, que el que està fent aquest Govern és una bona tècnica legislativa, és sobretot complir el que és el nostre compromís, el compromís de Govern tripartit de transparència des del punt de vista de les actuacions del Govern, i en aquest sentit, doncs, estem

satisfets del que finalment es podrà aprovar avui en aquesta cambra.

Amb relació a l'article 1, el que seria l'Institut Català d'Acolliment i Adopció, és veritat que se'n modifiquen molts articles, a través d'aquesta possibilitat de modificar-los a través d'una norma que no és una norma legislativa, a través d'un decret, però són temes d'organització i gestió; no canvien en si el que són les funcions i la finalitat inicial del que preveu la Llei de creació de l'Institut Català d'Acolliment i Adopció.

Un esment a l'article 3, el referent al Museu d'Art de Catalunya, al que deia la senyora Olano. El que fa a aquest article 3, en aquest cas, de la Llei és fer que la entitat de gestió del museu sigui un consorci, per poder donar entrada en aquest consorci a l'Administració de l'Estat. I aleshores és quan es fa..., en aquest article es treu qui elegeix el vicepresident i qui elegeix el president, per poder possibilitar que hi hagi un vicepresident de l'Ajuntament de Barcelona –com hi és ara, en el Patronat–, que hi hagi un vicepresident representant de l'Estat i que hi hagi un president o presidenta, lògicament, representant de la Generalitat de Catalunya. Si el vicepresident no es fa d'entre els patrons, tant el de l'Estat com el de l'Ajuntament, no té sentit que el president de la Generalitat hagi de ser d'entre els patrons, i l'ha de poder nomenar, lògicament, el Govern de la Generalitat. Aquesta és la finalitat, i no n'hi ha cap altra, en aquest article.

En relació amb l'article 10, l'article dels educadors socials del cos de diplomats de la Generalitat, per una banda, primer dir –perquè no se m'oblidi– que hi ha una esmena tècnica, a què ha fet referència la senyora Olano, en el segon apartat de l'article, perquè havíem acceptat la seva esmena que deia «la promoció interna», perquè se'n parla així en la Llei originàriament, però que posem en aquesta esmena tècnica «els torns de promoció interna», per no donar incertesa sobre si només queda un torn o queden els torns que queden reglamentàriament, que en aquest cas el que preveu la Llei, en total, són tres. En tot cas, això no modifica el que la Llei preveu, aquest article preveu inicialment, que és que els funcionaris de nivell C, que per promoció interna puguin accedir per una via que la Llei inicialment..., la Llei del 2002 –Llei que es va fer quan la senyora Gispert era consellera–, aquella Llei ja donava la possibilitat que els treballadors interins i els treballadors laborals poguessin accedir a aquesta promoció mitjançant tres torns de promoció interna específics; amb una especificació, que és que no han de fer un examen específic sobre les qüestions, doncs, inherents a la feina que desenvolupen, que és la d'educadors socials.

Però en aquell moment a la Llei vostès es van deixar de banda l'accés dels funcionaris..., no dels interins i dels laborals, que sí que ho van preveure: la Llei no va preveure l'accés dels funcionaris també per aquesta via de no haver de fer un examen específic sobre una cosa que es considera que, doncs, per l'experiència i per la seva titulació, la de diplomats en educació social, ja tenen d'alguna manera acreditada.

I això és una millora, en aquests moments, el fet de posar un torn. Que potser ens agradaria que en fossin més? Probablement. El Govern no ha pogut fer els tres

torns –no dos, com diuen vostès, sinó els tres torns que es preveuen i que es van preveure a la Llei inicialment– probablement pels mateixos motius que no ho va fer el Govern anterior en el seu moment, perquè en l'escala funcional és més complicat potser poder fer aquest tipus d'actuacions. Però, en tot cas, intentem corregir un greuge que existeix entre personal funcionari respecte del personal laboral que fan la mateixa feina, que tenen una possibilitat d'accedir-hi, uns, diferent dels altres, tenint la mateixa titulació i complint els mateixos requisits quant al que requereix la promoció interna.

Probablement sigui aquesta... Ens hauria d'explicar per què, si estan tan d'acord que es faci ara per als funcionaris, no es va posar ja això inicialment a la Llei i es va crear, en canvi, aquest greuge comparatiu entre funcionaris i laborals en un cos, el de... Precisament el personal de presons, que fa una feina creiem que per la situació de massificació que tant s'està comentant actualment, doncs, una feina creiem que molt important, sobretot si el que volem de les presons és aquesta funció rehabilitadora i reinserora, que és el que volem de les presons. No volem tancar la gent i prou, i tancar-los per sempre més, sinó que aquesta feina, la dels educadors socials, és una feina que creiem molt important i convé, doncs, poder donar aquesta especialitat d'accés a aquests funcionaris que estan fent aquesta feina o que tenen aquesta titulació adequada.

Pel que faria referència als Mossos d'Esquadra, a l'article 11, aquí no estem fent res més que preveure que pugui haver-hi una promoció amb una limitació, la del 15 per cent, igual que hi és a la dels agents, que pugui haver-hi la possibilitat que s'incorporin en el Cos de Mossos d'Esquadra funcionaris de les forces de cossos de seguretat de l'Estat que tinguin tots uns requisits: per una banda, la mateixa categoria com a mínim; la titulació necessària; que facin un curs específic a l'Escola de Policia de Catalunya; que facin un període de pràctiques, si escau, segons la convocatòria –perquè estem parlant de caporals, de sotsinspectors, d'inspectors...

En aquest cas, el que estem és intentant facilitar, d'algun manera, amb un límit, el de 15 per cent... Aquest límit hi és perquè, evidentment, la promoció interna a categories superiors del Cos de Mossos d'Esquadra ha de quedar ben garantida dintre del mateix cos, ha de quedar ben garantida. Però el que estem és intentant, doncs, que professionals d'experiència i de coneixement de les tasques i les funcions que han d'exercir persones de comandament en el Cos de Mossos d'Esquadra, i que les estan exercint en els cossos que s'estan replegant i que hem d'acabar, doncs, que s'han d'acabar de replegar pel procés de desplegament dels Mossos, hi puguin accedir amb aquestes condicions també no només els agents, sinó també en altres escales més superiors.

En definitiva, dir, doncs, que nosaltres estem satisfets de com ha quedat després de la incorporació d'algunes esmenes i de les mateixes esmenes incorporades des del punt de vista tècnic, i que creiem, doncs, que aquesta via és perfectament legítima i molt més transparent que la que en el seu moment utilitzava l'anterior Govern de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Bé, la Llei que tenim avui aquí al Parlament, la Llei de modificació parcial de diverses lleis relatives a entitats públiques i privades en matèria de personal, parteix d'una experiència prèvia que el nou Govern va voler corregir. Jo els recordo que la primera Llei de mesures fiscals i administratives que va fer o que va portar al Parlament el nou Govern ja va indicar un canvi d'orientació, en el sentit de reduir-ne els continguts i ajustar-los només a mesures vinculades als pressupostos. El primer any no va ser possible del tot, és cert –hi havien també algunes mesures d'urgència, perquè acabava de començar el Govern, d'aspectes organitzatius–, però en la segona Llei ja vam veure que aquesta voluntat que el Govern va expressar des de l'inici es complia, fil per randa, i la segona Llei d'acompanyament de pressupostos, la 12/2004, era exclusivament de mesures financeres.

Per tant, ens trobem que el nou Govern ha volgut separar per conceptes diferents tots aquells petits aspectes que calia diferenciar o que calia canviar de forma legislativa i que no tenien entitat pròpia. I, evidentment, aquest és un criteri que té un punt de subjectivitat, que és lògic que es pugui discutir, però entenem que un llegint i veient l'extensió d'aquesta Llei en nombre d'articles, en contingut de cadascun d'aquests articles, amb una lectura una mica objectiva, doncs, ho pot veure. I veient també com ha anat el procés en comissió, el grau d'acord que hi ha hagut, la incorporació d'esmenes, etcètera, doncs, entenem que això, si es vol entendre bé, es pot adonar que és realment així. Ens trobem, doncs, que, per tant, hem separat per conceptes aquelles necessitats de petites modificacions legislatives, les relatives a aspectes de finançament o fiscals, acompanyant els pressupostos, les organitzatives a banda.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

Avui estem, per tant, davant d'una llei que només té allò que el títol indica, i res més –i res més. No confon, com havia passat en el passat –i per això m'estranyen algunes crítiques que hi han hagut–, on tota una Agència Catalana de l'Aigua, amb la importància que té aquesta institució, amb l'important que és discutir-ne, amb els problemes que ha tingut, realment, amb la transformació que suposava passar des de la Junta d'Aigües i sumar-hi la Junta de Sanejament..., tota aquesta transformació es va colar amb una llei d'acompanyament de pressupostos. Home!, que ara sentim les crítiques que hem sentit, francament resten bastanta credibilitat als arguments que hem pogut sentir.

En primer lloc, es critica la modificació de la Llei de creació de l'Institut Català d'Acollida i Adopció. Miri, jo crec que és legítim que l'oposició o que el Parlament en el seu conjunt sigui exigent amb els resultats polítics que l'Executiu ha de tenir. El sistema democràtic es basa en això, en separació d'executiu i legislatiu. Això és bo, això està bé; però, exigim resultats polítics, exi-

gim resultats de gestió. Ara, per poder exigir resultats de gestió a un gestor, cal que aquest gestor tingui un cert marge per gestionar. I els únics articles que es modifiquen fan referència a aspectes organitzatius.

Vostè em diu: «Home, però això abans era per llei i ara serà per decret!» Escolti, un departament sencer de la Generalitat, es pot modificar per decret! (*Remor de veus.*) Un departament sencer, «de pe a pa», de dalt a baix! No podem modificar aspectes només organitzatius de l'Institut Català d'Acollida i Adopció per decret, si podem fer-ho amb tot el Departament sencer?

No és proporcional, aquesta crítica, no guarda proporció. Jo li dic: siguin exigents amb els resultats polítics, i els resultats de gestió de l'Institut Català i del conjunt del Govern; però, per ser exigents amb un gestor cal que aquest gestor tingui un cert marge per gestionar. Per tant, el que es demana ens sembla molt proporcional i lògic.

Respecte al Museu Nacional d'Art de Catalunya..., home, a veure, està format per tres institucions. Les altres dues nomenen el seu vicepresident! Ha de ser la Generalitat..., els únics que tinguin limitacions a l'hora de nomenar el seu vicepresident? Per favor! Vull dir, entenem que això té una gran coherència. És una petita modificació. No exigeix una llei pròpia. Per tant, té molt sentit que vagi dintre d'un paquet de mesures estrictament organitzatives, que és el que diu el títol de la Llei.

Altes aspectes importants: el caràcter d'inserció sociolaboral del Cire... Home, creiem que aquesta és una cosa important, no? Que el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció s'ha de dedicar a això. És molt curiós que no ho digués la Llei. Doncs, hem corregit aquest petit error, no?

Al canvi de nom de l'Institut Català de les Dones..., li pot donar més o menys importància, no li diré que és la mesura més important que ha pres aquest Institut, perquè per sort n'ha pres moltes i de molt exitoses, i té una gestió brillant, per sort.

Ara, qualsevol concepte referit a les famílies, amb una visió de la societat que tenim real, actualment, oberta, i senzillament mirant la realitat, ha d'incloure el concepte de pluralitat. Que ens gastarem molts diners en canvis de rètols? No, no es preocupi, això no ho farem. Gastarem bé els diners. Ara, és millor parlar de famílies que de família, és millor parlar de dones que de dona, si entenem que la societat que tenim cada vegada és més plural i diversa.

En la Llei d'associacions s'afegeixen mesures que donen garanties de transparència, i en les fundacions més exigència comptable. I, per tant, són mesures que revertiran sobre el prestigi de la societat civil, de les associacions, etcètera.

Respecte a la qüestió de l'article 10, no?, la promoció interna d'educadors socials... Miri, vull dir, podien haver anat més enllà... Bé. Podria haver-hi anat vostè abans. Perquè, és clar, la millora que s'introdueix –la millora que s'hi introdueix– és una millora que realment els sindicats i els treballadors d'aquest sector demanaven. Es fa que en el primer torn, doncs, uns coneixements que ja estan acreditats no es tornin a demanar,

per tant, és una passa endavant. És una passa endavant que no s'havia produït i que té les seves dificultats tècniques, jurídiques, i perquè l'aspecte..., vostè sap molt bé que la legislació de funció pública, doncs, és complexa, i, de vegades, no prou clara, i té algunes llacunes, és veritat; però, en qualsevol cas, és un pas endavant que no s'havia donat i que ara es dona.

I, després, un altre aspecte organitzatiu que sí que em sembla molt important i que no l'ha citat. Potser a vostès no els preocupen les ludoteques, a nosaltres sí. A nosaltres ens sembla que ficar les ludoteques dins del sistema català de serveis socials i que el Govern s'autoimposi a si mateix establir una regulació específica per a les ludoteques, per determinar clarament el tipus de servei social que han de donar, és una exigència que es posa el Govern i és una exigència que trobem que és positiva. I a nosaltres sí que ens ha estranyat que aquesta no la consideressin un canvi important, perquè sí que ho és, un canvi important. Exigeix una llei pròpia? Home, no, tampoc. Però sí que és un canvi, perquè vostè sap que, avui dia, doncs, hi ha molts altres recursos infantils..., que podrien confondre's els seus objectius, i aquí diem: «No, no, escolti, les ludoteques no tenen altres objectius, sinó que són..., formen part –en formen part– d'allò que els ciutadans tenen dret a exigir com a serveis socials, i, per tant, entren dintre del sistema català de serveis socials.»

Punt i a part per als Mossos... Perquè, és clar, aquí, la pregunta que ens hem de fer és si tots volem el desplegament o no el volem. Aquesta és la pregunta que ens hem de fer. Arran de les darreres iniciatives que hem vist, per part de l'oposició, a l'entorn del tema de mossos, aquesta és la pregunta que ens hem de fer.

Tots sabem que el desplegament de mossos té un ritme de desenvolupament de recursos humans que porta dificultats de gestió importants. I ho sabem ara i ho sabíem quan estàvem a l'oposició. I hem sigut coresponsables d'aquests problemes. Hem sigut coresponsables d'aquest desplegament i de les seves dificultats, que són moltes, que són difícils, que no hi ha altre país a Europa que tingui un ritme d'incorporació de personal a la policia en proporció al nombre d'habitants tan gran, durant tants anys, continuadament. Mil cinc-cents vocacions policials anualment... Això, amb el nivell de població que tenim, aquest ritme... –aquest ritme–, escolti, aquest ritme té unes característiques i unes dificultats pròpies.

Per tant, hem de trobar-hi sortides, hem de trobar-hi solucions. Jo no li amago que entenem –i creiem, i compartim, i sempre hem defensat i ho seguim defensant– que la gran oportunitat del desplegament de mossos és fer una nova policia. I, per tant, una nova policia que no incorpori o que no segueixi tenint inèrcies d'altres cosos. I que, per tant, és positiu que el gruix important es faci a partir de la novetat, de la nova cultura policial, d'una policia més propera al ciutadà, d'una pila de coses de model policial que podríem parlar-ne i que segurament, en la majoria, hi estaríem d'acord. I per això es manté, i això es fa així.

Ara..., vostès mateixos, cada setmana –cada setmana–, mitjançant proposicions no de llei ens estan dient: «Posin més policies aquí, posin més policies allà, posin més

polícies més amunt, més avall...» De fet, han demanat més polícies per a tots els territoris. Doncs, hauran de dir d'on surten –hauran de dir d'on surten! Perquè, si en volen a tot arreu, a les quaranta-una comarques, tenen proposicions no de llei per a les quaranta-una comarques de Catalunya. Doncs, hauran de dir quina en tindrà menys..., i hauran de dir d'on surten. I això exigeix una actitud més coresponsable en un tema tan important com és el de la seguretat, que té un problema de gestió de recursos humans, i no m'estic..., i no me n'amoço pas.

Com no me n'amoço tampoc, que hi ha hagut un diàleg intern en el Govern, entre els diferents partits –és un govern de coalició, a vegades hi han punts de vista diferents–, hi ha hagut un diàleg intern... Per cert..., quan tenim aquests diàlegs sempre ens diuen que els resolguem internament i que no en fem un sarau. Així ha estat. Hi ha hagut un diàleg intern dels tres grups del Govern entre dues posicions. Lògicament, els gestors volen marge i diuen: «Deixa'm fer.» I lògicament, d'altres han dit: «Escolti, hem d'arribar a un acord per compartir el conjunt d'objectius.» I s'arriba a un acord equilibrat, a un acord correcte, en què les incorporacions de membres d'altres cossos no entren per la porta del darrere. Entren per una porta del davant, clara, amb garanties, exigint titulació necessària, per llei, no per acord de Junta de Seguretat, amb prova específica, amb curs específic, amb període de pràctiques, amb un límit temporal amb data i amb un límit quantitatiu per categoria.

Per tant, ens sembla que es compleixen perfectament les garanties de tenir una nova policia, que és el que tots volem, i al mateix temps aprofitar l'expertesa i aprofitar bons professionals que s'han de poder aprofitar.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon, ara, intervenir al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font per realitzar-ho.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé. De fet, després de les intervencions anteriors, i, en concret, de les intervencions dels grups que donen suport al Govern, no em queda massa coses a afegir respecte a aquesta Llei de modificació parcial de diverses lleis, perquè donem per bons els arguments en defensa del text que han fet la senyora Figueras i el senyor Amorós.

Però, no podem estar-nos de comentar o de fer el nostre posicionament respecte als qüestionaments que feia la senyora de Gispert amb relació a la conveniència o no d'aquest tipus de llei. Perquè nosaltres volem recordar o, més que això, volem valorar positivament que a l'entrada d'aquest nou Govern es va fer una opció decidida per treure fora de la Llei d'acompanyament tots aquells temes que no fossin econòmics o financers. Perquè precisament el que era important era que en una llei que acompanyava els pressupostos hi anessin, precisament, els temes relacionats amb l'economia. Nos-

altres ho havíem reclamat molt des de l'oposició, i ens sembla una qüestió de coherència que ara que estem en el Govern, doncs, es faci precisament allò que demanàvem.

La darrera Llei d'acompanyament dels pressupostos, la que vam treballar aquí, en aquest Parlament, el desembre del 2004, doncs, ja va contenir, exclusivament, com ja s'ha dit, mesures financeres que es van considerar necessàries per complementar la Llei de pressupostos per al 2005.

Nosaltres no..., quan la senyora de Gispert deia que no era una llei clara, que els continguts no eren clars i que el títol tampoc..., que potser era clar el poti-poti de les lleis d'acompanyament dels governs de Convergència i Unió? O, quan deia que no era cert que fossin temes poc substancials..., que potser eren poc substancials temes, com ja s'ha dit, de l'Agència Catalana de l'Aigua, que es va crear dins de la Llei d'acompanyament? O del primer Consell de l'Audiovisual de Catalunya? És que comparant aquella substancialitat i la substancialitat dels temes que tractem avui, és que em sembla d'una incoherència total el que s'està dient avui aquí.

Bé. Nosaltres entenem que, feta aquesta distinció entre les mesures financeres i altres que no ho eren, ens trobem que per necessitats diverses, com les que ja s'han anat dient avui, es manté la conveniència de fer determinades modificacions de textos legals, que per si soles no tenen suficient entitat per ser objecte d'una llei específica. I, per tant, és aquí on s'ajunten en un sol projecte de llei de modificació o de reforma de diverses lleis.

Entenem que, des del Govern, s'ha fet l'esforç que, per fer-ho més entenedor, encara que des de les files de Convergència i Unió es digui que no..., s'han fet unes agrupacions que nosaltres entenem que sí que tenen una certa lògica. Avui tractem les que recullen modificacions que fan referència a entitats públiques i privades i en matèria de personal. Hi ha una altra llei, que també s'està tramitant aquí, en aquest Parlament, que tracta uns altres temes relacionats amb agricultura, ramaderia i pesca o amb comerç, salut i treball. És a dir, que sí que s'ha fet la concreció.

Considerem que aquest tipus d'iniciativa es justifica pel fet que s'hagi constatat la necessitat de fer reformes atenent a criteris més d'eficàcia administrativa o d'adaptació de noves estructures departamentals, o simplement perquè amb la pràctica, amb l'experiència, s'ha demostrat la necessitat de fer uns canvis puntuals per millorar l'activitat.

I, per tant, nosaltres donem suport a aquestes propostes incloses a l'articulat, que com ja s'ha dit, doncs, afecten uns determinats departaments i unes determinades entitats públiques i privades. I que em sembla que no cal anar-hi aprofundint més, perquè ja ha quedat tot prou ben aclarit.

Nosaltres considerem que els arguments que s'han donat per part dels altres dos grups són suficientment clars i no..., els estalviarem de tornar-los a repetir. Per tant, acabem aquí la nostra intervenció, reiterant el nostre suport al Dictamen de la Comissió.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Doncs, finalitzat el debat d'aquest Dictamen de la Comissió, cridarem a votació.

(Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Començaríem, doncs, amb la votació de les esmenes, en primer lloc, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 41 vots a favor i 85 vots en contra.

Votaríem ara les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 15 vots a favor i 110 vots en contra.

Passarem ara a la votació del text del Dictamen del Projecte de Llei.

En primer lloc, votarem per separat els dos articles que ha demanat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

I ho fem, en primera instància, de l'article 1.

Comença la votació.

L'article 1 ha estat aprovat per 71 vots a favor i 54 vots en contra.

Votarem ara l'article 11.

Comença la votació.

L'article 11 ha estat aprovat per 70 vots a favor i 56 vots en contra.

Votarem ara les esmenes tècniques i la resta del Dictamen del Projecte de Llei.

Comença la votació.

El Projecte de Llei de modificació parcial de diverses lleis relatives a entitats públiques i privades i en matèria de personal ha estat aprovat per 126 vots a favor.

Projecte de Llei de concessió d'un crèdit extraordinari al pressupost de la Generalitat de Catalunya per al 2005, per a finançar les indemnitzacions i les despeses derivades dels danys ocasionats pels despreniments esdevinguts en les obres d'ampliació de la línia 5 del metro al barri del Carmel, de Barcelona (tram. 200-00025/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de concessió d'un crèdit extraordinari al pressupost de la Generalitat de Catalunya per al 2005, per a finançar indemnitzacions i despeses derivades dels danys ocasionats pels despreniments esdevinguts en les obres d'ampliació de la línia 5 del metro al barri del Carmel, de Barcelona.

D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa per part del Consell Executiu l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances. Té la paraula.

(Pausa. El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Si us plau, prego que qui hagi d'abandonar l'hemicicle ho faci amb tota rapidesa i amb silenci. *(Pausa.)* Quan vulgui, senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveras)

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, comparec davant de la cambra per presentar i demanar la seva aprovació del Projecte de Llei de concessió d'un crèdit extraordinari al pressupost de la Generalitat de Catalunya per al 2005, per finançar les indemnitzacions i les despeses derivades dels danys ocasionats pels despreniments esdevinguts en les obres d'ampliació de la línia 5 del metro al barri del Carmel, de Barcelona.

Els antecedents són ben coneguts per tothom. Com tots vostès saben, el 25 de gener de 2005 es va produir un ensorrament dins del túnel de maniobres de les obres d'ampliació de la línia 5 del metro de Barcelona que va obligar a desallotjar dels seus habitatges un important nombre de persones i va ocasionar greus danys materials en la zona. Estem parlant d'uns fets que, en el perímetre afectat, van implicar directament un total de 1.283 persones; 529 habitatges, dels quals finalment 34 van haver de ser enderrocats, i a 54 locals on es desenvolupen activitats comercials i empresarials.

El Govern de la Generalitat de Catalunya, davant de la situació d'emergència que es va originar, i en estreta coordinació des del primer moment amb l'Ajuntament de Barcelona, va adoptar de manera immediata tot un seguit de mesures, entre les quals cal destacar, en primer lloc, les previstes en el Decret 16/2005, del 8 de febrer, i en l'Ordre del Departament d'Economia i Finances ECF 29/2005, de la mateixa data, destinades a fer front a les necessitats més urgents dels afectats.

En aquestes disposicions s'establien les dietes, així com les quantitats a percebre en concepte de bestretes, per part dels afectats, tant per als residents, com per a les persones físiques i jurídiques que venien realitzant activitats econòmiques i comercials.

En segon lloc, es va donar la conformitat per a la contractació de les obres d'emergència que calia emprendre de manera immediata, i en especial les destinades a garantir l'estabilització del subsòl; objectiu plenament assolit en aquests moments, segons permeten concloure el seguiment de l'evolució dels assentaments que s'ha efectuat de forma permanent i els sondejos realitzats en els últims tres mesos.

Totes aquestes mesures estaven i estan orientades a l'assoliment d'un triple objectiu: primer, garantir la seguretat de les persones; segon, atendre les necessitats

bàsiques dels afectats, tant de les persones desallotjades, com de les que desenvolupen una activitat econòmica o empresarial en la zona; tercer, reparar els danys causats.

En aquesta mateixa línia, el Govern, en compliment de la Resolució 195/VII d'aquest Parlament, on s'instava adoptar determinades mesures relatives a l'atenció a les persones, als habitatges i a la reparació dels danys causats, ha aprovat altres actuacions complementàries. En concret, el Decret 54/2005, del 5 d'abril, d'ampliació del perímetre als establiments afectats per disminució de les vendes, en què s'establí la bestreta a percebre a compte de futures indemnitzacions; així com el Decret 90/2005, del 17 de maig, on s'estableix el règim de pagament de les indemnitzacions i les quanties a abonar en concepte de despeses d'allotjament i serveis complementaris.

Paral·lelament, i amb la finalitat última de garantir els drets de les persones afectades i de la mateixa Administració de la Generalitat, el Govern ha dut a terme el necessari procés de negociació amb els afectats i els seus representants, així com les actuacions encaminades a determinar les causes i responsabilitats del sinistre.

Fruit d'aquest procés, l'Administració de la Generalitat ha signat els següents convenis: en data 14 de març, els convenis individuals amb els propietaris dels habitatges i locals que han estat enderrocats; en data 10 de maig, sengles convenis amb l'Associació de Veïns del Carmel i els representants legals d'alguns veïns que van ser desallotjats dels seus habitatges.

Els esmentats convenis preveuen els mecanismes de garantia de l'estabilitat dels edificis i de reparació de les patologies que puguin aparèixer en un futur com a conseqüència del sinistre, les mesures per garantir la salvaguarda del valor dels habitatges en els mateixos paràmetres que en la data immediatament anterior al sinistre, i la indemnització única i per tots els conceptes que havien de percebre.

A data d'avui, s'han adherit als convenis 842 persones, més del 65 per cent del total, dels quals ja s'ha tramitat la indemnització de 653 persones, i actualment es troben en procés d'adhesió 441 persones més.

El procés d'adhesió al conveni i d'acolliment a les mesures que es preveuen, si bé no està exempt de complexitat, està sent força positiu i satisfactori, i ha permès que, a data d'avui, 592 persones ja es trobin en el seu domicili i que disset establiments estiguin oberts al públic.

En aquest sentit, cal destacar que durant el mes de juliol es preveu el retorn al seu domicili d'un nombre significatiu d'afectats. Especial atenció mereixen els edificis que requereixen obres de consolidació estructural, en els quals el retorn no es produirà fins que no s'acabin els treballs, la qual cosa tindrà lloc entre tres i vuit mesos, amb totes les garanties de seguretat. En aquests casos, els afectats disposen d'habitatges alternatius mentre duren les obres, i se'ls reconeix la possibilitat de permutar el seu habitatge per un altre de similars característiques.

Per altra banda, s'estan portant a terme intenses negociacions amb les persones físiques i jurídiques que des-

envolupen una activitat econòmica en la zona, per tal de fixar les indemnitzacions corresponents, i els recordo que els comerços que continuen tancats continuen rebent les bestretes previstes en l'ordre ECF 29/2005.

Precisament, i per la plena consciència que té el Govern de les especials circumstàncies que afecten aquest col·lectiu, es va aprovar el Decret 54/2005, mitjançant el qual s'ampliava el perímetre i s'atorgava el dret a percebre una compensació a aquells establiments on es desenvolupen activitats econòmiques o comercials i que han sofert una disminució dels seus ingressos a causa del decrement de la seva clientela. A data actual, estan inclosos dins d'aquest supòsit un total de 155 establiments.

Així, doncs, i tal com he assenyalat, la situació d'excepcionalitat originada ha tingut, té i tindrà, per a la seva resolució, la màxima atenció per part del Govern. El Govern ha posat els mitjans necessaris i ho continuarà fent. Es tracta d'una situació excepcional que ha comportat unes despeses excepcionals no previstes inicialment, com és lògic, en el pressupost que va aprovar aquesta cambra per a l'exercici 2005. Per això, el Govern presenta aquest Projecte de Llei de concessió d'un crèdit extraordinari.

D'acord amb l'article 5 del Decret legislatiu 3/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei de finances públiques de la Generalitat de Catalunya, s'estableix que seran matèria de Llei del Parlament de Catalunya les modificacions del pressupost de la Generalitat a través de la concessió d'un crèdit extraordinari.

En l'article 39 de l'esmentat Decret es determina que quan s'ha d'efectuar a càrrec del pressupost de la Generalitat alguna despesa que no pot ajornar-se fins a l'exercici següent, i per a la qual no hi ha crèdit adient, ni crèdit ampliable, el conseller o consellera d'Economia i Finances sotmetrà al Govern l'acord del corresponent projecte de llei de concessió d'un crèdit extraordinari i s'hi inclourà necessàriament la proposta dels recursos concrets que l'han de finançar.

És en aquest marc legal on s'inscriu el Projecte de Llei que ens ocupa, i que ha de permetre a la Generalitat de Catalunya, atès el caràcter inajornable de les despeses a assumir, disposar de les dotacions pressupostàries suficients per tal de poder donar cobertura als compromisos derivats dels acords indemnitzatoris formalitzats o a formalitzar amb els afectats, així com a la resta de necessitats que s'han presentat, i evitar possibles demores en el seu pagament.

La urgència de l'aprovació d'aquest Projecte de Llei és, al meu entendre, ben palesa. I vull agrair a tots els grups parlamentaris la disposició que han mostrat per facilitar en tot moment la màxima agilitat parlamentària en la seva tramitació.

L'article 1 del Projecte preveu la concessió d'un crèdit extraordinari al pressupost de la Generalitat de Catalunya per al 2005 per un import de 95 milions d'euros.

Amb aquests recursos s'atendran un conjunt de despeses que es poden descompondre en els següents apartats. En primer lloc, inversions per un import estimat en 55.624.860 euros, destinades a: reompliment i cost de

la cua de maniobres del metro i consolidació de la zona afectada, per un import de 14.877.944 euros; obres de desconstrucció, consolidació estructural i micropilonatge, i reparacions de les finques afectades, per un import de 19.941.390 euros, i compra d'habitatges, en les condicions previstes en els convenis, i despeses relacionades amb l'operació, així com altres despeses destinades a la salvaguarda del valor dels habitatges i locals en els mateixos paràmetres que tenien en la data anterior del sinistre, per import de 20.805.526 euros.

En un segon grup s'integren les despeses per indemnitzacions per a la totalitat dels danys soferts per les persones afectades, així com les corresponents a les persones físiques i jurídiques titulars d'activitats econòmiques, que s'estimen en un import de 23.775.000 euros.

Un tercer grup està constituït per les despeses en concepte de dietes, cost d'allotjament dels afectats, així com altres despeses en concepte emmagatzematge, trasllat de mobles i neteja de la zona afectada, per un import de 15.600.140 euros, dels quals 13.841.933 euros s'aplicaran a la cobertura de les dietes i cost d'allotjament dels afectats fins que disposin del seu habitatge definitiu i 1.758.207 euros, a la resta de conceptes.

Dins d'aquest grup s'inclouen les despeses que, pels esmentats conceptes i per raons d'urgència, va realitzar l'Ajuntament de Barcelona entre el 27 de gener i el 30 d'abril i que, d'acord amb el conveni amb data 30 de maig de 2005, li han de ser compensades per la Generalitat de Catalunya.

Tal com es preveu en l'article 2, el crèdit extraordinari es finançarà amb els recursos que la Generalitat de Catalunya obtindrà fent repercutir les despeses derivades del sinistre sobre les persones físiques i jurídiques que els procediments administratius i judicials de delimitació de responsabilitats determinin com a causants dels danys o com a responsables d'assumir les dites despeses.

El Govern té la responsabilitat, i és una responsabilitat bàsica, de vetllar per la salvaguarda dels interessos de la hisenda pública. I puc assegurar a les senyores diputades i als senyors diputats que l'Administració de la Generalitat destina els recursos humans i materials necessaris i recorre quan és necessari a la contractació dels serveis d'assessorament i de consultoria de professionals externs de primera línia per valorar i determinar l'abast dels danys i perjudicis ocasionats, per tal de disposar de tots els elements necessaris per a la consecució de l'esmentat fi.

Actualment, es mantenen contactes amb les empreses que van intervenir en les obres de construcció de la cua de maniobres i amb les seves asseguradores. Tal com he comentat, els recursos que s'obtinguin d'aquest procés es destinaran a finançar el crèdit extraordinari. Si, eventualment, els esmentats recursos fossin insuficients per atendre les despeses finalment liquidades, el diferencial es finançarà a càrrec del fons de contingència de l'exercici pressupostari corresponent, de forma que restin inalterats els objectius del Pla de sanejament 2005-2008.

Transitòriament, i mentre no s'ingressin els recursos assenyalats, en l'article tercer del Projecte es preveu que

el Govern de la Generalitat de Catalunya pugui concertar operacions d'endeutament amb termini de reemborsament igual o inferior a un any, i amb aquesta finalitat s'incrementa el límit d'endeutament fixat per l'article 30 de la Llei 11/2004, de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2005. Les referides operacions seran cancel·lades una vegada es produeixin els ingressos en el tresor de la Generalitat.

En el cas que, per determinades circumstàncies o perquè alguns dels compromisos s'hagin de materialitzar en l'exercici 2006..., en la disposició addicional primera es preveu la incorporació a l'exercici següent dels romanents de crèdit dotats per a aquest Projecte existents el 31 de desembre de 2005.

En la disposició addicional segona s'habilita l'Institut Català del Sòl, atenent la seva experiència i les finalitats previstes en el seu objecte social, per realitzar qualsevol operació patrimonial admesa en dret, així com lliurar, per si o per compte de la Generalitat de Catalunya, altres indemnitzacions per tal de donar compliment al previst en els convenis signats amb els afectats. Així mateix, s'estableix que els béns immobles resultats de les esmentades operacions puguin integrar-se al patrimoni propi i ser gestionats en un futur per l'entitat.

Un últim aspecte que no vull deixar de comentar, malgrat que no és l'objecte específic d'aquest Projecte, són les intervencions que en la millora del barri es desenvoluparan properament. La finalitat del Projecte de Llei de crèdit extraordinari, que avui és objecte de debat en el Parlament, és habilitar el finançament indispensable per a les actuacions d'emergència que ha calgut dur a terme: les obres directament vinculades a l'ensorrament, les indemnitzacions i dietes, les inversions en habitatges. Aquest és el propòsit del Projecte de Llei, per al qual sol·licito a la cambra la seva aprovació.

Ara bé, el Govern de la Generalitat ha mostrat des del primer moment una preocupació prioritària, més enllà d'aquesta emergència, pel futur del barri del Carmel, per la solució definitiva d'altres problemes que afecten la zona, encara que no estiguin directament relacionats amb aquests fets.

En aquesta línia, la Generalitat de Catalunya s'ha compromès amb l'Ajuntament de Barcelona en la millora i remodelació del conjunt del barri del Carmel i dels barris limítrofs: la Teixonera, el Coll i la Vall d'Hebron.

Aquests compromisos s'hauran d'articular sobre quatre línies fonamentals d'acció. En primer lloc, la relativa a les intervencions concretes en la zona directament afectada pels fets, objecte del present Projecte de Llei, i a les quals ja m'he referit a bastament.

Una segona línia és la relativa a l'àrea extraordinària de rehabilitació, que es nodreix bàsicament dels recursos provinents de l'Administració General de l'Estat. En aquests moments, únicament s'està pendent de fixar la data per a la signatura d'un conveni entre el Ministeri de la Vivienda i l'Ajuntament de Barcelona que comportarà l'aportació per part del Ministeri de 16 milions d'euros en quatre anys.

En tercer lloc, la remodelació urbana de la zona, que comportarà l'aportació directa de fons per a obres de caràcter urbà.

El Govern du a terme les converses i negociacions necessàries amb l'objectiu d'aconseguir el compromís d'aportació de recursos de la resta d'administracions...

El vicepresident primer

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...per tal de poder implementar satisfactòriament aquest projecte. Acabo en tres minuts.

Com vostès saben, el Govern ha establert l'horitzó d'aportar entorn de 60 milions d'euros en vuit anys. De moment, s'impulsen les accions necessàries per tal de destinar 31 milions d'euros de fons europeus a subvenir una part d'aquestes despeses.

Com saben les senyores diputades i els senyors diputats, aquests processos són lents i delicats. Ara l'objectiu que hem de perseguir és poder aprovar un pla realment ambiciós de reforma integral del barri, i, d'altra banda, canalitzar per a aquest propòsit tots els recursos que siguin possibles procedents de l'Administració de l'Estat i de la Unió Europea. Poden estar segurs les senyores diputades i els senyors diputats que el Govern dirigeix aquest procés amb la determinació i la prudència necessàries per assolir aquests objectius. I en el moment apropiat, aquell que millor convingui als nostres interessos, haurem de fer explícits i formalitzar els nostres compromisos; no abans, en el moment i en el context apropiats. La tramitació i eventual aprovació d'aquest crèdit extraordinari no són ni el moment ni el context de fer-ho.

I és per aquesta raó que, tot i agrair la disponibilitat oferta per part del Grup de Convergència i Unió en aquesta direcció, voldria demanar a aquest Grup que entengui que és el Govern qui està en millors condicions de marcar el ritme i el calendari de les accions que cal emprendre. En tot cas, prenem nota del seu oferiment per aprovar un bon pla de rehabilitació per al conjunt del barri, i no dubtin que farem ús d'aquesta bona disposició en el moment oportú.

En canvi, una actuació precipitada, en un moment inapropiat i en un context inoportú, podria donar lloc que el resultat final no fos el millor ni el que tots desitgem. És per aquesta raó que em permeto demanar als esmenants que reconsiderin l'oportunitat de mantenir les esmenes que han presentat.

La quarta línia de col·laboració...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...consistirà en el desenvolupament d'una important operació...

El vicepresident primer

Ho lamento...

El conseller d'Economia i Finances

Vint segons, senyor president, si em permet...

El vicepresident primer

Endavant.

El conseller d'Economia i Finances

...d'una important operació de promoció d'habitatge públic en els barris de la Vall d'Hebron, Tres Turons i Teixonera.

En definitiva, en tant que el Projecte de Llei que els he presentat és un instrument necessari per tal que el Govern pugui continuar donant resposta amb la mateixa celeritat que ho ha fet fins ara a les necessitats derivades de l'atenció i dels compromisos amb les persones afectades i de les obres destinades a reparar els danys materials; en tant que, com els he dit, s'articularen els mecanismes oportuns per tal que, conjuntament amb l'Ajuntament de Barcelona, es desenvolupin els plans de millora i remodelació del barri del Carmel i dels barris limítrofs, i mostrant l'agraïment, en nom propi i del Govern, a tots els grups parlamentaris per la col·laboració que han mostrat per tal de permetre la màxima agilitat en la tramitació d'aquest Projecte, sol·licito a aquesta cambra l'aprovació del Projecte de Llei que els acabo de presentar, de concessió d'un crèdit extraordinari per fer front als danys ocasionats pels desprendiments esdevinguts en les obres d'ampliació de la línia 5 del metro al barri del Carmel.

Moltes gràcies, senyor president, li agraeixo la seva indulgència; moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. En nom del Grup de Convergència i Unió, que ha presentat esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, ja els avanço que el sentit del vot del nostre Grup Parlamentari serà el mateix que ja vam expressar en comissió, serà un vot favorable. Creiem que no escauria cap altra opció.

Tanmateix, nosaltres hem mantingut les nostres esmenes, unes esmenes que han estat replicades d'avançada pel mateix conseller. És, diguem-ne, una pràctica poc habitual. Generalment, qui contradiu les esmenes són els grups que donen suport al Govern, i no el conseller avançant. En tot cas, considerem que és un gest que s'ha de tenir en compte i s'ha de tenir en consideració.

Avui, amb relació al tema del Carmel, fem un punt i seguit, simplement. Dic això perquè massa sovint, i en el transcurs de les darreres setmanes, fa la sensació que hi hagi algú que ho vulgui donar absolutament per tancat. Hi ha massa temes oberts, hi ha moltes expectatives generades, però, sobretot, en aquests moments, encara hi ha massa famílies fora de les seves llars, massa famílies que encara han de romandre en hotels i

massa comerciants que no han vist normalitzada la seva situació.

I, per tant, nosaltres volem insistir, en l'inici de la substantiació d'aquesta aprovació definitiva de la Llei, que el Carmel no pot caure en l'oblit. Des de dues perspectives. La primera, des de la perspectiva d'un problema que encara existeix. I el que lamentem és que aquesta setmana ha fet cinc mesos de l'esfondrament i s'ha tendit a recordar poc el que va passar i s'ha tendit a posar poc de manifest quina és la situació que hi ha en aquests moments. Nosaltres ens pensàvem i estàvem convençuts que el Govern faria algun tipus de presa de posició amb relació al que va passar, amb relació al balanç d'aquests cinc mesos, i hem quedat sorpresos, simplement, pel silenci que s'ha produït. Per tant, des d'aquesta perspectiva, no es pot oblidar.

Però, segon, el que els comentava de les expectatives que s'havien generat, les expectatives que vostès mateixos generen i que han provocat una perplexitat constant i permanent entre el conjunt de la ciutadania, especialment la gent del Carmel. Quina diferència de to, avui, el que ha emprat el conseller d'Economia respecte al que va utilitzar el president de la Generalitat en la seva primera visita al barri del Carmel! Se'n recorden, dels 200 milions de dòlars? Se'n recorden, del *chapapote*? Se'n recorden, de la pluja de diners? Se'n recorden, dels recursos que havien de venir de la Unió Europea i que al dia següent el comissari Almunia ja es va encarregar de dir que de la Unió Europea no vindrien recursos, que no hi hauria recursos, si no era que es desballestava algun altre projecte demanat per a Catalunya? Doncs, escoltin, aquestes són les expectatives que vostès han de complir.

I el conseller d'Economia ens diu: «Bé, de fet, amb algunes de les esmenes que suggereix Convergència i Unió, deixi'ns-hi treballar.» No –no–, qui s'han posat els terminis, qui s'han apressat, qui s'han compromès davant del Carmel, davant dels ciutadans de Catalunya i davant de l'Ajuntament de Barcelona són bàsicament vostès. I, per tant, les esmenes que nosaltres presentem van en aquesta línia. Un tema és afrontar les indemnitzacions, i aquesta Llei permetrà de fer-ho, però l'altre és també donar resposta a les necessitats d'inversió d'aquesta àrea extraordinària de rehabilitació integral.

Tot just fa un parell de setmanes es crea l'Agència de Promoció del Carmel i Entorns per part de l'Ajuntament de Barcelona. I és en el context de la creació d'aquesta empresa que l'Ajuntament de Barcelona fa comptes; intuïm que han estat prèviament negociats amb vostès. I expliquen quina ha de ser la periodificació de la inversió anual. I, escolti, el Govern de la Generalitat s'ha compromès, d'entrada, com a mínim, en virtut d'aquesta memòria, que, en relació amb el Projecte general de remodelació urbana, del 2005 al 2012 s'hi han d'aportar 36 milions d'euros; enguany 4 milions i mig d'euros. On són els 4 milions i mig d'euros? Són els mateixos 200 milions de dòlars que prometia el president de la Generalitat?

En aquesta mateixa memòria es parla del Projecte general de nou planejament. La Generalitat de Catalunya hi ha d'aportar en el període 2005-2012 24 milions i mig d'euros; enguany 3,06 milions d'euros. On són?

No estan previstos a cap instrument legislatiu similar al d'aquesta Llei.

I per això nosaltres hem presentat aquesta esmena. Per això nosaltres hem demanat d'incrementar el crèdit de 95 milions a 110 milions, per poder afrontar, per poder cobrir això.

Aquests són els compromisos que vostès han adquirit, ho torno a repetir, amb els ciutadans i les ciutadanes del Carmel, amb el conjunt de ciutadania d'aquest país, i també amb l'Ajuntament de Barcelona. I, per tant, ja han fet les coses prou malament durant tot aquest procés! Perquè aquesta excepcionalitat no ve per casualitat, ve perquè les coses no s'han fet ben fetes. És evident que el Govern de la Generalitat havia de sortir i havia de fer front a totes les necessitats, a totes les contingències que s'han generat, però, escoltin, ve donat per una actuació no adequada del mateix Govern! I, per tant, nosaltres hem volgut incorporar aquestes esmenes aquí.

I la bona predisposició del nostre Grup Parlamentari ha tingut com a resposta fins avui, fins que vostè no ha intervingut, el silenci més absolut per part del Govern. *(Pausa.)* Sí, senyor conseller de Política Territorial! No hi ha hagut cap mena de voluntat d'entrar a negociar aquestes esmenes, d'entrar a valorar-les, de donar les explicacions que el conseller ha de donar, d'intentar posar negre sobre blanc quina és la calendarització. No ho hem tingut, no ho hem vist.

Per tant, escoltin, poca predisposició, poca voluntat. I el que els demanem és: no continuïn mantenint aquesta crisi de confiança amb la ciutadania.

I per poder superar la crisi de confiança el que necessiten és donar respostes. Vostès s'han compromès. És que l'altre dia, quan a l'Ajuntament de Barcelona es va aprovar l'Agència de Promoció del Carmel i Entorns, els papers eren papers mullats?, els números no existien? Per tant, avui tenien una excel·lent oportunitat novament per fer bé les coses en aquest punt.

Per tant, una primera línia d'esmenes que nosaltres presentem van en aquesta línia. El dia de la Comissió se'ns va dir que aquest Projecte de Llei responia a les resolucions que havíem aprovat en el Ple extraordinari sobre el Carmel. Els vull recordar que en aquella resolució no només es parlava d'indemnitzacions –és evident que s'havia de parlar d'indemnitzacions–; també es parlava de tot un seguit d'actuacions de rehabilitació i remodelació urbana. Els terminis, se'ls han fixat vostès; vostès han de complir en aquest moment. Primera línia, doncs, d'esmenes.

Segona línia, en relació amb un tema sobre el qual nosaltres hem expressat la nostra disconformitat, que és el tractament als comerciants, el tractament als comerciants i, concretament, a aquells que no han hagut de tancar els seus comerços.

Hi ha hagut un pagament únic, es va exhaurir al mes d'abril, i la normalitat no ha aparegut en el barri. Cap mena d'ajut afegit! Doncs, nosaltres el que demanem és que amb la Llei d'avui es pugui ampliar aquest nivell d'ajuts a aquests comerciants que han vist sacsejada d'una manera molt intensa la seva activitat professional, la seva activitat econòmica. Creiem que és de jus-

tícia, per un principi d'analogia, d'analogia respecte als ajuts que s'han donat a la resta de veïns.

Avui parlava també amb comerciants del Carmel, i em deien: «Home, en relació amb aquells que han tancat..., han rebut els 750 euros pertinents, però sap que el mes de juny hi ha paga doble...» Què passa amb això? Hi ha hagut algú que s'hagi assegut a explicar a aquesta gent, que veuen que la seva activitat està tancada, com podran afrontar el pagament a uns treballadors que necessiten tirar endavant les seves famílies. I això també és un tema molt important, és un tema de sensibilitat bàsica i essencial.

Per tant, encara hi ha massa qüestions que en aquests moments queden obertes. I aquesta era la segona línia d'esmenes que nosaltres plantejàvem.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Senyor president, senyores i senyors diputats, honorables consellers, amb la voluntat que el rebuig d'aquestes esmenes no obstaculitzi el nostre vot favorable, però també amb la voluntat de manifestar que no acceptarem novament incompliments... Vostès van generar expectatives. D'ara a final d'any tenen la possibilitat de fer real aquest compromís formal, solemne, que han adquirit. No volem un *chapapote*, no volem els 200 milions de dòlars que mai no van arribar, que no arribaran; el que volem són realitats concretes. En depèn no només la seva credibilitat sinó la credibilitat, senyor president, del conjunt de les institucions d'aquest país.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Poden fixar posició ara els grups parlamentaris. I, en primer lloc, ho pot fer, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Jordi Carbonell.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Senyor president, senyores i senyors diputats, lamento sincerament l'actitud dels representants de l'oposició, en aquest cas de Convergència i Unió, per intentar confondre els membres d'aquest Parlament. Perquè, és clar, els fets són tossuts, senyores i senyors diputats: els fets són tossuts i els fets canten. Aquest Govern ha complert els seus compromisos. Aquest Govern ha tirat endavant, jo no sé si per primera vegada, del passat recent, perquè jo malauradament no estava en aquesta cambra..., però aquest Govern ha complert les resolucions que en aquest Parlament, de manera democràtica, ens vam donar.

Per tant, aquest intent de fer veure que no s'ha complert, senyores i senyors diputats, és exactament tot al revés.

Davant d'una situació excepcional, una despesa excepcional. Com ha explicat molt bé el conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells, el que avui aquí aprovem, ni més ni menys, és un crèdit extraordinari per a un pressupost que no tenia prevista aquesta despesa. I, per tant, això és un fet, jo penso, democràticament, que aquest Parlament hem d'aplaudir, perquè això significa que el pressupost del 2005 és, estic segur que serà, un pressupost que compleix allò que aquest

Parlament va aprovar, no un pressupost en què després et trobes amb les sorpreses que ens hem trobat en el passat recent, quan no tenien res a veure els pressupostos que s'aprovaven aquí amb els pressupostos que després s'executaven.

Per tant, un crèdit extraordinari per fer un pressupost transparent, un pressupost clar, d'uns diners que s'hauran de prendre, que s'hauran de gastar amb aquests crèdits per fer front a uns compromisos..., s'ha de dir ben clar, uns compromisos fruit d'una negociació permanent, una negociació exhaustiva, jo diria, una negociació que ha significat que aquest Govern no solament escolta sinó que resol, acorda amb aquells ciutadans que malauradament –amb aquells veïns– van tenir la desgràcia de trobar-se amb aquests fets lamentables.

Per tant, només hem de dir una cosa. És un projecte de llei que nosaltres el saludem favorablement. He de dir també, com a ponent d'aquest Projecte de llei, que a la Comissió d'Economia i Finances també el vam veure, i allà vam estar parlant del tema, i, per tant, no és veritat que les esmenes no s'hagin vist prèviament: s'han vist, s'han discutit i s'han votat.

Per tant, la Comissió d'Economia i Finances va votar a favor d'aquest Projecte de llei i en contra de les esmenes que hi tenia, en aquest cas, Convergència i Unió.

Resumint: un projecte de llei que l'únic que fa és posar en el pressupost del 2005 una despesa extraordinària fruit d'aquest treball exhaustiu del Govern, que ha significat, ho vull recordar, la bona feina feta i el compliment dels compromisos que es van prendre en aquesta circumstància extraordinària.

Jo penso, senyores i senyors diputats, que aquesta actuació, que molt bé ens ha explicat de manera exhaustiva el conseller Castells, és una manera de tornar a donar confiança als veïns del Carmel i a tots els ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Senyor conseller, senyor president, senyores i senyors diputats, arran de l'esfondrament del túnel de manobres del Carmel el 25 de gener de 2005, les institucions, l'Ajuntament bàsicament i la Generalitat, van donar una resposta ràpida, van donar una resposta immediata. En poques hores es van haver de moure moltes persones: es va fer un desallotjament i una recol·locació en hotels de 1.057 persones; de seguida van començar també altres tipus de despeses –aquestes dietes es van prolongar–; de seguida van haver-hi acords sectorials de diferents àmbits: des de Comerç amb comerciants, des de Benestar Social amb persones, des d'Obres Públiques, des d'Habitatge...

I, per tant, una cosa que jo crec que ha quedat clara i que sempre, des del primer moment, ha estat ben cla-

ra, és que el Govern s'hi va abocar; s'hi va abocar des del principi, el Govern de Catalunya, i també l'Ajuntament de Barcelona, és just de dir-ho.

I en la resolució del problema, doncs, van caler unes ràpides decisions, per exemple, d'actuacions en el subsòl, de reparació de danys causats, però de prevenció també: estabilitzar la cua de maniobres, compactar els terrenys, evitar nous moviments, nous moviments superficials que seguissin causant danys. I el Govern va actuar-hi de pressa.

Jo crec que es poden discutir moltes coses d'aquesta operativa, es poden discutir moltes coses d'aquesta crisi. De fet, n'hem discutit llargament. Si una cosa no es pot dir, entenc, és que hi ha hagut oblit o poques ganes de parlar del Carmel. Em sembla que hi hem dedicat moltes hores, no? I hem llegit moltes coses i hem dit moltes coses i hem treballat plegats en moltes coses, membres de tots els grups parlamentaris; una pila d'hores. Per tant, no crec que es pugui parlar d'oblit. I crec que una cosa sí que està clara, i és que el Govern s'hi ha abocat, s'hi ha arremangat i s'hi ha abocat.

Per tant, avui tenim una llei que té un caràcter més tècnic, no?, més de donar cobertura legal a una sèrie de decisions pressupostàries que s'havien de prendre i que ja s'han pres i que ja s'han tirat endavant. I, per tant, això és el que fem avui: fer aquell cobriment indispensable d'aquelles despeses indispensables en què ja s'ha arribat a acord.

Nosaltres sempre hem dit que ateníem o que afrontàvem aquesta crisi amb quatre objectius. Atendre les persones, creiem que s'ha fet, millorable segurament, però s'ha fet. Reparar els danys, s'ha fet, s'ha fet i avui li donem cobertura pressupostària, ho hem de fer, per complir tots els requisits legals que han d'haver-hi. Un tercer objectiu d'aclarir fets i posar bases perquè no es repeteixin, fer modificacions legals perquè no es repeteixin; i això s'ha fet en una primera fase, amb la Comissió d'Investigació que va portar unes resolucions al Parlament que es tiraran endavant. I una quarta fase que són els projectes de futur.

Però era important sempre, quan s'afrontava la situació davant de ciutadans que han patit una crisi i han patit un perjudici important, no barrejar massa les coses. Jo crec que, en algun moment, quan es van barrejar conceptes. I quan la gent el que volia era ser atesa i tornar a la situació del 24 de gener, perquè el 24 de gener estaven tranquils i el 25 no –això és així–, doncs, venir a parlar-los i barrejant les coses amb els projectes urbanístics del futur, sonava estrany, de dir: «Però, escolti, jo..., el que a mi m'ha passat és que he perdut la casa; no em parli que aquí farem una gran avinguda o que recuperarem dinàmicament aquest barri!» Això calia separar-ho. I calia deixar-ho per a després. I calia, a tots aquests projectes de regeneració urbana, donar-los una lògica i un sentit coherent, pactant totes les administracions. Acte seguit? És clar que sí. Però primer era atendre les persones.

Per tant, té un sentit abordar una cosa d'una manera i abordar-ne una altra d'una altra. De fet, no hem sentit aquí que es discuteixin els conceptes de reparació de danys i d'indemnitzacions, ni les quantitats; el que hem sentit és quantitats per als projectes de caire urbanístic.

I també hem sentit, per part del conseller, una xifra –per cert, 1 milió d'euros més alta que la que proposa l'oposició, o el Grup majoritari de l'oposició– que està acordada amb el Govern de l'Estat i que, per tant, vindrà.

Per tant, donem a aquesta Llei el contingut que ha de tenir i deixem els plans urbanístics o els plans de rehabilitació implicats en l'àrea especial de rehabilitació integral del barri del Carmel, la Teixonera i Coll, és a dir, de l'àrea sencera, a banda, amb una coherència interna pròpia, amb uns continguts interns propis.

Per tant, no donarem suport a les esmenes. Creiem que seria bo, pel bon to que ha tingut aquesta tramitació i per l'actitud favorable de tots els grups a una tramitació urgent –que agraïm, sens dubte, els grups que donem suport al Govern–, reconsiderar l'oportunitat d'aquestes esmenes, perquè barregen una mica naps i cols, i creiem que cal donar la importància a cada cosa en el seu lloc. Avui parlem dels quatre objectius grans que sempre hem anomenat, dels dos primers, d'atendre persones i repressió de danys, i deixem el quart amb una potència pròpia, amb una especificitat pròpia, amb un marc propi, de dir: «Ara afrontem aquest altre tema», que es treballa, i s'han donat explicacions –s'han donat explicacions– de tots i cadascun d'aquest objectius. Per tant, donarem suport a la Llei, com és evident, i no donarem suport a les esmenes presentades.

Només dir una cosa: ni avui ni en el darrer Ple extraordinari, ni en l'anterior Ple extraordinari, queda tancat el tema Carmel, en absolut. En això estic totalment d'acord amb vostè, senyor Rull. En absolut. Sempre ho hem dit. Crec que no només nosaltres, crec que tots els grups de la cambra, si no em falla la memòria, però sempre ho hem dit. El Govern no descansa, el tema no s'acaba fins que els 1.057, 1.067 em van dir després, perquè van haver-n'hi 10 que posteriorment també es van desallotjar, 1.067 veïns del Carmel, tornin a ser a casa seva. Avui en tenim 845, o, perdó, hi ha hagut acord amb 845; hi ha tràmit d'arribar a acord amb 400 més; 592 són a casa; 17 establiments són oberts, però de 592 a 1.067 encara en queden uns quants, i, per tant, el tema Carmel no s'ha acabat, ni per a nosaltres ni suposo que per a cap grup de la cambra.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, president. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, a l'igual dels grups que ens han precedit en l'ús de la paraula, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya donarem el nostre vot favorable a aquest Projecte de Llei de concessió d'un crèdit extraordinari al pressupost de la Generalitat per finançar les despeses derivades dels danys ocasionats al barri del Carmel, projecte de Llei que tindrà el suport del nostre Grup Parlamentari perquè creiem que són assumptes que van molt més enllà del que poden ser les disputes polítiques.

Tal com disposa la Llei de finances públiques de Catalunya, correspon a aquest Parlament l'aprovació del pressupost de la Generalitat i les seves modificacions a través de la concessió de crèdits extraordinaris, i en aquest sentit se'ns presenta aquest Projecte de llei per tal de fer front a les despeses.

No crec que sigui el moment de parlar de les conseqüències de la gestió de la crisi, de les conclusions de la Comissió d'Investigació, però, per respecte a totes les persones que encara no viuen a casa seva o dels comerciants que han hagut de tancar els seus negocis, penso que hem de prestar la màxima atenció a la problemàtica dels veïns afectats, fer un seguiment de les actuacions que el Govern porta a terme.

En aquest sentit, creiem necessari visualitzar els ajuts que per part de l'Estat es va comprometre a atorgar, així com les peticions a la Unió Europea per dotar de fons les actuacions de rehabilitació i remodelació del barri del Carmel. No es tracta només de declarar el barri del Carmel com a àrea de rehabilitació integral, sinó de fer efectives totes les ajudes que des del 8 de febrer les administracions, tant central com autonòmica, es van comprometre a gestionar.

Des de la tribuna instem el Govern de la Generalitat de Catalunya a responsabilitzar-se dels acords subscrits per la seva part i a reclamar al Govern de l'Estat el compliment dels seus.

En tot cas, tenen el nostre vot a favor.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, a mi, haig de dir, em sembla, a més a més amb molt d'orgull, que el Govern de la Generalitat ha actuat molt encertadament en tot el procés a partir de l'esfondrament del túnel de maniobres del Carmel. Segur que amb petites descoordinacions o amb descoordinacions al principi, era un fet excepcional, però a partir d'aquell moment tot el Govern es va posar en marxa, també l'Ajuntament de Barcelona, per, em sembla, actuar, per retornar la dignitat que podien haver perdut les persones que, de cop i volta, es varen veure en aquella circumstància tan difícil.

I vull aprofitar, també, per mostrar la nostra solidaritat com a grup parlamentari a les persones que encara no són a casa, però, com ja s'ha dit aquí, properament, i aquest mes de juliol quasi totes, i properament ja totes, tornaran a ser a casa, i tornaran a ser a casa amb tota la dignitat que ja tenien abans que passés aquest accident. I això és molt important, i això és gràcies a l'esforç de moltes persones, de molts homes i dones de les diferents administracions que han treballat dia a dia per aconseguir el que avui tenim, cosa que demostra que el Carmel no ha caigut en l'oblit, senyor Rull, no pot caure en l'oblit, no ha caigut en l'oblit. Des del primer dia

—des del primer dia— les administracions competents han treballat per no oblidar mai el Carmel; han gestionat la crisi immediatament; hem fet una comissió d'investigació, una comissió d'investigació sobre els fets del Carmel, que una de les conclusions també ja deixa clar que els responsables de l'esfondrament, doncs, també hauran de retornar els diners que ha gastat i que gasta en aquests moments, i que avui aprofitem amb el crèdit, l'Administració..., i, a més a més, també, el dia a dia de cada una d'aquestes persones.

Balanç? El balanç és diari, dels cinc mesos. Silenci? Cap. Avui hi ha un crit molt potent, en aquest Parlament: 95 milions d'euros d'un crèdit extraordinari per fer front al que va representar la caiguda del túnel del Carmel. És a dir, cap oblit. Al contrari, aquest Govern, amb totes les seves persones, doncs, ha actuat d'una manera ferma, forta, coherent i, sobretot, per retornar la dignitat a les persones, i això és un element importantíssim.

Jo, senyor Rull, de vostè no insistiria excessivament en els incompliments, perquè recordin, no em queda cap més remei que recordar-los-ho, si vostè no hagués insistit tant en els incompliments... Se'n recorda quants anys varen tardar..., les persones que se'ls van cremar les terres i les cases a la Catalunya central en l'incendi aquell que el senyor Pujol se'n va felicitar? Dos anys després, varen cobrar les indemnitzacions —dos anys després. En aquest fet, excepcional com aquell altre, al dia. Compari. Si vol comparar administracions i vol comparar incompliments, aquí en té un. I no hi insisteixo, perquè la llista seria llarga i sempre em dirien que torno al passat, però és que el passat, a vegades, es fa tan present que un no el pot oblidar, no?

I, a més a més, mai en la història de l'Administració de la Generalitat s'havia pagat per danys morals, i això demostra la bona voluntat d'aquest Govern, que també ha actuat en aquest aspecte, hi insisteixo, per tornar la dignitat a aquelles persones que, de cop i volta, l'havien perdut per un fet excepcional. I, a mi, em sembla que també és una demostració clara, doncs, de l'actuació del Govern de la Generalitat, que no oblidarà ni un moment, ni oblidarà, evidentment, tot el que ha passat al Carmel. Com ja s'ha dit abans, i ho deia el senyor Amorós, continuaran les obres, continuaran les actuacions; també deia el conseller d'Economia que tot el que fa referència a la rehabilitació del barri està en marxa, ha parlat ja d'una xifra de 16 milions d'euros en quatre anys. A mi, em sembla que és una demostració clara, doncs, que el Govern té claríssim, doncs, quines són les actuacions ha de fer en el Carmel.

I, de veritat, els agraïm, també, com deia el senyor Amorós, que això s'hagi pogut fer, aquest Projecte de llei, pel procediment d'urgència. A mi, em sembla que l'últim pas que quedaria ara, senyor Rull, seria que retiresin les esmenes, que, d'aquesta manera, no ens fessin votar una cosa que saben vostès que no podem votar, perquè moltes d'aquestes qüestions no tenen res a veure amb allò de què parlem aquí, i, d'aquesta manera, em sembla que compliríem tots, aquesta cambra, que també ho hem fet a través de la Comissió d'Investigació, allò que ens reclamaven, també, els ciutadans: la confiança en els polítics. A tots, no només en els del Go-

vern; també, evidentment, amb els dels partits de l'oposició.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies.

Cridem a votació.

(El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.) Senyor Rull?

El Sr. Rull i Andreu

Senyor president, hi ha hagut una petició de retirada de les esmenes.

El president

Té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Molt bé. No retirarem les esmenes. És a dir, l'argument de dir: «Home!, això no toca, aquí»... No, sí que toca! És a dir, en una llei d'aquestes característiques toca tot allò que volem afrontar, però toca, sobretot, per dos elements. Primer, perquè aquesta Llei desenvolupa les resolucions que es van aprovar en el Ple extraordinari, i en aquelles resolucions concretament es parlava d'aquesta àrea de rehabilitació integral. Primer element. Però, segon, que vostès, com a Govern de la Generalitat, s'han compromès enguany a portar una quantitat concreta de recursos per tal de finançar aquesta empresa pública que s'ha creat específicament per al Carmel. D'on sortiran aquests diners? Ara teníem una excel·lent oportunitat per legalment poder fer front a aquest nou crèdit que apareix.

Gràcies, senyor president.

(El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.)

El president

Senyor Boada...

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Però hi ha una coherència que vostès obliden, senyor Rull. A la Comissió d'Investigació varen deixar clar que els responsables haurien de fer front a tot el que feia referència a la indemnització, i aquesta Llei només fa referència a la indemnització a què haurà de fer front el responsable de la caiguda del Carmel. Si hi posem altres coses, evidentment aquí hi hauria complicacions. Si vostè creu que hi han d'haver complicacions, és un problema molt greu, senyor Rull.

(Pausa llarga.)

El president

Comencem, doncs, la votació. En primer lloc, amb les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que posem a votació.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 44 vots a favor i 84 vots en contra.

Passem ara a la votació del text del Dictamen del Projecte de Llei.

Comença la votació.

El Projecte de Llei de concessió d'un crèdit extraordinari al pressupost de la Generalitat de Catalunya per al 2005 per finançar les indemnitzacions i les despeses derivades dels danys ocasionats pels desprendiments esdevinguts en les obres d'ampliació de la línia 5 del metro al barri del Carmel, de Barcelona, ha estat aprovat per 128 vots a favor.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i set minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i els lletrats Sr. Santaló i Burrull i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller primer, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres de Cultura i de Salut, el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Benestar i Família, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Declaració institucional amb motiu del 60è aniversari dels bombardejos atòmics a Hiroshima i Nagasaki (tram. 401-00020/07)

Ho farem amb la lectura de la Declaració institucional amb motiu del seixantè aniversari dels bombardejos atòmics a Hiroshima i Nagasaki. Té la paraula la secretària quarta de la Mesa del Parlament.

La secretària quarta

«Amb motiu de la commemoració, el pròxim mes d'agost, del seixantè aniversari dels terribles i inhumans bombardejos atòmics d'Hiroshima i Nagasaki, el Parlament de Catalunya vol expressar el seu reconeixement i la seva solidaritat als supervivents d'aquelles bombes atòmiques, els anomenats *hibakusha*.

»Ambdues ciutats van tenir la dissort d'inaugurar l'era nuclear, van restar completament destruïdes i calcinades, i centenars de milers de persones hi van morir. Les conseqüències de les bombes atòmiques que s'hi van llançar seran presents encara durant unes quantes generacions, de la mateixa manera que les seqüeles físiques i psíquiques perduren entre els supervivents. Aquestes persones, una generació que ja està a punt de desaparèixer, només volen que una cosa tan terrible no torni

a passar mai més. Treballar perquè així sigui és la millor manera de retre'ls homenatge.

»Tanmateix, avui dia encara hi ha al món prop de trenta mil armes nuclears en mans d'uns quants països que no han fet honor al seu compromís d'avançar cap a l'eliminació total de les armes nuclears. La fi de la Guerra Freda no ha significat la fi d'aquesta amenaça; ans al contrari, cada vegada hi ha més països que tenen aquest armament o que declaren la intenció de tenir-lo, i, per tant, augmenta el risc que arribi a mans d'agents no estatals.

»El Parlament de Catalunya, amb el convenciment que només l'eliminació total de les armes nuclears pot protegir la humanitat d'aquest risc, donant ple suport als desigs dels supervivents d'Hiroshima i Nagasaki, vol expressar el seu compromís amb l'objectiu d'assolir en un futur proper un desarmament nuclear complet i el seu suport a les iniciatives que es duen a terme per a aconseguir-ho.

»Palau del Parlament, 30 de juny de 2005.»

El president

Moltes gràcies.

Interpellació sobre la regulació legislativa de l'avaluació de plans i programació (tram. 300-00983/07) (retirada)

Aquesta presidència fa avinent que, a petició de la diputada interpellant, ha estat retirada la interpellació que figura amb el número 7 de l'ordre del dia i que és la interpellació sobre la regulació legislativa de l'avaluació de plans i programació.

Modificació de l'ordre del dia

Així mateix, es fa avinent també la sollicitud de l'honorable conseller de Relacions Institucionals i Participació, i d'acord amb el diputat interpellant, que es posposi per a una propera sessió plenària la interpellació que figura amb el número 11 de l'ordre del dia, és a dir, la interpellació sobre el finançament del sistema sanitari català.

Si no hi ha cap objecció, consideràrem acceptades aquestes propostes. *(Pausa.)*

Preguntes

Començaríem, doncs, amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00160/07)

La primera, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, avui és un dia important per a la democràcia, les llibertats i per als drets de les persones. La dreta, la Conferència Episcopal, les extravagàncies insultants del carca doctor Polaino i els vetos al Senat de la dreta catalana i espanyola, no han aconseguit frenar l'avenç de la democràcia i dels drets civils, especialment per a les persones gais, lesbianes, transsexuals i bisexuals.

Aquest matí al Congrés s'ha aprovat la llei que modifica el Codi civil per garantir el matrimoni a persones del mateix sexe. Avui s'ha posat fi a la discriminació jurídica per accedir a una institució basada en un contracte civil entre dues persones. Un avenç en drets i un reconeixement a la feina feta durant molts anys per col·lectius de gais i lesbianes.

El marc legislatiu per a l'adopció és una realitat, el marc legal per al matrimoni també. S'ha posat fi a la discriminació legal que han patit moltes persones, privades de fer ús de la llibertat per fer el seu model de família. Amb aquest nou dret es respecten totes les opcions afectives i sexuals, i els principis de pluralitat, igualtat i de llibertat, i es desenvolupa, també, un aspecte molt important, no menor, que la dreta i la jerarquia eclesiàstica han menystingut: el dret de tothom a materialitzar com cregui, també en matrimoni, si així ho vol, l'opció d'estimar una altra persona.

Però, només amb les lleis no se superen anys i anys que han deixat socialment una forta empremta de discriminació. Les lleis han d'anar acompanyades també de les administracions, del repte que es planteja avui el moviment gai i lesbià: contribuir a canviar la mentalitat i la cultura dominants, educar en la diversitat i transmetre valors d'igualtat, promoure la igualtat en la justícia i el món del treball, contribuir a superar crostes homòfobes i sexistes a mitjans de comunicació. És a dir, socialitzar allò que les lleis ja reconeixen: gaudir del dret humà d'expressar sentiments i desig cap a persones del mateix sexe i practicar la diversitat de models de famílies existents.

Per Iniciativa Verds - Esquerra Unida, calen mesures educatives, socials, laborals i informatives, per aconseguir viure en igualtat des de la diversitat. Senyor Maragall, allò que vostè fa firmar en seu parlamentària d'avançar en el patriotisme dels drets i de la justícia social.

Pel que he expressat, senyor president, el nostre Grup Parlamentari vol conèixer les actuacions del Govern de Catalunya per continuar equiparant drets i sensibilitzant la ciutadania per la igualtat.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, el que vostè demana jo crec que s'ha d'aconseguir, serà una prova de la maduresa de la nostra societat, que d'aquesta manera el que farà serà pres-

cindir d'algunes simplificacions abusives que el que fan és fer la vida més fàcil, però, en el fons, menys justa i menys gratificant per a tothom, i moralment més dubtosa, no?

Efectivament, hem de celebrar que avui el Parlament espanyol hagi aprovat la legalització del matrimoni civil entre persones del mateix sexe. A Catalunya, fa gairebé tres mesos, el Parlament va aprovar la reforma del Codi civil per eliminar les restriccions legals, l'adopció per part de les parelles homosexuals, i aquest dimarts mateix el Consell Executiu va acordar impulsar el programa per al col·lectiu de gais, lesbianes i transsexuals. És el primer pas per a l'elaboració d'un pla interdepartamental contra la discriminació de persones homosexuals i transsexuals.

Les reformes legals faran possible ampliar els drets d'aquests ciutadans i dels seus fills sense menystenir els de ningú, seguint els principis, els valors i els drets que recull la Constitució per a tots els ciutadans. Aquest és l'objectiu del nostre projecte de reforma social, un dels objectius: un projecte propi d'un país avançat i tolerant com és i ha estat sempre el nostre, Catalunya. No es tracta de legislar contra ningú, es tracta de fer-ho per aconseguir la igualtat de drets i deures sense discriminació de cap mena, perquè, mentre hi hagi exclusions, ens sentirem cridats a treballar, ens sentirem compromesos, li ho ben asseguro.

El president

Bé.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els principis recollits per l'article 14 de la Llei de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (tram. 317-00158/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, la pregunta és si comparteix els principis recollits a l'article 14 de la Llei que crea la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i que, entre altres coses, diu que els principis inspiradors de la programació han de ser els respectes principis que informen la Constitució espanyola i l'Estatut d'autonomia: l'objectivitat, la imparcialitat de les informacions, el respecte a la llibertat d'expressió i, també, el respecte al pluralisme polític, cultural i lingüístic del país.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, comparteixo aquests principis, i crec honestament que, en línies generals, s'estan acomplint.

El president

Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Jo no tenia cap dubte que el senyor president de la Generalitat compartia aquests principis. El que ja no estic tan segur és que els comparteixi la línia informativa de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió en els mitjans públics de la Generalitat.

Jo vaig escoltar-lo, a vostè, fent una crítica, absolutament legítima, a determinades maneres de presentar determinades notícies per part de TV3 i de Catalunya Ràdio. Haig de dir que en aquest cas concret que vostè esmentava jo no hi estic d'acord, crec que es va dir la veritat, però no vull parlar d'això. Del que vull parlar és que massa sovint en la Corporació, en els mitjans públics de la Generalitat, s'expressa un model polític –polític– i també ideològic que no reflecteix la pluralitat d'opcions polítiques que hi ha en el país, que hi ha en aquest Parlament i que tampoc reflecteix bona part d'això que en diem «la societat catalana real».

Em consta que, dins de la seva pròpia força política, aquesta preocupació existeix, perquè la visió que es transmet, a través dels mitjans de comunicació públics de la Generalitat, és una visió que en diríem «estrictament nacionalista». Hi ha una part molt important dels ciutadans d'aquest país que no és nacionalista, i una part molt important d'aquest país que no combrega, per exemple, amb entelèquies polítiques com això que en diem els «Països Catalans». Hi ha una part molt important del país –una part molt important del país– que creu que Catalunya forma part d'Espanya, que se sent perfectament identificada amb la idea d'Espanya, que respecta profundament altres comunitats autònomes i que valora de manera positiva la Constitució i l'Estatut vigents. I, per tant, hi ha una part molt important del país que difícilment es pot veure identificada amb allò que transmet i en la visió que transmeten els mitjans de comunicació públics que han de ser de tots.

I això arriba fins i tot a la terminologia. Jo he sentit en els mitjans de comunicació públics de la Generalitat coses tals com: «la selecció estatal de futbol.» Jo no sabia que l'Estat contractés els futbolistes, ni que fossin funcionaris. L'Estat no té selecció. Qui té selecció és Espanya.

I també he sentit, diàriament, quan es fa la informació meteorològica... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor diputat, ha acabat el temps.

El Sr. Piqué i Camps

Acabo, senyor president. Quan es fa la informació meteorològica, que passem directament d'això que en diem els «Països Catalans»...

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

Acabo, senyor president. Directament al continent europeu. He sentit parlar del TGV, deu ser cosa de la francofonia, per no utilitzar la paraula «AVE», que resulta que la e vol dir «espanyola». Si això realment és el projecte...

El president

Senyor Piqué, acaba o li acabo...?

El Sr. Piqué i Camps

...de país que transmetem em sembla molt i molt complicat.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé. La Llei de l'esport espanyola el que diu és que la selecció nacional espanyola representa l'Estat. Dit això, jo vull entrar en la pregunta important que vostè ha fet. No he acabat d'entendre que vostè estigui d'acord amb el fet que el català..., sí..., que el català no és oficial a Europa, per descomptat, tots estem d'acord amb el fet que ha estat així..., que sigui una mala notícia, això és el que jo crec que es donava a entendre i que jo vaig criticar.

Però vull reconèixer el paper dels mitjans de la Corporació durant els primers anys de la represa democràtica i avui: han estat elements clau en l'esforç per aconseguir la normalització i l'ús social de la llengua catalana. Van ser creats en un context pràcticament desert, tret d'honroses excepcions com la Televisió Espanyola de Sant Cugat i algunes altres emissores. Les ràdios i televisions públiques de Catalunya han estat, jo crec, senyor diputat, un model a seguir, per moltes altres comunitats autònomes que en vint-i-cinc anys el que han fet és seguir la línia que aquí s'havia marcat. Dit i reconegut això, vostè i jo podríem coincidir en alguna cosa.

Molts anys d'un govern del mateix color acaben conformant un determinat model, una determinada normalitat, que no és encara probablement la normalitat òptima. Potser no s'ha aconseguit la pluralitat desitjable –potser no s'ha aconseguit. (*Remor de veus.*) L'anterior legislatura, els partits de l'oposició vam intentar deslligar la Direcció General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió de l'excessiva influència política i durant uns mesos es va aconseguir, però va durar poc... (*rialles*) –però va durar poc. Van canviar de seguida el senyor director general..., el van canviar de seguida, que es deia Miquel Puig.

Ara fem les coses d'una altra manera, tant és així que jo mateix he manifestat excepcionalment el meu desacord amb la línia informativa, de vegades, i, per exemple, respecte a l'ús del català a Europa.

Tenim un país plural, i els mitjans públics ho han de reflectir, no només socialment, també culturalment, i el Parlament té instruments per exigir que els principis de l'article 14 s'acompleixin i que els mitjans de la Corpo-

ració Catalana siguin modèlics en el tractament que donen a la informació. I estic segur que estem aconseguint i aconseguirem aquest objectiu, senyor diputat.

El president

Bé.

——— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00159/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Bona tarda, senyor president. Salutacions cordials als professionals de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, des del meu escó, en aquest petit bocí dels Països Catalans.

A la recta final de l'Estatut d'autonomia de Catalunya hi ha algunes pedres en el camí: la primera, els discursos derrotistes, és a dir, aquells que no paren de dir que l'Estatut fracassarà, que l'Estatut no sortirà. Hi ha gent en aquest Parlament i a fora que té una frustrada vocació d'enterraments. N'hi ha que voldrien que l'Estatut no sortís, i amb això expressen no només un futur negre, sinó, de fet, un desig profund. Una altra de les pedres és una concepció i un ús de la Constitució com una amenaça permanent i no com un aliat legal d'on treure solucions imaginatives pel nostre autogovern.

Ningú no té el monopoli de la interpretació de la Constitució, i, si aquesta només ha de ser interpretada en clau centralista i uniformista, tenim tot el dret democràtic del món a canviar-la, si volem, si entenem que ens convé. Ho creu vostè, també, senyor president?

És lògica la necessitat de cada partit de marcar territori i el compàs d'espera que hem tingut fins que no s'ha aclarit el tema gallec. No hem aconseguit prou fer el lligam entre Estatut i vida quotidiana, entre finançament i solucions als problemes reals i potser ens cal més implicació social. Però ara tenim ja un calendari fixat, hem reactivat el ritme de treball, ara és l'hora de fer un esforç ambiciós, unitari i lleial al país amb esperit constructiu. L'hora de l'ambigüitat s'acaba per a tots. Qui vulgui fer obstrucció quedarà en minoria. Ningú no ens perdonaria que fóssim incapaços de no posar-nos d'acord per fer un gran estatut.

Ara que ens hem posat les piles, després també de la seva entrevista amb el president del Govern espanyol, creu, senyor president, que podem aspirar a aprovar l'Estatut al Parlament just després de l'estiu i anar a Madrid amb esperances de respecte a allò que aquí hagi aprovat aquest Parlament?

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, jo crec que la Constitució és prou ampla per encabir els canvis que puguin sortir d'aquesta cambra en forma de nou estatut, de modificació de l'Estatut. Sempre he recordat –no he deixat mai de fer-ho– que tenim iniciativa legislativa també per modificar la Constitució, no només per proposar canvis en l'Estatut o un nou estatut. Però li vull dir amb tota fermesa, amb tota claredat, que jo crec que la Constitució avui és prou ampla per encabir els canvis que nosaltres estem projectant –i quan dic «nosaltres» és majestàtic i es refereix a aquesta cambra.

Crec que l'11 de setembre, efectivament, aprovarem l'Estatut; si no és l'11, serà el 12 o serà el 10, però crec que estarem en condicions d'acabar en comissió, per les informacions que rebo dels diputats de la Ponència, que estarem en condicions d'arribar a final del mes de juliol a una aprovació en comissió. I, per tant, esperaria i desitjaria que fos a l'entrada del curs, i possiblement en una data important, si el president del Parlament així ho creu –d'això, n'hauré de parlar–, que es pugui aprovar amb tota solemnitat l'Estatut, el nou Estatut de Catalunya.

Coincideixo amb vostè, senyor Carod –i vaig avisar fa dues setmanes–: entrem en un mes decisiu. Jo crec que la feina que s'ha fet per part de la Ponència i l'Institut d'Estudis Autònoms ha estat excel·lent; ha permès ajustar el calendari per donar l'empenta definitiva per a l'aprovació del nou Estatut. Tots hi haurem d'abocar totes les energies disponibles. A la Ponència li toca concloure ara la segona lectura, atenint-se als paràmetres i als consells de l'Institut, i els membres d'aquesta cambra hauran d'esmerçar-se perquè el procés en comissió i en ple sigui àgil i sigui efectiu, i els líders de les forces polítiques haurem d'estar en plena disposició, crec, per garantir la correcta evolució de tot el procés.

Hem assumit un compromís: que el dia 29 de juliol aquesta proposta estigui preparada per ser remesa al Consell Consultiu i que, efectivament, en el retorn, *à la rentrée*, el setembre ens trobem, ens retrobem per realitzar la votació definitiva. Ho vaig dir després de Miravet, de la segona reunió, de Miravet 2, aquí al Parlament: hi ha ganes d'estatut. És l'hora de la veritat, i en aquest moment tot depèn, a última hora, de nosaltres mateixos. No ens preocupem pels altres; ara ens toca fer l'esforç...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...final –i acabo– que concreti aquesta voluntat política en un text que serà imbatible si fem les coses ben fetes, com efectivament les farem.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'impuls de la fase final de l'elaboració de l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00162/07)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Manuela de Madre.

La Sra. de Madre Ortega

Gràcies, senyor president. Senyor president Maragall, vostè ahir rebia els integrants de la Comissió dels Vint, els pares i una mare, de cara a elaborar l'Estatut de Sau l'any 1979. Vostè també va manifestar després que gràcies a aquell Estatut avui ens podem plantejar les reformes i fites més ambicionades per a l'autogovern de Catalunya. Però va dir també una cosa molt important que penso que val la pena repetir en aquesta cambra: vostè va dir que, com va passar fa vint-i-cinc anys, és molt important que s'imposi la unitat, l'ambició, i també –per què no?– el pragmatisme.

Ara torna a ser l'hora de l'ambició, sí, però de l'ambició possible. Torna a ser l'hora de la unitat i del consens. Jo mateixa, en nom del meu Grup Parlamentari, en la celebració del vint-i-cinquè aniversari d'aquest Parlament, deia que aquella il·lusió i aquella força i aquell crit del «Volem l'Estatut!» no haurien de convertir-se en el «Volen l'Estatut». Crec, per tant, que és l'hora d'una cosa encara més important pel moment en què estem: és l'hora de la voluntat.

Aquests dies he pogut llegir un text breu entranyable, de què vull extreure una frase: «En aquests moments no podem, senyor president, negligir el nostre deure polític, el qual hem de posar per damunt dels nostres particulars interessos.» La frase que cito és del president Macià, extreta de la carta que va enviar el juliol de l'any 1931 a tots els regidors de Catalunya perquè ratifiquessin la proposta d'estatut que s'enviava a les Corts Generals.

Benvolgut president Maragall, vostè ha estat molt respectuós durant tot aquest procés d'elaboració del nou Estatut, perquè vostè va entendre des del primer moment que Catalunya, que el país, que la gent, que la ciutadania no demanava un pla Maragall; ni tan sols un pla de les forces que donen, que donem suport a aquest Govern. I no només per una qüestió numèrica, perquè el concurs de les forces que avui són a l'oposició és absolutament necessari, per convenciment, un convenciment que ha de ser compartit no només per aquesta part de la cambra, sinó també per tota ella.

Arriba l'hora més difícil potser, l'hora en què si tots sabem posar el projecte comú per davant dels interessos particulars obtindrem l'èxit...

El president

Senyora diputada...

La Sra. de Madre Ortega

...a què tants i tant ens hem compromès.

Acabo, senyor president. L'impuls..., què li sembla, quin és el seu capteniment, senyor president, en l'im-

puls de la fase final de l'elaboració de l'Estatut, del nou Estatut?

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyora diputada, efectivament, la reunió d'ahir va ser una reunió enormement positiva..., en fi, tothom va tenir la sensació que era una reunió útil. Haig de reconèixer que hi havia coses del procés d'elaboració de l'Estatut, del primer Estatut, que desconeixia, i m'imagino que alguns de vostès també. Però em va refermar en la necessitat que treballem molt seriosament i que busquem un text que sigui al mateix temps ambicions i rigorós.

Jo crec que aquest text ha de complir el requisit, efectivament, del màxim consens possible i de la seva adequació constitucional, en el marc de les observacions que abans he fet. No ens ha de fer por, cap por, avui afirmar que la Constitució és una garantia del nostre procés estatutari. Com a president he fet, faig i faré tot el que calgui perquè el procés estatutari culmini amb èxit, amb unitat política i cívica, que és el que ens reclama el poble de Catalunya en aquest punt, amb rigor jurídic, que és el que ens garanteix l'Institut d'Estudis Autònoms, i més endavant, certament, el Consell Consultiu, amb un sentit d'oportunitat històrica que no ens pot mancar i que representa el nou temps que es viu a l'Espanya plural.

És per això que, efectivament, em vaig reunir amb els pares de l'actual Estatut, com deia, que van crear un precedent enormement il·lustratiu en aquests moments, perquè la Comissió dels Vint es va trobar amb dilemes de mètode i de contingut diferents dels actuals, però proporcionats amb els actuals en la seva complexitat, potser fins i tot més grans, amb unes circumstàncies molt més crítiques, i les van superar satisfactòriament. Això féu possible que aquells homes i dones actuessin amb autèntic sentit patriòtic, tots a una, sense partidismes i amb ànim de consens, conscients de la seva responsabilitat.

I aquest és el full de ruta que ara necessitem: responsabilitat, ambició i, al mateix temps, sentit de la història. L'èxit serà de tots, no serà de ningú en particular, l'èxit serà de Catalunya, perquè de tots haurà estat l'esforç per aconseguir-lo.

El president

Té la paraula...

Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç de l'acció de govern dels darrers mesos (tram. 317-00161/07)

...per formular la següent pregunta, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. En els darrers mesos s'ha parlat reiteradament de la interconnexió de les xarxes elèctriques entre Catalunya, l'Estat i França. Com en tantes coses, jo crec que en aquest tema s'ha generat per part del Govern de la Generalitat altes dosis de confusió i, fins i tot, de desconcert. I darrere de la confusió i del desconcert ve la inquietud de molta gent del territori, que tenen la sensació que cada vegada que s'ha de prendre una decisió important, hi ha allò que en podríem dir «l'ai al cor», no?

Ahir el president del Govern espanyol va indicar quin seria el camí, quina seria la línia que passaria, concretament, per l'Alt Empordà. I per tant jo el que li pregunto, com a president de la Generalitat que és vostè, és com creu que hauria d'actuar el Govern en aquest tema, el seu Govern, el Govern que vostè presideix?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat

El president de la Generalitat

Bé, senyor diputat, el senyor Duran Lleida reclama la connexió, molts alcaldes convergents no hi estan d'acord... La veritat és que el president del Govern espanyol ahir no va afegir res que no sabéssim; va refermar el que ha estat la voluntat del Govern espanyol i que ha manifestat el ministre d'Indústria sempre. I això no treu que nosaltres haurem de ser... –i així ho reconeix el mateix president, malgrat alguns titulars que he vist que no ho semblen reflectir–, nosaltres serem absolutament decisius a triar el camí. Això, ho hem de fer.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí, gràcies, senyor president. Bé, jo celebro que vostè tingui aquesta actitud de triar el camí, perquè una sensació que pot donar és que vostès es desentenien, segons com, d'aquest tema. I crec que en una línia, en una infraestructura que passa íntegrament pel territori de Catalunya, el Govern de la Generalitat és qui ha de marcar la pauta, és qui ha de marcar la línia. I després negociar-la, lògicament, amb el Govern espanyol, últim responsable de la seva aprovació.

De tota manera, hi han uns mínims que un govern ha de complir, senyor Maragall. I aquests mínims són que el Govern actuï com un sol govern; ho repeteixo: que el Govern actuï com un sol govern. Avui el conseller Saura, membre del Govern, ha dit textualment en declaracions públiques que no són certes les declaracions del conseller d'Indústria –també membre del Govern– en què assegura que la interconnexió elèctrica és necessària per a Girona o per a l'AVE. Esquerra Republicana, que dóna suport al Govern, al seu Govern, fa uns dies deia «Vic - Baixàs» i ara diu «moratòria de quinze anys».

Quina impressió creu vostè que tenen els ciutadans de Catalunya directament afectats quan des del Govern,

des del mateix Govern i des dels partits que li donen suport es llencen missatges completament contradictoris, d'aquesta confusió i d'aquest desconcert? Un govern, senyor president, no és la suma d'una sèrie de persones o de partits que s'adrecen als seus públics particulars. Un govern ha de tenir cohesió, projecte i lideratge. I en aquest tema concret no hi ha ni cohesió, ni projecte, ni lideratge. Com vol que ens facin cas en temes tan importants com l'Estatut a Madrid, si no som capaços ni tan sols de negociar amb bon criteri una simple línia elèctrica?

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, per contestar la seva última pregunta, potser vostè creu que el Govern de Madrid ens feia més cas quan el Govern d'aquí estava a favor del transvasament de l'Ebre. (*Remor de veus i rialles.*)

Dit això –dit això–, ja li he contestat a la pregunta inicial, i per tant no m'hi esmerçaré massa més, no? Nosaltres hem donat una data per resoldre i resoldrem en aquesta data, fets els estudis... Evidentment, nosaltres el que no farem serà precipitar-nos, com alguns governs anteriors van fer amb infraestructures tan importants com aquesta que acabo de mencionar i que després es va haver d'arxivar.

Li vull dir que aquest Govern resoldrà aquest tema en el temps previst, a final del mes de juliol. I li vull dir també que aquest Govern aprofita el temps i que en el període anterior ni es va millorar l'Estatut, ni es va resoldre justament el tema del subministrament d'energia elèctrica, ni es va resoldre el tema de les presons, ni es va millorar el finançament, ni es va fer la llei territorial (*remor de veus*), ni es van crear les set vegueries, es va incomplir el mandat estatutari de crear un sistema electoral proporcional i representatiu dels territoris, i ens van ficar en l'aventura impossible del transvasament de l'Ebre. (*Persisteix la remor de veus.*) No es van muntar els sistemes de transparència i antifrau, no es va resoldre el finançament sanitari, no es va resoldre el tema de l'energia... Bé, tot el que no es va fer ara s'està fent, els agradi a vostès o no. (*Forta remor de veus.*) Ara s'està fent, i les aventures...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...les aventures, les hem deixat de banda.

Entenc...

El president

Senyor president, un segon si us plau... Senyor president, un segon si us plau.

Gràcies, pot continuar.

El president de la Generalitat de Catalunya

Entenc que tot això a vostès els sembli quimèric, perquè està tan lluny del que vostès no van fer, precisament... És a dir, tot el que vostès no van fer ara s'està fent. Que els sembla estrany que es pugui fer... Es pot fer, perquè aquest és un govern que governa (*rialles*), i perquè aquest és un govern que no es basa en una majoria escadussera...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...recolzada pel nacionalisme espanyol.

(*Forta remor de veus i aplaudiments.*)

El president

Per formular la següent pregunta, en aquest cas, al Govern... (*Persisteix la remor de veus.*) Senyores diputades, senyors diputats... Senyores diputades, senyors diputats, podem continuar amb les preguntes? Els prego que alguna expressió que s'està utilitzant en aquests moments no sigui més utilitzada.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris del Departament de Salut pel que fa a l'aprovació de les seves inversions (tram. 310-00451/07)

Té la paraula la il·lustre senyora Carme Valls, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable consellera, és conegut per tothom que hi ha problemes de desigualtats territorials, socials i de gènere en l'oferta assistencial i en la demanda en territoris de Catalunya. Basats en les dades de l'enquesta de salut de Catalunya, ja de l'any 94, l'Informe del Centre d'Anàlisi i Programes Sanitaris –CAPS– i la Fundació Bofill, ja van marcar que hi ha unes iniquitats en l'assistència, malgrat que hi ha una bona accessibilitat de tota la població al sistema sanitari.

Sabem que hi han dificultats en les llistes d'espera quirúrgiques, on les dones són les que més esperen, sobretot les de Barcelona, de Terres de l'Ebre i de Lleida. Sabem que, a vegades, hi han dificultats per fer-se determinades proves, ecografies, i hi han desigualtats en la zona del Vallès Occidental, Oriental i també a terres de Lleida.

Sabem també que hi ha hagut un increment de població, de població jove que s'ha desplaçat, i que per sort té cada vegada més fills, i també un increment de la població immigrant, que això planteja increments de necessitats. El territori és diferent avui que el segle passat. Però, sovint, a vegades, l'organització territorial heretada passa que dificulta més que ajuda.

També sabem, també per les enquestes de salut analitzades, que l'increment del problema de salut més fre-

qüent en la població és el dolor crònic. El dolor crònic afecta el 32 per cent de dones i el 17 per cent d'homes de la nostra població. Que afecta més, també, dones de classe social baixa, i més dones de Terres de l'Ebre, del Baix Llobregat, del Maresme i de la Catalunya central.

Per tot això, cal fer protocols d'assistència, bona coordinació, eficàcia en la demanda d'analítiques, en la demanda de proves complementàries i, encara que s'ha avançat força en adaptar les àrees territorials als requeriments assistencials i funcionals del servei de salut, li volíem preguntar quins són els criteris del seu Departament pel que fa a l'aprovació de noves inversions per millorar aquesta necessària coordinació i per fer polítiques públiques que millorin les desigualtats de salut a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyora diputada. De fet, el primer que vam fer, d'ençà ja un any i mig de Govern, va ser analitzar, com vostè ha dit, quins eren els desequilibris territorials en l'accessibilitat dels sistemes i, també, quina era la part d'envelliment de les estructures, i com la població se n'havia anat; una població molt poc estudiada, curiosament, des del realisme, d'aquí ve que el mateix president de la Generalitat parlés dels 7 milions d'habitants i, en canvi, els números que nosaltres vam comptar, que vam trobar en la Conselleria, encara parlaven d'una població molt lligada al cens, que evidentment obviava una part importantíssima de la nostra població.

Per tant, primer de tot, treballar amb cens real, treballar amb activitat i fer el que hem començat a fer: el mapa sanitari, sociosanitari de salut pública de Catalunya.

Per tant, els desequilibris territorials són l'element important, el primer element, si em permet, per refer la política d'inversions. Fet això, perquè ara ha passat un any i mig i, per tant, no puc parlar només de planificació de plans, sinó d'actuacions, aquí li puc fer entrega ja d'una àmplia decisió, una decisió política, que és la primera etapa del nou mapa sanitari i sociosanitari de Catalunya amb unes inversions que superen els 2.000 milions d'euros d'ara; per tant, 2004, 2005 fins al 2009 està tot planificat.

A més, vostè sap que vaig demanar al president de la Generalitat que aquest Departament, que té més tradició que altres de descentralització, ja assumís, encara que amb caràcter provisional, el nou model d'organització territorial de Catalunya. Per tant, aquest és un departament que, a través d'un decret, ja actuem amb regions sanitàries, si em permeten.

També un altre element molt important: escoltar els alcaldes. Els alcaldes i alcaldesses, perquè en saben molt, en saben molt i, sobretot, d'inversions. I, per tant, el segon clarament element d'ajut en la prioritització és l'escolta de la gent del territori. També, escoltar els

professionals. Perquè parlem, evidentment, de noves inversions però també parlem d'envelliment, d'envelliment d'edificis. Per tant, escoltar els professionals i escoltar també els ciutadans, que saben que els hem incorporat en la presa de decisions.

Per tant, els desequilibris territorials són els elements importants amb la mirada a prop –i no amb la mirada llunyana que jo crec que es tenia fins ara–, amb realisme i també amb pragmatisme.

I, de fet, hem fet una inversió, l'any 2005 hem iniciat inversió per obra d'obres, noves remodelacions o ampliacions per ordre de 284 milions.

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

Gràcies, president. Li faig entrega, per tant, tot concretat, municipi a municipi, de les inversions des del 2004 fins al 2009.

(Remor de veus.)

El president

Algun diputat o diputada potser vol fer ús de la paraula, però ara no és el moment. Els prego si us plau que respectin les persones que parlen. La propera vegada que hi hagi un comentari massa en veu alta en el moment que s'està fent una pregunta cridaré a l'ordre. Comença a ser intolerable el que s'està produint en aquest Ple avui.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la licitació de les obres del canal Segarra - Garrigues (tram. 310-00452/07)

La següent pregunta, la formula el senyor Juan Manuel Jaime, té la paraula.

El Sr. Jaime Ortea

Gràcies, molt honorable president del Parlament. Il·lustres senyors i senyores diputats, honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, el canal Segarra - Garrigues és l'obra hidràulica més important i fonamental d'aquest país i, en concret, per a les comarques de Lleida, per a la propera dècada i per al futur del nostre país. Una obra que al llarg de la seva història ha generat molta i, a vegades, massa literatura. A vegades, farcida d'expectatives que l'anterior Govern no va saber entomar. Una obra molt complexa per a mantenir l'equilibri entre les necessitats agrícoles i econòmiques i també les necessitats mediambientals.

Honorable conseller, en el pressupost que es va aprovar en aquesta cambra l'any passat ja es feia una aposta ferma per part del seu Govern, i, en concret, per part del seu Departament, per la construcció, l'inici de la construcció del canal Segarra - Garrigues. Una obra que tindrà més de 3.500 quilòmetres de sèquies, de 43 bales de regulació, 17 estacions de bombeig i 342 hectòmetres cúbics de dotació d'aigua.

Ara, precisament, que el nostre país pateix una forta sequera, vostè va comentar en aquesta cambra i en la seva compareixença davant la Comissió d'Agricultura que la millor lluita contra la sequera és apostar pels regadius. El nostre Grup Parlamentari, els Socialistes - Ciutadans pel Canvi coincidim en la seva reflexió i, també, sabem que vostè està fortament compromès en la construcció d'aquesta obra.

És per això que, davant de les últimes notícies que han sortit als mitjans de comunicació sobre els crèdits concedits i mediat per part del seu Departament per a la construcció i licitació del canal Segarra - Garrigues, aquest Grup Parlamentari li fa la següent pregunta. Quin és el capteniment del Govern i, en concret, del seu Departament, sobre la construcció i licitació d'aquesta obra?

Gràcies, honorable president del Parlament, il·lustres senyors i senyores diputades.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Ramadera i Pesca (Sr. Antoni Siurana i Zaragoza)

Moltes gràcies, honorable president del Parlament. Senyor diputat, senyores diputades i diputats, el capteniment no pot ser un altre que fer una obra, que va iniciar l'anterior Govern, que considerem imprescindible per vertebrar tot el territori de Catalunya i fer de la plana de l'Urgell i la Segarra i les Garrigues la zona de regadiu més important de tot Europa. I, per tant, lluitar a través del regadiu, en lo que és un clima mediterrani que ens provoca aquestes circumstàncies de climatologia adversa, per aconseguir lo que és una riquesa, que és la producció alimentària, i per aconseguir, a més, una riquesa, que és la sostenibilitat del territori, i propiciar la biodiversitat en aquest territori, i aconseguir que, d'alguna forma, hi hagi no sols la vertebració agrícola sinó també humana en tot aquest canal.

Ja he dit que l'obra que va iniciar l'anterior Govern la va fer a través d'un concurs de concessió que comportava un avançament, per part de la comunitat de regants, d'uns diners que eren difícilment recaptables, atès que encara la incertesa del reg hi era, que era llunyana en el temps.

El Govern actual ha propiciat que a través d'un aval, aprovat pel Govern, de garantia de tota l'obra de construcció del canal principal –que és més de 240 milions d'euros i amb l'avançament de 17 milions per a la primera fase–, pugui construir-se lo que correspon a Casega, que és la part de continuar el bombeig ja fet des de la presa de Rialb i la construcció d'aquesta conducció en alta per establir precisament la xarxa secundària de distribució d'aquest regadiu.

Regsega, l'empresa dedicada al canal Segarra - Garrigues, fa la concentració parcel·laria i propicia aquests processos d'expropiació que han de permetre la construcció d'aquesta xarxa secundària.

Ahir mateix es va signar a Tàrrrega el contracte financer entre la constructora, la concessionària societat Segarra-Garrigues i...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramadera i Pesca

...l'equip financer que propicia 240 milions d'euros per a la construcció d'aquesta xarxa secundària. El farem.

El president

Té la paraula...

Pregunta al Consell Executiu sobre el calendari previst per al desenvolupament dels processos de creació del parc natural de la zona lacustre de Banyoles (Pla de l'Estany) i de redacció i aprovació del seu pla especial de protecció del medi natural i del paisatge (tram. 310-00447/07)

...per formular la següent pregunta, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Gràcies, president. Honorable conseller, com tots vostès saben, l'estany de Banyoles, i el conjunt de la zona lacustre, té unes característiques úniques a Catalunya que el converteixen en un espai singular que necessita la implicació del Govern de la Generalitat perquè sigui declarat parc natural. Aspiració de la societat civil de la comarca, que va entrar en una fase decisiva quan la Comissió de Política Territorial del Parlament va aprovar, a instàncies del PSC i per unanimitat, el maig del 2003, una proposició no de llei per convertir l'estany de Banyoles en un nou parc natural.

La Proposició especificava que l'àrea a preservar hauria d'incloure les zones protegides pel PEIN de l'estany de Banyoles i de Rocacorba, estendre's fins al riu Ser i el riu Fluvià, on hi ha la reserva de fauna salvatge, i arribar fins als estanyols de Sant Miquel de Campmajor.

Al cap d'un any de la Proposició no de llei, l'abril del 2004, va entrar en funcionament el Consorci de l'Estany, que té entre les seves principals funcions, d'una banda, la gestió del projecte «Restauració dels ambients aquàtics de Porqueres i Banyoles», que compta amb el suport del programa Life Natura de la Unió Europea, i, de l'altra, treballar concretament per a la creació del parc natural, i que podria actuar en el futur com a òrgan de gestió d'aquest parc.

Al cap de dos mesos de l'entrada en funcionament del Consorci es va celebrar a Banyoles el Primer dia de l'estany, va ser una jornada presidida per vostè mateix i on vostè va signar un protocol de col·laboració amb la Fundació Territori i Paisatge, de la Caixa de Catalunya, i el Consorci de l'Estany, per elaborar amb aquestes tres institucions el pla especial de protecció del medi natural i del paisatge i la proposta de creació del parc natural.

A començament d'aquest 2005 la Comissió ja va presentar a la Generalitat una relació dels diferents espais que podrien formar part del parc natural, amb l'anàlisi dels seus valors, de les activitats que s'hi podien fer

i de les diferents alternatives per a la definició dels límits, la zonificació i els nivells de protecció de totes les seves parts.

És a dir, des del territori ja estem a punt, la feina que s'hi ha fet és molta, però fins al dia d'avui no hi ha hagut encara cap resposta del Departament de Medi Ambient. I per això, davant d'aquesta inquietud que sentim, és per això que li demanem quin és el calendari, amb uns terminis i dates concretes, que té previst per al desenvolupament dels processos de creació del parc natural de la zona lacustre de Banyoles, i els terminis també per a la redacció i aprovació del seu pla especial...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Roca i Perich

...de protecció del medi ambient.

Gràcies.

El president

A vostè. Té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Salvador Milà i Solsona)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, efectivament, com vostè assenyala, era el 22 de maig quan vàrem signar aquest protocol de col·laboració entre el Departament i la Fundació Territori i Paisatge. I els objectius, a part dels que vostè assenyalava, eren no només iniciar els estudis i procediments per delimitar quins són els espais que podrien ser susceptibles de protecció, sinó també, sobretot, i molt especial, que ha portat un gran debat i que encara ens porta feina ara –i això explicaria, en part, el tema del temps que hi estem dedicant–, quin nivell de protecció..., si tot l'àmbit ha de tenir el nivell de protecció de parc natural, si hi han d'haver diferents figures de protecció, si han d'integrar també, o no, els connectors ecològics respecte als altres espais naturals que hi ha a l'entorn..., perquè aquí vostè sap també que des del territori de les entitats naturalistes i ecologistes, doncs, hi han diferents posicions, algunes més expansives, l'altra més limitadora.

Ens correspon, a nosaltres, tenir una resposta raonada sobre aquest tema i també posar les bases del que serà el Pla especial de protecció del medi natural i del paisatge, que ordeni aquest conjunt de l'espai.

Hem de fer, també, les accions –i aquesta és una altra de les feines– previstes per cofinançar el projecte Life Natura, relatiu en aquest àmbit, i donar suport, com vostè també ha assenyalat, al Consorci de l'Estany, en què també cal assenyalar que, durant aquest termini de temps, el Departament ha acordat integrar-s'hi, durant l'any 2005, per impulsar i participar amb més intensitat en els objectius.

L'equip tècnic, en efecte –l'equip tècnic–, ha finalitzat la primera part dels treballs, que han estat elaborats en un conjunt d'escenaris alternatius per aplicar figures d'acció o de protecció i de gestió en aquest àmbit, i fer

la informació que sustenti cada un d'aquests escenaris. Aquests escenaris seran discutits en les properes setmanes en una reunió prevista entre el director general de Medi Natural, el tècnic de la Direcció General, dels ajuntaments de la zona –tots–, del Consorci de l'Estany i de la Fundació Territori i Paisatge.

Per tant, això ens permet garantir que durant el segon semestre del 2005 aprovarem la delimitació de l'espai a protegir, amb els diferents nivells de protecció i amb la proposta raonada si ha de ser parc natural..., o quina part ha de ser parc natural i quina part pot ser PEIN o paratge d'interès natural, d'interès nacional. I, a continuació, ja un cop feta la delimitació, seria, durant l'any 2006, que quedaria aprovat el Pla especial de protecció de medi natural i del paisatge.

Repeteix que és un àmbit molt complex, amb molta riquesa paisatgística ambiental, amb molts interessos...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...i que, per tant, cal fer-ho bé.

Gràcies.

El president

Gràcies.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre el Pla d'equipaments penitenciaris (tram. 310-00449/07)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Núria de Gispert.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable conseller, la pregunta és sobre el Pla d'equipaments penitenciaris, i quina relació té el Pla aprovat pel Govern el maig del 2004 amb el desplegament d'equipaments penitenciaris anunciat aquesta setmana.

Semblen dos plans diferents, diferents en els criteris de localització de terrenys, diferents en les necessitats de places arreu del territori i diferents en la seva concreció. Ens ho pot aclarir, si us plau?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Vallès, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Sr. Josep M. Vallès i Casadevall)

La determinació de la política sobre ubicacions..., senyor president, senyora diputada, sobre les ubicacions

dels nous centres, respon a una visió global de la política penitenciària; l'entendem com un sistema nacional, no com un sistema de centres locals o comarcals. El Govern està prenent les decisions des d'aquesta perspectiva i no des de cap altra.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Núria de Gispert.

La Sra. de Gispert i Català

Miri, conseller, sembla un anunci precipitat. Fa un any que diuen que anunciaran les localitzacions, que tenen un pla i que el segueixen, i després d'anunciar-lo dies i dies fa tota la impressió d'haver anat a una subhasta: el millor postor s'emporta el centre penitenciari.

Li comentaré quatre criteris del Pla del 2004, no contemplats en el segon pla, d'aquesta setmana: les regions amb més densitat demogràfica han de comptar amb un centre penitenciari; no-concentració d'equipaments; accessibles a jutges i tribunals; pròxims a les famílies dels interns, per tal d'evitar el desarrelament familiar i social i que faciliti les comunicacions.

Els dos primers criteris els podem aplicar a Sant Llorenç d'Hortons. Per què el Penedès i no el Barcelonès o el Baix Llobregat, on es concentra la major densitat demogràfica i d'on provenen el 70 per cent dels interns? I, a més, es troba a 5 quilòmetres de Brians 1 i de Brians 2, per allò de la concentració.

Els altres dos criteris, per a la nova presó a les terres de Lleida. A aquests ciutadans també els ha tocat la loteria. Lleida és tres vegades més solidària en població reclusa que Girona i Tarragona. I amb la nova presó, sorgida del segon Pla, el d'aquesta setmana, ho serà cinc vegades més. Probablement arribarà a tenir 2.000 interns, dels quals 1.500 provindran de Barcelona. Per tant, molt a prop de les famílies, molt a prop de les comunicacions.

És precipitat, és poc elaborat, és contradictori amb el Pla aprovat pel Govern l'any 2004. El que haurien de fer, conseller, és agilitzar les obres de les tres presons que s'estan iniciant des de fa divuit mesos. Això és el que haurien de fer. Fer places efectives i ràpides.

I, una altra cosa... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Honorable diputada...

La Sra. de Gispert i Català

...no donar permisos de la manera que ha dit el president de la Generalitat, per la saturació. No donin permisos...

El president

Honorable diputada...

La Sra. de Gispert i Català

...i, si els donen, potser no necessitaran més presons.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Vallès, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

És difícil dialogar amb una oposició desvergonyida. És a dir... (*Remor de veus.*) És a dir, aquella que manca d'un sentiment, la vergonya, que ha de tenir aquell que s'ha equivocat repetidament en la seva pròpia actuació.

Però, per no parlar del passat, li resumeixo algunes coses que està fent aquest Govern en la matèria: té a punt un projecte de reglament penitenciari que no existia i que és imprescindible; ha determinat la construcció i ubicació de deu centres, que no existien i que són essencials per a una correcta funció penitenciària, i ha obert un procés negociador amb la representació sindical per arribar a una gestió del personal adequada al servei públic i satisfactòria per als professionals, cosa que no hem rebut de l'etapa anterior.

I, com ha fet això aquest Govern? Amb una visió nacional de la qüestió, que té molt present que la funció penitenciària és una obligació molt singular de la Generalitat, més enllà de les consideracions tàctiques que tantes vegades van orientar la seva política. Aquest Govern treballa amb perspectiva estratègica i amb perspectiva nacional, dues condicions que han marcat als governs anteriors quan s'han encarat amb aquesta qüestió i també amb d'altres.

Li voldria recordar, sobre Barcelona i la Model. Repàs a l'hemeroteca. Conseller Bassols: «La Model es tancarà el 1987.» Conseller Hernández: «La Model es tancarà el 1991.» Consellera de Gispert: «La Model es tancarà el 2002.» Conseller Vallès, més prudent i menys taxatiu: «La Model no es podrà tancar abans de 2010, però seguim treballant perquè es pugui tancar, sense prescindir d'un centre de preventius en l'àmbit urbà de Barcelona, com passa en totes les grans capitals europees.»

Permisos. Tinc una nota estadística per entregar als mitjans, i que també li entregaré amb molt de gust, on es constata la disminució... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Honorable conseller...

El conseller de Justícia

...on es constata la disminució de permisos concedits els darrers mesos, tant en termes absoluts com en termes relatius.

El president

Honorable conseller...

El conseller de Justícia

I tots els permisos...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Justícia

...s'han concedit i s'estan concedint d'acord amb la normativa penitenciària.

(*El Sr. Puig i Godes demana per parlar.*)

El president

Gràcies. Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president, és només per demanar, en nom del meu Grup, que en la sessió de control no es facin ni judicis de valor ni de sentiments, i que es contestin les preguntes amb més concreció.

Moltes gràcies.

El president

Així constarà.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures per a garantir el personal i els mitjans sanitaris suficients durant la temporada d'estiu (tram. 310-00450/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Des d'un sentiment absolutament legítim d'oposició, i sense cap vergonya, jo vull formular la següent pregunta a l'honorable consellera de Salut. Aquests dies hem tingut..., i hem vist com manquen metges al llarg de tota la costa, per manca de metges per contractar, i hem tingut un problema particular a l'Estartit, precisament, per aquesta manca de metges.

Voldria que ens informés sobre el tema, tant en lo que es refereix a l'aspecte general com a l'aspecte particular de l'Estartit.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Salut, la senyora Marina Geli.

La consellera de Salut

Gràcies, senyor Sancho. Primer, si em permet començar pel general..., i, després, per descomptat, també amb relació a l'incident de l'Estartit. El general..., nosaltres tenim una previsió i estem ja..., de fet, ja ha començat, i, per tant, hi ha la contractació de 1.000 professionals al llarg del període estival; d'aquests 1.000, 419 són metges, 345 d'infermeria i 269 auxiliars administratius. Això, evidentment, està tot repartit en els llocs de més demanda, que, com sap vostè, són fonamentalment la costa i, també, en un període, a la part d'estiu i de turisme de muntanya.

També hi ha, contractades i funcionant des del 20 de juny, 34 ambulàncies més. Són suficients? Segurament que no. Hi ha dificultat per trobar personal sanitari que vulgui treballar a l'estiu? Sí. N'hi ha ara, abans i segurament en aquests propers anys, perquè, entre altres coses, no es van ni tan sols revisar les necessitats..., per tant, no he trobat cap pla de revisió de les necessitats de quants metges, quantes infermeres o quantes persones s'havien de formar més.

Però aquest és un debat no tant de nombre de persones, sinó, sobretot, també, d'un canvi cultural, que els nostres professionals no volen treballar en períodes curts. I, per tant, estem fent, des de l'any passat, contractacions anuals amb un reforç de treball d'hores a l'estiu. I també estem fent una altra cosa, que és que, voluntàriament, aquells metges..., o infermeres, o administratius, que vulguin treballar més ho permetin..., els ho puguem permetre també, evidentment, des de les garanties administratives normatives. Per tant, aquesta és la planificació que ja ha començat. Li passaré, per descomptat, centre a centre, lloc a lloc.

I, amb relació a l'incident del transport sanitari, li demano que no es facin valoracions, perquè encara hi ha molt dolor, perquè es va morir –vostè ho sap– la persona i no va haver-hi negligència. I, per tant, li ho passaré amb molt detall: a les 4.47, la Policia local de Torroella activa el SEM a través del 061, en el mateix moment que els Mossos d'Esquadra, al cap d'un minut, també ho fan. Ens presentem en el domicili a les 4.58 i s'activa també el VAM, que ve de Palamós, que hi arriba a les 5.19.

Evidentment, el personal que tenim a l'ambulància de reforç d'estiu va fer el que havia de fer. No van poder salvar la vida..., em sap molt greu, i, per tant, el condol a la família.

Dic això perquè... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...en un moment de dolor no cal, d'un tema que, per descomptat, continuem investigant per què es va trucar a la policia, per què no es va anar...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...però, en tot cas, li dic... Sí, ara acabo, senyor president.

El president

...s'ha acabat el temps.

La consellera de Salut

...que aquest és un tema que nosaltres, com sempre fem, investiguem. I em sembla que l'actuació ha estat correcta.

Gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, jo tinc aquí un document que es dirigeix a un dels nostres alcaldes, on l'Institut Català de la Salut, serveis d'atenció primària, diu: «Malauradament, durant els períodes de vacances d'estiu i de Nadal, atès que no hi ha metges en atur ni borses de treball a través de les quals contractar...», s'estén en consideracions i diu: «Entenem que és un problema de tot Catalunya, sobretot en les zones costaneres i no preveiem que en els propers anys això millori.»

Tinc, també, una sèrie d'informacions per part de la Policia local de Torroella on bàsicament es dona la raó a la família del desgraciat incident, on es pot comprovar que el VAM tarda quasi quaranta minuts, sense comptar –sense comptar-lo– el temps que la família va estar intentant infructuosament ficar-se en contacte amb el metge, a Torroella.

Jo li vull fer una reflexió i demanar unes responsabilitats, no tant per als professionals que estan fent los reforços d'estiu com per al Departament.

Consellera, vostè va jubilar molts metges. Avui ens trobem amb manca de metges, i ens trobem amb incidents com el de l'Estartit que ens demostren aquesta manca de servei. La veritat és que jo el que li demanaria és que s'assumissin responsabilitats en lo particular..., donant-li la raó a la família en allò que té..., i no afegint dolor, precisament, tal com vostè diu, i assumint la responsabilitat de lo que va ser un error «garrafal» per al sistema sanitari, de jubilació de metges quan en manquen. Això, jo em sembla que és el mínim que els devem davant d'un incident d'aquests.

I, evidentment, jo no vull fer sang als professionals, perquè estan sobresaturats, i la manca de mitjans és una manca de previsió del seu Departament. Li demano que aclareixi quin és el fet exacte que va passar a l'Estartit, que es doni la raó, si la té, a la família perquè això ajuda a disminuir el dolor, i que assumeixi les responsabilitats que ha d'assumir com a consellera per haver jubilat qui no s'havia d'haver jubilat.

Gràcies.

El president

Bé.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els peatges (tram. 310-00446/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Honorable conseller..., jo crec, honorable conseller, que era «de calaix» que després de la darrera reunió del grup de treball per a la renovació de peatges a Catalu-

nya, del 17 de juny –que ja li avanço que, per al nostre Grup, va ser decebedora–, haguéssim de començar a utilitzar novament aquest Parlament per enraonar d'un tema com els peatges, que és de molta importància per a tots els grups parlamentaris, almenys per al nostre sí que ho és.

És per això que volem preguntar al Govern quin és el capteniment que té dels resultats, o més aviat hauríem de dir «dels pobres resultats» que estan donant el grup de treball.

Arran d'aquesta qüestió, ja li avanço que és evident que ara vostè ens ressaltarà les diferents obres de millora que s'han consensuat o consorciat amb les concessionàries. M'enraonarà de l'aprovació de descomptes per a unes determinades dates. Això sí, només per a una d'elles i en fase de proves. O de la proposta d'eliminació de peatges troncal..., que, per cert, seria bo que també es consultés les diferents patronals.

Però el que és veritat és que aquestes millores no poden encobrir la nova política tarifària de la Generalitat, que ha suposat passar, als partits que donen suport al Govern, d'un eslògan, d'una hipotètica Catalunya lliure de peatges a apujar-los molt per sobre de l'IPC, a repercutir en els ciutadans l'IVA de les autopistes durant els propers vuit anys, a més a més d'allò que realment hauríem d'estar treballant en el si del Grup de Treball, com és com i quan alliberem els peatges com, per exemple, els de Mollet - La Llagosta, de Les Fonts - Terrassa o d'Alella, històricament reclamats per vostès també, o de com distribuïm o gestionem el fons d'homogeneïtzació que el Govern amic de l'Estat ha d'aprovar. D'això, que és per què realment es va tornar a constituir el Grup de Treball, res de res.

És per això que vull que ens expliqui en quina situació real ens trobem en aquests moments tan importants envers aquests temes.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, doncs jo no li parlaré de tot això que vostè diu que jo li parlaré. No li explicaré obres, no li explicaré acords, no li explicaré res del que, segons vostè, podria sonar a excuses respecte a l'operativitat o no del Grup de Peatges.

El Grup de Peatges, com vostè sap, és un fòrum d'opinió i un àmbit de concertació per a posicions que comparteixen diferents sectors de la societat, incloses les mateixes patronals del món de les autopistes. I allà es defineix una línia d'actuació que per a Catalunya és molt clara i té un únic objectiu: Catalunya ha de deixar de ser penalitzada per l'anticipació d'haver sigut el territori de l'Estat que abans ha tingut autopistes.

Això vol dir que s'eliminaran definitivament els peatges a Catalunya en un futur immediat o en l'horitzó a mitjà termini? No; això no passarà. A Europa, les coses van en la direcció contrària. I no es suprimiran tots els

peatges. Quan es produeixi –i d'això és del que es tracta– l'aprovació d'aquest fons de rescat i d'homogeneïtzació, Catalunya serà tractada amb equitat respecte a la resta d'Espanya, cosa que ara no passa.

Què vol dir això? Vol dir que per assolir un tracte equitatiu respecte a la resta d'Espanya, no és possible parlar de rescats puntuals o de supressió de peatges si no és amb una actitud del conjunt de l'Estat que signifiqui un criteri de caràcter general per establir una jerarquització de les carreteres, decidint quines sí i quines no s'han de finançar amb un pagament per part de l'usuari.

El president

Té la paraula el senyor Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Honorable conseller, evidentment jo puc entendre part de la seva exposició. Però jo crec que, com a tasca d'oposició, és normal que nosaltres li recordem quin era el seu missatge, el missatge de vostè i del seu partit, i dels partits que donen suport al Govern, quan estaven a l'oposició i tant a Convergència i Unió..., i a nosaltres, sobretot, en particular, que érem Govern de l'Estat, se'ns reclamava reiteradament l'eliminació i supressió de tots els peatges a Catalunya, amb una bandera i un eslògan de «Catalunya, lliure de peatges».

Jo crec que això, evidentment, ja ho vaig dir a l'última reunió, està enterrat. Però tot i així, voldria saber com estan les negociacions amb el Govern central, que no ens n'ha dit res; com estan les negociacions pel tercer carril de l'AP-7, que em dona la sensació que la ministra l'està torejant –i permeti'm l'expressió–; com està amb relació a l'IBI de les autopistes, que és un tema que els ajuntaments porten molts anys reclamant i que tampoc està solucionat, només per via judicial, i en tants i tants temes que em dona la sensació que el seu Govern no està afrontant.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. M'adono, senyor diputat, que en aquest segon torn em pregunta coses que en el primer torn, naturalment, i òbviament, no m'ha preguntat.

Ara, torno al primer torn. El preu que ara estem pagant és conseqüència d'una mala aplicació d'una llei d'acompanyament de fa uns anys, pel que fa a l'IVA de les autopistes, i el preu que estem pagant ara és també conseqüència d'un ajornament dels increments deguts a les concessionàries i simplement desplaçats endavant, però mantinguts com a compromisos. De manera que la situació actual, pel que fa a l'esquema tarifari, és de sanejament de la situació anterior.

Les negociacions van bé, i abans de finals d'any hi haurà acord, senyor diputat.

El president

Gràcies.

Procediments acumulats relatius als informes sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponents als anys 2001 i 2002 (tram. 257-00001/07 i 257-00002/07)

Passem als punts quart i cinquè –atesa l'homogeneïtat dels temes i d'acord amb l'article 24.1 del Reglament, els debatrem conjuntament–, que són el debat i votació del dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el procediment relatiu als informes sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponents als anys 2001 i 2002.

La Comissió de la Sindicatura ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. De fet, ara podria prendre la paraula algun diputat per fer el torn a favor i el torn en contra; en qualsevol cas, hi haurà posicionament dels grups parlamentaris. I, per fer-ho, té la paraula en primer lloc l'il·lustre senyor Jordi Turull, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup de Convergència i Unió votarem a favor d'aprovar els comptes del 2001 i el 2002. També votarem a favor d'aprovar l'Informe de la Sindicatura. I també votarem a favor d'instar el Govern a seguir les recomanacions de la Sindicatura. Però a la resta del Dictamen, hi votarem en contra, i els diré per què.

Primer, perquè proposen unes coses que no s'ajusten a la realitat. Així de clar. I vostès ho saben. Per exemple, vostès proposen manifestar la seva preocupació, etcètera, sobre com es feia la contractació. I què diu la Sindicatura en les seves conclusions? No, què dic jo o què diu el meu Grup Parlamentari; què diu la Sindicatura?

Pel que fa a l'Informe del 2001, conclou –pàgina 66–: «Els departaments de la Generalitat compleixen les normes legals i de procediment administratiu que són d'aplicació a la contractació pública.»

I pel que fa al 2002, en aquest cas, la Sindicatura de Comptes va més enllà, fiscalitza encara de manera més àmplia, i en aquest cas ho fa no sols de la contractació, sinó també de les concessions i les subvencions. I conclou –i ho llegeixo literal–: «En tots els contractes examinats s'han observat les normes de contractació aplicables. Els departaments de la Generalitat compleixen les normes aplicables a la formalització de convenis», pàgina 110. «Les concessions administratives examinades per la Sindicatura de Comptes en els departaments de la Generalitat de Catalunya, compleixen les normes legals i de procediment administratiu que són aplicables», pàgina 112.

Però a vostès, aquestes conclusions de la Sindicatura, tant els fan; vostès a la seva, vostès a «l'empastifa, que alguna cosa queda» o a generar l'ombra del dubte.

En segon lloc, no podem votar a favor d'alguns punts, perquè el Govern i vostès s'haurien de mirar de posar d'acord. I pel que veig, en això no hi estan. Vostès treuen de context, magnifiquen i situen com a debat polític el que són debats de puresa comptable o jurídica, o el que són discrepàncies entre la Sindicatura de Comp-

tes i la Intervenció General, o tot allò que són propostes de millora en positiu de la Sindicatura de Comptes sobre alguns aspectes.

Vostès ens acusen d'algunes coses que a les alegacions a l'Informe de l'any 2002, i presentades, aquestes alegacions, el 26 de juliol de 2004 pel mateix conseller Castells, i signades per l'interventor general, queden perfectament contestades o justificades. I no ho dic jo, ni ho diu el meu Grup Parlamentari; ho diu l'interventor general, que, segons hem constatat, vostès també li donen molta credibilitat.

Per exemple, a la pàgina 263, i referint-se als comptes del Servei Català de la Salut i a les entitats gestores de la Seguretat Social, diu literalment, l'interventor general: «Entenc que no hi ha cap incompliment de la normativa; prova d'això» –diu l'interventor– «és que no es cita cap article de cap llei que es vulneri. Punt.»

Però, a més, mirin, pel que fa referència justament a aquest tema de la gestió econòmica de la Sanitat, el moll de l'os, ho saben, era i és –era i és– la insuficiència financera de la sanitat. Abans, de fa molt temps i d'ara. I em remeto senzillament als desqualificatius que vostès han dedicat a l'opinió que el senyor Solbes en té, d'aquesta qüestió. No estem parlant de desviament per un excés de despesa ordinària o supèrflua, no estem parlant d'irregularitats, com queda clar en l'Informe; estem simplement i clarament davant la comptabilització del diferiment i el desplaçament de la despesa sanitària. Per cert, el mateix problema que l'actual, perquè, de moment, el que és més diners per a la sanitat, no n'han vingut.

Ara bé, en el fons, aquí el que està clar és que hi han dos models ben diferents. Un, el de Convergència i Unió, de fer un sistema de sanitat de qualitat –i a la gran obra de Govern em remeto–, anant-lo pagant i pactant amb el sector el desplaçament de la despesa. I l'altre, el model del tripartit: menys creixement de serveis, més impostos –impost de carburants, etcètera– i més endeutaments. Aquesta és la diferència; aquest és el fons.

Arribat, doncs, aquest punt, si la crítica que ens fan és haver gastat excessivament en polítiques socials i de salut per donar respostes a la necessitat de la gent, i d'haver-ho fet sense haver apujat la pressió fiscal als ciutadans, doncs, benvinguda sigui la crítica. Així de clar i de català.

I finalment, amb el tema de les finances de la Generalitat a nivell global, del com s'ho van trobar o com els vam deixar les finances de la Generalitat. Sincerament, aquí urgeix que s'aclareixin vostès amb el Govern i que el Govern s'aclareixi així mateix.

Com a prèvia, i no poc important, l'Informe de la Sindicatura diu literalment: «La càrrega financera del 2001 és del 8,7 per cent, i el 2002, del 10 per cent, molt per sota del límit legal del 25 per cent, molt per sota, i en cap cas» –diu la Sindicatura de Comptes respecte a aquests exercicis– «no s'ha superat el límit d'operacions de crèdit ni a llarg, ni a curt termini.» Això, ho diu la Sindicatura, però a vostès també tant els fa; com si sentissin ploure.

Vostès van presentar el maig del 2004 aquell famós Informe sobre com de malament que s'havien trobat les

finances de la Generalitat. Però, mira per on, el setembre del mateix 2004 vostès editen aquest informe: *Generalitat de Catalunya: Informe anual financer 2003*. El tinc aquí, està en anglès. L'he tret de la pàgina web del Departament d'Economia. En català no hi és. El fa la Direcció General de Política Financera i Assegurances, del Departament d'Economia.

I què diuen vostès en aquest informe sobre la situació financera del 2003, de com els la vam deixar? Doncs, diuen coses molt interessants. Per exemple, ja a la presentació del document editat diu, diuen vostès: «Cal afegir...» –abans parla de conjuntura econòmica–, «cal afegir que el fet que la Generalitat de Catalunya gaudeixi d'una bona posició referent a la solvència financera...», i cita totes les ràtios de solvència, que són dels millors. I afegeix: «Aquestes ràtios, confirmades durant l'any 2003, parlen bé de l'estabilitat del Govern autonòmic referent a la seva solvència.»

O a la pàgina 21, referent a l'anàlisi pressupostària del 2003, de com els ho vam deixar. Vostès diuen en aquest document: «Com a resultat de la política de la Generalitat en els últims anys per reduir el dèficit de pressupost, l'any financer 2003 s'ha tancat amb un pressupost equilibrat. El pressupost de la Generalitat del 2003 es caracteritza per una gran capacitat de crear estalvi.» No ho dic jo, no ho diu el meu Grup Parlamentari; ho diuen vostès.

O a la pàgina 17 –aquesta és bona! Vostès diuen aquí: «El Consell de Política Fiscal i Financera va aprovar un nou acord per finançar les comunitats autònomes de règim comú a partir del 2002. El nou model de finançament significa un canvi substancial, comparat amb el que estava en vigor fins al 2001, amb avenços en tots els principis legals que defineixen el finançament autonòmic.» No ho dic jo, no ho diu el meu Grup Parlamentari; ho diuen vostès.

O, a la pàgina 26, diuen vostès, referint-se, hi insisteixo, al 2003, és a dir, com els ho vam deixar. Diuen: «L'increment de l'estalvi generat és degut fonamentalment a l'increment dels ingressos, especialment d'impostos, als quals s'ha d'afegir la moderació en la despesa. A més a més, el dèficit del sector administratiu de la Generalitat ha anat desapareixent en els últims anys, i ha deixat balances positives a partir de l'any financer 2001.» I no ho dic jo, no ho diu el meu Grup Parlamentari; ho diuen vostès.

Tot això està escrit i publicat per vostès, només tres mesos després d'aquell famós informe que van fer. A qui volen confondre? A qui volen enganyar? I, per cert, com és que en fan difusió en anglès i prou a la seva pàgina web, i no està en català? Aquesta és la nova transparència i el seu deure, el nou deure d'informar els ciutadans? Quina casualitat, no? No sé si a partir d'ara, aquells informes el resultat dels quals parli bé de la gestió de Convergència i Unió, els penjaran en japonès o en suahili, allò..., per major transparència.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per tots aquests motius, nosaltres no podem votar a favor de gran part del Dictamen, perquè respon a aquesta dinàmica que tant els uneix, que tant els excita, que

tant els motiva, que tant els obsessiona, d'intentar apri-mar, d'intentar desprestigiar, allò d'«empastifa, que alguna cosa queda», el que han estat els vint-i-tres anys de Convergència i Unió. Però està clar: quan els responsables actuals de les finances públiques han de parlar amb importants sectors del món financer, allà s'ha de dir la veritat, allà s'ha de deixar de banda la demagògia i allà han de dir allò que vostès han publicat.

Senyor Terrades, ahir vostè va fer una roda de premsa per culpar de tots els mals el president del nostre Grup Parlamentari. El convido que faci una altra roda de premsa per agrair-li que els hagi deixat unes finances tan solvents. I no ho dic jo. I no ho diu el meu Grup Parlamentari. Que ho diu el Govern al qual vostès donen suport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Turull. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller..., senyor Turull, no es preocupi, que el Grup de Convergència i Unió, almenys a qui li parla, no li provoca cap tipus d'excitació.

Dit això, home, estem a l'estiu de l'any 2005, estem analitzant els comptes de l'any 2001 i 2002 –tres anys. El meu Grup Parlamentari espera que amb l'aprovació, en el període de sessions, del nou reglament de la cambra i de la llei que modificarà la Llei de la Sindicatura de Comptes puguem agilitzar aquests tràmits d'anàlisi dels comptes de la Generalitat, perquè, home!, una de les missions d'aquest Parlament és poder discutir políticament el grau de compliment o no, o les desviacions que s'han produït, o que s'han pogut produir, en els pressupostos de la Generalitat. No amb tres anys de retard, sinó en un temps raonable per a la fiscalització, però també en un temps raonable parlant en termes polítics. És a dir, a un govern no se'l fiscalitza al cap de tres anys, no?

Jo no parlaré de l'informe que el nou Govern va encarregar; o, si més no, algunes pinzellades en faré al final, atès que el senyor Turull n'ha parlat, no? No era l'objectiu, avui, d'aquest debat, suposo, però, bé, en parlar, cap problema. Em remetré a l'informe que ha fet la Sindicatura de Comptes, que ha donat, al mateix temps, peu a presentar, per part de la comissió que analitza els informes que presenta la Sindicatura, un dictamen que nosaltres, ja li ho anuncio, votarem a favor, de tots i cadascun dels punts que hi han.

L'auditoria que la Sindicatura ha realitzat dels comptes generals de la Generalitat d'aquests exercicis posa de manifest, al nostre entendre, de manera recurrent, que per als diferents sectors econòmics que el conformen, és a dir, l'Administració general de la Generalitat, de les entitats autònomes, de les entitats gestores de la Seguretat Social, de les empreses públiques..., tot un conjunt de mancances que donen com a resultat que les

magnituds econòmiques i financeres que es desprenen del Compte general, formulat per la Intervenció General, no són reals, no són reals en els termes que la mateixa Sindicatura ha corregit i que, en certa mesura, l'informe que el nou Govern va encarregar de la situació econòmica i financera de la Generalitat apunten en aquest sentit. Temps tindrem per analitzar el Compte general del 2003, que la Sindicatura s'ha compromès a presentar amb agilitat en aquest Parlament. Ho torno a repetir: els comptes presentats no reflecteixen correctament la realitat de la situació econòmica i financera de la Generalitat de l'any 2001 i de l'any 2002.

Vostès parlaven i contraposaven dos models, i és cert, hi ha un model transparent a l'hora d'afrontar les finances públiques, el model del nou Govern, que afronta també els debats polítics, els problemes polítics que estan immersos en un debat pressupostari –no és només un debat teòric, el dels pressupostos, o un debat teòric sobre com s'han acabat conformant els comptes de la Generalitat, sinó que és un debat polític del grau de compliment o no del que els pressupostos fixaven–, i un model opac, que era el model que l'anterior Govern, que el seu Govern, practicava.

Què ens hem trobat? Ens hem trobat més endeutament, més dèficit ocult del que pensàvem, més despesa desplaçada cap a exercicis futurs, és a dir, el que vostès van generar de compromisos l'any 2002 i que van desplaçar cap a exercicis successius, indexats en l'exercici del 2006; vostès van desplaçar un deute del voltant dels 6.000 milions d'euros.

Vostès van presentar un pressupost l'any 2002, aprovat per aquesta cambra, amb un dèficit zero. Vostès mateixos, quan van liquidar el pressupost, van admetre un dèficit del Compte general de la Generalitat de gairebé 72 milions d'euros, i, en realitat, un cop ajustats els resultats i corregits per la Sindicatura de Comptes, aquest dèficit pressupostari s'ha situat al voltant dels 283 milions d'euros.

Ens parlava del model sanitari. Nosaltres estem d'acord en la insuficiència del finançament del model sanitari. Però, sap quina diferència hi ha entre aquest Govern i el seu? Que aquest Govern ha posat en el debat polític la insuficiència del finançament per arranjar el problema, a Catalunya i no només a Catalunya. I vostès el que feien era amagar el cap sota l'ala i intentar, a través d'instruments financers, legals, això sí, però opacs, eh?... el dèficit que produïen.

Miri, diferents errors, diguem-ho així, de comptabilització fan que el resultat –ja els admeto que devien ser errors, no?– de la liquidació del pressupost declarat pel Servei Català, que van dir que era de menys 46 milions d'euros, passi a ser, realment, de menys 1.384 milions d'euros. És a dir, un dèficit pressupostari trenta vegades superior al que apareix a la liquidació del pressupost.

Els compromisos de despesa a càrrec d'exercicis futurs que apareixen en la liquidació del Servei Català són de 254 milions d'euros. Una vegada practicats els ajustaments per la Sindicatura de Comptes, es converteixen en 1.511 milions d'euros, és a dir, set vegades més. I si això no és un dèficit ocult, vostè torni a pujar aquí i m'ho explica, i tindrem un debat tan teòric com vostè vulgui.

Dit d'una altra manera: jo crec que una de les essències del sistema democràtic és que aquells partits que hem estat a l'oposició o aquells que ara estan a l'oposició, i que tots junts tenim voluntat de governar el nostre país, legítimament, coneguem –coneguem– quins són, en realitat, els comptes, els recursos, amb què compta el país per poder formular de manera clara a tots i a totes els ciutadans del nostre país les polítiques que un vol realitzar quan està en el Govern. I vostès això no ho practicaven.

Podem parlar d'altres coses, no? Hi ha un tema que, a mi, m'ha sorprès –m'ha sorprès–, i, en tot cas, no hi posaré cap més adjectiu, no?, que és el que fa referència a les entitats autònomes de caràcter administratiu, en què la mateixa Sindicatura ens explica que no els és possible fer una comparació entre les diferents memòries justificatives dels costos i dels rendiments dels serveis públics i del compliment d'objectius senzillament perquè, fins i tot, alguna d'aquestes entitats no presentaven les memòries per tal que es pogués efectuar la realització d'aquesta avaluació acurada per la Sindicatura, però també pels diputats i diputades d'aquesta cambra, com és la nostra obligació. L'obligació dels diputats i diputades, més enllà d'aprovar els pressupostos, és, també, exigir al Govern el compliment dels compromisos que ha adquirit amb tota solemnitat en aquesta cambra. És a dir, no es presentaven les memòries justificatives dels costos i els rendiments dels serveis públics i del grau de compliment dels objectius programats, i, per tant, era impossible, i és impossible i molt difícil, fer una valoració política de l'eficàcia i l'eficiència de la despesa pública per a la consecució dels objectius que el mateix Govern s'havia fixat i plantejat en el moment de presentar el pressupost en el Parlament i d'aprovar-lo amb posterioritat.

Hi han algunes d'aquestes entitats autònomes, n'hi ha una en especial, que no és que li tinguem, allò, «carinyo», no?, que és el Consell Català de l'Esport... El 2002 els comptes presenten greus mancances. És a dir, no recullen..., compromisos de despesa a càrrec d'exercicis de futur per més de 90 milions d'euros. Aquests 90 milions d'euros són nou vegades més que la suma de tots els compromisos desplaçats en el futur de la resta d'entitats autònomes de la Generalitat.

Com que veig que se m'acaba el temps, li voldria parlar de què es va trobar la nova Administració, el nou Govern, un cop va accedir al Govern, no?, i que també resulta de les pàgines de l'informe economicofinancer, que jo el tinc en català, eh?, deu ser que devem tenir..., a l'hora de mirar per internet i a la pàgina web, doncs, ho mirem diferent, no?

El vicepresident primer

Senyor Terrades...

El Sr. Terrades i Santacreu

Acabo, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies.

El Sr. Terrades i Santacreu

La Generalitat va acabar el 2003 amb un resultat negatiu de 1.177 milions d'euros, una despesa desplaçada acumulada de 2.903 milions d'euros i un deute viu de 17.364 milions d'euros.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Terrades. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Castells.

El Sr. Castells i Guasch

Gràcies, senyor president. Portem a l'aprovació els comptes anuals de la Generalitat de Catalunya corresponents als exercicis 2001-2002 amb el convenciment de portar a terme un tràmit parlamentari que ha perdut bona part del significat, a causa del temps transcorregut des del tancament d'aquests exercicis i el moment de portar a la seva aprovació el Dictamen en aquesta cambra.

Per la nostra part, també cal dir que han quedat superats en la funció que tenien, quan, posteriorment, i amb motiu del canvi de govern, el Departament d'Economia i Finances ha fet l'informe economicofinancer de l'estat de comptes de la Generalitat el 31 de desembre del 2003 i l'informe d'avaluació de la gestió. Aquests comptes tan allunyats en el temps, ja que el primer exercici, fins i tot, està fet encara en pessetes..., això ja indica la distància de temps que hi ha hagut des de la presentació fins ara, fins a aquesta aprovació.

Tot i així, la Sindicatura de Comptes fa notar en el seu informe un seguit de consideracions de pràctiques que jo crec que és important que hi donem un cert crèdit per l'autoritat que ens mereixen els components d'aquesta Sindicatura. Es parla del fet que manca previsió pressupostària i diu, entre cometes, «l'existència dels imports previsibles que no figuren en els pressupostos inicials, amortitzacions de préstecs, pagaments, interessos, transferències arribades d'altres administracions i despeses de la Seguretat Social».

En tema de modificacions pressupostàries diu: «No es registren modificacions en els pressupostos d'ingressos, no consten els imports que han generat ampliacions de crèdit en els pressupostos de despeses i els imports de refinançament de les operacions de l'endeutament.»

En l'enregistrament d'operacions ens diu, en la liquidació d'ingressos: «Sense l'existència de documentació de les obligacions corresponents per part de les entitats públiques atorgants, i ens demanen també que es revisi la regularització de saldos pendents de cobrament d'exercicis anteriors i també més cura en l'aplicació dels principis de meritació en alguns casos.»

En el tema de conciliació de comptes diu: «No existeix un procediment sistemàtic de conciliació de comptes entre tot l'entramat d'empreses de la Generalitat.»

En l'immobilitzat ens diu: «La valoració de l'immobilitzat material que figura en el balanç, sobretot el del 2001, no està d'acord amb el Pla general comptable de la Generalitat de Catalunya.»

I referent a les memòries: «Falta informació detallada de comptes anuals en les memòries que acompanyen aquests».

I parla, també, de les contractacions, que fa una indicació que no hi ha un sistema d'arxiu sistematitzat per a tots els departaments.

Crec que això són aportacions que, si més no, s'hi ha de fer el cas corresponent.

Aquests comentaris són reiteratius, en bona part, amb l'aprovació dels comptes del 2002, si bé, en ser més detallat, es poden veure algunes perles com les vendes d'immobles públics a Incasol, això sí, previstos en la disposició addicional quinzena de la Llei 14/2000, dels pressupostos de la Generalitat, i per al 2002-2001, repetida la disposició tretzena de la Llei 20/2001, dels pressupostos del 2002, tota una premonició. Cal dir que, segurament, no es devia preveure la dificultat de quadrar els pressupostos o la dificultat financera i de posar d'acord la venda a una empresa filial de part del patrimoni de la Generalitat. És com allò del pare que ven el pis al fill, eh?, i després ja es posen d'acord en algun tipus de lloguer.

Tot plegat dóna una imatge ben galdosa, tot i que segurament els que governaven, d'això, d'aquesta imatge galdosa, en deien «solucions imaginatives».

Cal saber també que, mentre es feien aquestes pràctiques, de ben segur que si qualsevol ajuntament que hagués intentat fer alguna cosa semblant el Departament de Governació hi hauria posat els obstacles pertinents per portar endavant alguna d'aquestes operacions.

Les conclusions dels informes de la Sindicatura de Comptes, pel que fa referència a la resta d'organismes, no ens fa sentir pas gaire més optimistes. Veure, per exemple, com GISA disminueix el net patrimonial al mateix temps que incrementa la despesa i també l'endeutament.

Tot un altre capítol mereixeria el Servei Català de la Salut i tots els organismes del Departament de Salut, que difereix despesa d'uns exercicis als altres mitjançant el famós *confirming*. I caldria recordar que bona part del dèficit sanitari ha estat centrifugat cap a centres concertats de la XHUP, i han suportat deutes importants a la Seguretat Social, que ara no hi ha hagut ningú que tingui la valentia política de prendre-hi una solució que no sigui la de demorar any rere any, però que han deixat sense marge de maniobra financera molts d'aquests centres.

Així, doncs, de l'entretinguda lectura dels dos informes de la Sindicatura de Comptes, et queda una sensació d'una gestió que grinyola. Per una part sembla que els pressupostos s'hagin aprovat com a tràmit i no com un instrument definitori d'unes polítiques determinades del Govern, i això segurament és aplicable per a la precarietat econòmica de la institució; per això es veuen les diferències importants entre els pressupostos i les seves liquidacions.

Però la sensació subjacent de l'Informe és haver estirat massa el xiclet, s'ha diferit despesa, s'ha venut patrimoni a organismes propis; com deia abans, una situació galdosa, i més si es té en compte que a l'exercici 2002 ja entrava en vigor la nova proposta de finançament que van pactar amb el Govern del Partit Popular.

És clar que podríem dir que el nou Govern també està emprant instruments com els censos emfitèutics o d'altres; però, sincerament, crec que hi ha una diferència important, i és haver posat damunt de la taula la manca de finançament i no caure en el que varem sentir, amb expressions triomfalistes quan es va aprovar el nou sistema de finançament, en el sentit d'haver obtingut el millor finançament que s'havia obtingut mai. Això és una, diguem-ne, afirmació que comparteixo, però, és clar, a mi em comentava un del meu poble: «Escolti, jo cobro el salari bàsic, professional, no? Si a mi m'incrementen un euro, el meu nivell de vida continuarà sent el mateix i tindrà un euro més, i serà el millor salari que hauré obtingut mai.» Altres afirmacions, com la dels famosos 400.000 milions, doncs tampoc s'han vist reflectits.

La fotografia que es dóna, doncs, als dos informes de la Sindicatura de Comptes, dels comptes generals de la Generalitat de Catalunya i dels seus organismes autònoms, tot i la dificultat –cal dir-ho– de veure la fotografia en el seu conjunt, és la de la confirmació d'una realitat del tot sabuda però no suficientment divulgada pels màxims responsables de gestionar aquestes insuficiències financeres, per donar resposta a les necessitats ciutadanes. No ho dic jo, ho diuen els sectors, la pagesia, els pescadors, etcètera, que veuen com no es poden destinar recursos per fer polítiques per afavorir la seva tasca quotidiana.

Donarem suport, doncs, a l'aprovació d'aquests comptes, al mateix temps que mostrem la nostra preocupació, també, pel que ha recalcat amb més èmfasi la Sindicatura de Comptes, ja esmentat, i que queda recollit en el Dictamen, i en concret en aquests punts més clau, no?: el desplaçament incontrolat de la despesa de determinats períodes cap a exercicis posteriors, la manca reiterada de previsió en el disseny dels pressupostos inicials, les reiterades transferències de crèdit de despeses corrents, la requalificació del deute a curt termini com a deute a llarg termini per als finançaments difícils de tresoreria, que distorsionen la situació real del dèficit, de l'endeutament de la sanitat.

Aquests serien els motius de preocupació més importants i, per tant, els hem volgut assenyalar. Esperem, doncs, que, amb el bon fer de la nova conselleria de finançament i la responsabilitat del nou Govern, de mica en mica aquesta fotografia la puguem veure ajustada més a la realitat, i que permeti ser una eina important per fer les bones pràctiques de govern que s'espera de tots nosaltres.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Castells. En nom del Grup del Partit Popular de Catalunya té la paraula la il·lustre diputada senyora Belén Pajares.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, prenc la paraula en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya per posi-

cionar-me sobre el Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes, pel que fa als comptes generals dels anys 2001 i 2002.

Primer de tot, agrair el treball de la Sindicatura de Comptes pels treballs presentats referits als comptes generals dels exercicis esmentats. Però abans d'explicar el sentit del nostre vot pel que fa als diferents punts del Dictamen, creiem necessari incidir en algunes consideracions respecte del que són els comptes generals dels anys 2001 i 2002, de la liquidació dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

La primera consideració és la necessitat urgent de millorar la gestió i el control; en definitiva, un millor rigor pressupostari dels comptes de tots els catalans i catalanes. Les modificacions de crèdits respecte al pressupost inicial –per exemple en el cas de l'Administració de la Generalitat de Catalunya està al voltant d'un 15 per cent en els dos anys referits– constaten les diferències significatives entre el pressupost i la realitat, que s'hauria de traduir a ajustar més les xifres pressupostades en el compliment dels tràmits requerits en els expedients de modificacions de crèdit. Estem parlant d'un pressupost, a l'any 2002, d'aproximadament 14.840 milions d'euros, i les modificacions de crèdits, al voltant de 2.170 milions d'euros. Per tot això és urgent la creació d'un organisme de seguiment de la gestió pressupostària, una oficina de control pressupostari.

Capítol a part mereix la liquidació d'ingressos de l'any 2002, a conseqüència de l'aplicació del canvi de model del sistema de finançament de les comunitats autònomes, que suposa l'increment dels ingressos tributaris, que representa un 61 per cent –un 25 per cent l'any 2001–, i els ingressos per transferències corrents, sobre un 30 per cent. Això comporta un increment, respecte a l'any 2001, del 7,6.

Però, a banda dels números, és important destacar l'augment que va assolir la capacitat normativa en matèria d'impostos de la Generalitat de Catalunya. Em permeto recordar que la reforma de la Llei de finançament de les comunitats autònomes va ser aprovada amb el consens de totes les comunitats representades pels diferents grups parlamentaris que governaven en cada una d'aquestes, i que en el moment que es va aprovar suposà un canvi del sistema de finançament, i es passà a un primer lloc els recursos propis, i les transferències de l'Estat a un segon nivell; justament a l'inrevés de la situació modificada.

Sembla que ara vostès diuen que tots els problemes neixen d'aquell acord i que la solució passa per demanar i demanar més diners. Demanin, però també gestionin, i gestionin bé. O és que molts dels comentaris i valoracions que hem fet sobre el Compte general no reflecteixen la necessitat de millorar la gestió?

La segona consideració, pel que fa als comptes, es refereix a les entitats autònomes administratives. Cal dir que les modificacions pressupostàries han estat d'un 11 per cent d'increment respecte al pressupost inicial durant l'any 2001, i en un 14 per cent durant el 2002. En algun d'aquests organismes no s'estableix un adequat control de la comptabilitat; tampoc presenten tots els ens el conjunt de documentació requerida. Aquesta situació és reiterativa dels informes d'altres comptes ge-

nerals, i en aquest sentit hem presentat la proposta que consta en el punt 3.b, per tal que es lliuri a la Sindicatura de Comptes tota la documentació que estableixi la Llei i adoptar les mesures necessàries per garantir el compliment efectiu d'aquesta instrucció.

Pel que fa a les empreses públiques, el seu resultat ha estat de 22 milions de pèrdues.

Finalment, les empreses de les entitats gestores de la Seguretat Social, on cal remarcar despeses realitzades i no comptabilitzades, els assentaments comptables registrats segons diferents criteris, mancances en la documentació a aportar a la Sindicatura, com a fets més destacables de l'Informe.

En qualsevol cas, comentar el sentit del nostre vot amb referència als diferents punts del Dictamen. Pel que fa al primer punt, votarem a favor en el seu conjunt. Els comptes generals s'aproven o no s'aproven; vostès això ja ho saben, perquè així ho van fer a l'anterior legislatura en votar en contra d'aprovar els comptes generals d'altres anys, de tots. És clar, la situació és diferent quan es governa o quan no es governa. Ara ens diuen que votaran l'aprovació dels comptes en un exercici de responsabilitat institucional. Els comptes són números, malgrat que això pugui sonar molt fred, i les preocupacions que tots hem fet paleses, tant a la Comissió com al Ple, es manifesten d'aquesta manera. Però si vostès diuen ser responsables, nosaltres també ho som. I per responsabilitat institucional votarem a favor del primer punt en el seu conjunt.

Pel que fa al següent punt, és obvi que també hi votarem a favor.

Al tercer punt, a la primera part, hi votarem a favor. El nostre Grup havia presentat una proposta de resolució, creiem que més àmplia, ja que recollia el mandat d'informar el Parlament del seu compliment abans del 31 de desembre. Va ser rebutjada en Comissió, la qual cosa lamentem ja que, a banda de seguir les recomanacions de la Sindicatura, també és important tenir informació del seguiment i el compliment de les recomanacions esmentades.

La segona part del tercer punt, ja he comentat abans que es tracta d'una proposta de resolució presentada pel nostre Grup, en el sentit que es compleixi per part dels organismes autònoms i les empreses públiques l'obligació d'aportar tota la documentació política perquè sigui presentada a la Sindicatura de Comptes.

Pel que fa al punt número 4 el nostre Grup Parlamentari s'abstindrà, perquè compartim la seva preocupació, ja manifestada en Comissió i en el debat, ara, en aquest Ple, i, a més a més, amb la votació favorable del primer punt. Però són consideracions que entenem que no tenen perquè aparèixer com a propostes de resolució. Tanmateix, tot el que s'ha esmentat ja surt en els informes de la Sindicatura, i no fa falta lligar-ho amb l'auditoria de l'any 2004 encarregada per vostès.

El cinquè apartat es presenta per iniciativa del nostre Grup Parlamentari. Amb el compliment de la modificació de l'Ordre 300/2002, s'obliga les entitats autònomes administratives a presentar una memòria justificativa dels costos i rendiments dels serveis públics, i del grau d'acompliment dels objectius, pràctica que ja es

feia però que es va anul·lar amb l'Ordre esmentada. D'aquesta manera es podran analitzar l'eficàcia i eficiència dels sectors públics i proposar fórmules que tendeixin a millorar els serveis públics de Catalunya, a més a més de fer efectiva la norma de transparència per a totes les entitats requerides.

Per tot l'exposat, demanarem votació separada dels diferents punts que conformen el Dictamen, relatius als informes dels comptes generals de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, president.

El president

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor conseller d'Economia, en primer lloc, el que voldria és ressaltar la tasca feta pels síndics per elaborar aquests informes relatius al Compte general. I ho dic perquè seguidament diré que potser haurem de fer tots plegats una reflexió sobre la utilitat del sistema d'elaborar aquests informes del Compte general; això que és important saber cap on va la nau que representa la Generalitat de Catalunya en tots els seus aspectes, però potser no pas la manera o el sistema que s'està fent en aquests moments, perquè, des del nostre punt de vista, potser és massa superficial. Tindrem l'oportunitat, a través de la modificació de la Llei de la Sindicatura, a poder fer aquest procediment molt més àgil i, a la vegada, potser, molt més útil pel que fa al control del Compte general. No estic dient que no s'hagi de fer, sinó que estic dient que hem de buscar potser un sistema molt més d'agilitat, o un sistema d'anar comparant els diferents exercicis, amb uns quadres macroeconòmics que ens donin la relació de com ha anat, com ha anat funcionant i no, potser, any per any, a vegades independentment de l'altre, no? Bé, en tot cas això és una reflexió que haurem de fer, però no volia estar-me de fer aquesta proposta, no?

Però entrem ja en tots els aspectes, molt ràpidament, perquè moltes d'aquestes qüestions ja s'han dit. Però el que sí que, fent una visió general dels dos comptes, el 2001 i el 2002, podem deixar molt clar un titular, no? És l'evidència d'una mala gestió del Govern, de l'Administració de la Generalitat, per part de Convergència i Unió durant aquests dos anys, i evidentment també els altres, com també el Compte general deia coses semblants.

Jo crec que hi ha... La Sindicatura diu que no hi ha irregularitats; haurem de definir què vol dir «irregularitats». Però sí que evidencia claríssimament una mala gestió; amagar gran quantitat de xifres, amagar el deute, deute que evidentment, doncs, ara pateix el nou Govern. I és una càrrega important que pateix el nou Govern, i no ho pateix el nou Govern, sinó que ho pateixen els ciutadans, que, de mica en mica, aquest Govern, a través de sistemes ja anirà solucionant tot el tema de l'endeutament, a través de la contenció, però mentre

Convergència i Unió estirava més el braç que la màni-ga, l'actual Govern s'ha d'estrenyar el cinturó per tal de fer una eficaç gestió per als ciutadans, no?

I, en tot cas, això ho diu..., no diu exactament això, però les xifres, grans xifres, de la Sindicatura de Comptes diuen això. En tot cas a mi em sembla que nosaltres n'hem de fer una valoració política, d'aquelles xifres que han fet ja els tècnics, no?

Alguns constatem, o ara es diu, a vegades, d'algunes maneres de comptar –deixin-me que ho digui així–, se'n diu «d'enginyeria financera», no? Jo tinc..., voldria ser una mica més clar, jo crec que se n'hauria de dir «engany als ciutadans d'aquest país», no? Ho intentaré explicar, que enginyeria financera ho deu ser per a alguns, que és bo utilitzar aquestes paraules, però a mi em sembla que són un engany els sistemes que s'utilitzen per arribar a això que s'anomena..., aquesta enginyeria financera.

Sobretot, quan parlem de política pressupostària, no?, perquè en els pressupostos estem dient unes coses als ciutadans que es faran en aquell any, i en la realitat resulta que no són aquelles, no? I d'això, evidentment, se'n diu «enganyar els ciutadans». Els pressupostos que s'aproven en aquells anys, el 2001 o el 2002, no tenen res a veure amb el que es liquidava, però d'una manera important, i això ho diu la Sindicatura de Comptes.

L'ús abusiu del procediment d'urgència en la contractació és un altre engany, ja que s'utilitza aquest procediment sovint per a coses que no tenen res a veure amb el que diu la normativa que s'ha d'utilitzar el procediment d'urgència a la contractació. En tot cas, si no es compleix la normativa, doncs, és una irregularitat. Alguns diuen que això no és irregularitat, però si tu no compleixes la llei és una il·legalitat, no? I moltes vegades s'utilitza aquesta via d'una manera perversa. En molts casos no hi ha informes preceptius de l'interventor en les modificacions de crèdit. Si preceptivament hi ha d'haver un informe de l'interventor, i així ho diu la llei, i això no es compleix, és una il·legalitat, és molt més que una irregularitat. No hi ha tampoc memòria prèvia, i també ho marca la Llei.

Ens fa la sensació que el pressupost inicial es fa únicament per cobrir l'expedient, perquè immediatament es canvien i s'utilitzen les partides per a altres tipus de polítiques que no estaven marcades en el pressupost inicial. Per això dic que això és un engany. El pressupost marca quina és l'estructura del que tu vols fer durant aquell any; si tu canvies les partides i les dediques a altres..., evidentment, doncs, no té res a veure amb allò que s'ha aprovat en aquest Parlament. Moltes de les despeses efectuades en l'exercici 2001 s'apliquen al pressupost del 2002, intentant, doncs, amagar la realitat d'aquell exercici pressupostari. A més a més, ho diu la Sindicatura, que no es porta a terme cap normativa de comptabilitat, no hi ha una sola normativa de comptabilitat, sinó que cada u fa, cada departament fa el que vol, i em fa pensar en allò de l'exèrcit de Pancho Villa, en què cada u anava pel seu cantó i així es va acabar.

Si passem a analitzar els instituts, les empreses, passa el mateix, no? El que passa, que hi ha una diferència: que s'utilitza sovint, doncs..., les empreses, els instituts,

els ens aquests..., en un principi en els pressupostos hi ha una quantitat de transferències que va dirigida al sector públic superior a la que va dirigida al sector privat, de l'ordre del 60 o el 40. Quan ja s'ha liquidat el pressupost, la situació és a l'inrevés: el 60 per cent, doncs, van dirigides al sector, i la resta al sector públic, una vegada més enganyant i, a més a més, donant suport a un sector que, evidentment, no estava plantejat des de bon principi, i podria ser una mena d'utilització del clientelisme a l'hora del repartiment dels pressupostos o a l'hora de fer totes aquestes activitats, ho repetixo, molt més a les empreses.

A l'Institut Català de la Salut o el Servei Català de la Salut, en això és on s'evidencia més clarament, o també en l'ICASS, aquesta situació. Però en ICS també s'utilitza —em sembla que també s'ha dit—, i ho diu la mateixa Sindicatura, que hi ha un continu trasllat de dotacions de despesa de capital cap a despeses corrents. Això tampoc hauria poder ser..., això tampoc és regular, això també hauríem de dir que és irregular. És que, a més a més, és gravíssim, ja que el que es fa és una descapitalització constant d'aquest ens, de l'ICS, i és una situació encara que ha heretat el Govern actual, que es troba amb un ICS descapitalitzat i endeutat. El mateix li passa a l'Agència Catalana de l'Aigua, que no m'hi estendré perquè ja s'ha explicat extensivament quina és la situació en aquests moments.

És clar que alguns després diuen —no ho sé, ho deia, em sembla, el senyor Turull—: «Oh! És que és veritat que tenim una insuficiència financera a la sanitat, i això és una de les raons...» És veritat que hi ha una insuficiència financera a la sanitat, és veritat. Però, en tot cas, també és veritat que hi ha una mala gestió, i és veritat que aquesta mala gestió porta a aquestes situacions també d'endeutament, per una mala organització del sistema i, evidentment, també per unes despeses que no haurien de ser perquè no són eficients ni són del tot regulars, ni a l'hora de programar ni a l'hora d'aplicar, doncs, aquests pressupostos, no?

El que no em puc estar de dir, també, que en l'Informe del 2002 es cita aleshores el nou sistema de finançament. Ja n'hem parlat, se'n recorden vostès? He buscat a l'hemeroteca, una mica, també el que deia el conseller de torn d'aquella època, el senyor Homs, també en tot el que feia referència al nou sistema de finançament, que seria el *no va más* del que aconseguiria o que ha aconseguit el Govern de Convergència i Unió en tot el tema del finançament; diu: «Homs afirma...» —ho he trobat en castellà, senyor Turull, jo també; no sé què ens passa avui amb el català, però bé, com que ja l'entenen també...—, diu: «Homs afirma que creixerà un 50 por ciento el presupuesto de la Generalitat gracias a un nuevo acuerdo» —és bo això, eh?—, «Homs insistió una y otra vez en el papel de liderazgo de Convergencia en las negociaciones y espetó a la oposición que ninguna otra fuerza política puede presentar un balance de mejoras en todos los distintos acuerdos del sistema de financiación autonómica.» Diu: «El pacto catalán propuesto desde la oposición de izquierdas» —en aquest cas, els que donem suport al Govern— «fue descartado, según Homs, por realismo.» Diu: «Homs no quiso dejar al margen las críticas al pacto vertidas desde Esquerra Republicana e Iniciativa per Catalunya Verds, asegu-

rando que son respetables, pero construidas desde la distancia de las responsabilidades de gobierno y con las facilidades que supone administrar el testimonialismo político.» Molt bé, senyor Homs.

Aquestes són les propostes que hem posat sobre la taula al nou Govern, per les tres forces d'esquerra *testimonials* —que ara ja no ho deuen ser— i que són les que han cridat de seguida l'oposició, Convergència i Unió i el Partit Popular a treballar conjuntament pel nou sistema de finançament. I això ens semblava importantíssim, la diferència entre un govern, l'anterior, o aquest Govern, quan estem parlant d'unes qüestions importantíssimes per al país, com és el sistema de finançament. Tots junts —tots junts—, perquè és important anar-ho a discutir al Govern central, i no només fent-ho, doncs, des del jo o de la política de peix al cove: «Jo m'ho faré tot, jo sóc el valent...» Misèria i companyia, és el que varen aconseguir amb el nou sistema de finançament.

Bé, podríem anar insistint en tot un seguit de qüestions, però volia insistir en el sistema sanitari. Senyor Turull, vostè deia: «El sistema sanitari està molt ben muntat i, a més a més, dóna resposta a les necessitats de la gent.» No sé de quina gent. L'Hospital General de Catalunya, que el 2002 ha hagut de pagar 3.600 milions de pessetes que l'Institut Català de Finances ha hagut de posar sobre la taula amb els diners de tots els ciutadans? O el fiasco, el fracàs que varen organitzar vostès donant prioritat i privilegiant un sector concret de la societat a través d'aquest Hospital General de Catalunya?

Aquest és un exemple de com treballaven vostès, com diu la Sindicatura de Comptes que treballaven vostès, i per això els dic que és una pèssima gestió, que és un engany als ciutadans la traducció política d'aquelles xifres que ens porta la Sindicatura de Comptes, i, a més a més, les reiterades recomanacions de la mateixa Sindicatura, doncs, també són reiteradament incomplertes pel mateix Govern d'aquell moment, de Convergència i Unió, no pas d'un any per l'altre, sinó que ja venien de temps enrere que les anaven incomplint sistemàticament i que, evidentment, també en dóna constància la mateixa Sindicatura de Comptes.

En definitiva, el que representen aquests comptes generals és una mala gestió per part del Govern de Convergència i Unió, una mala gestió que ara paguen els ciutadans i que hem pagat els ciutadans d'aquest país, i per la qual cosa nosaltres votarem favorablement totes les resolucions presentades.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Se n'ha demanat votació separada, i fent una combinació de totes les peticions faríem, en principi, les següents votacions.

En primer lloc votarem el punt 1, des del començament fins a «exercicis 2001 i 2002», el punt 2 i el punt 3, conjuntament.

Comença la votació d'aquests punts.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests punts han estat aprovats per 128 vots a favor.

Seguidament votarem el punt 1, des de «i expressa la seva preocupació» fins al final.

Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt ha estat aprovat per 85 vots a favor i 43 vots en contra.

Votarem seguidament el punt número 4.

Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt ha estat aprovat per 70 vots a favor, 15 abstencions i 43 vots en contra.

Passarem seguidament a votar el punt número 5.

Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt ha estat aprovat per 86 vots a favor i 42 abstencions, amb la qual cosa ha quedat aprovat el Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el procediment relatiu als informes sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponents als anys 2001 i 2002.

Vindria ara l'onzè punt de l'ordre del dia, que és una interpellació al Consell Executiu sobre el finançament del sistema sanitari català... (*Veus de fons.*) Perdó, sí, sí, sí, aquesta ha quedat posposada.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de protecció del medi natural, especialment amb relació a la Xarxa Natura 2000 (tram. 300-00982/07)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre la política de protecció del medi natural, especialment amb relació a la Xarxa Natura 2000. Té la paraula per a la seva exposició, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, alcaldes i alcaldessa que han tingut la voluntat de compartir aquesta sessió, d'acompanyar-nos en

aquesta sessió, i que manifesten, també així, entenc, la seva preocupació, l'alcalde d'Alguair, els alcaldes d'Alpicat, d'Alfarràs, de Rosselló, d'Almenar, que ens acompanyen aquí, i altres persones que segueixen a través d'altres mitjans, doncs, aquesta interpellació...

Avui és dia 30, estem, per tant, en el darrer dia de la presentació..., del termini que les ciutadanes, ciutadans, les institucions, els pagesos, els regants, els propietaris, els ramaders, la gent en general d'aquest país, les institucions, tenen, doncs, de termini, per fer alegacions a un dels més grans despropòsits que ha fet aquest Govern, que és una proposta autista de la Xarxa Natura 2000. Autista, perquè no ha estat consultada a ningú, i així en vam deixar constància en una primera interpellació. I la prova d'això és que no tenim, evidentment, dades. El conseller segur que ens les donarà en el moment que les tingui, i molt probablement avui encara no en pugui disposar, doncs, perquè al migdia deuen haver tancats els registres, però estem sobrepassant les tres, quatre mil alegacions, que això sol ja denota quin és el nivell de preocupació que ha generat –de les comarques de Lleida, parlo, exclusivament–, i a més a més molts altres centenars i més centenars d'alegacions en altres territoris del nostre país.

Però fem una certa recapitulació d'on som i per què fem aquesta interpellació justament avui que és el darrer dia que tenen, doncs, les institucions i el territori per fer aquestes alegacions a la Xarxa Natura 2000, en aquesta proposta de Xarxa Natura 2000.

Què ens demana la Unió Europea? Conseller, la Unió Europea, i no ens cansarem de dir-ho, ens demana que protegem determinats hàbitats, ens demana que protegem determinades espècies d'ocells. Això són les ZEPA i això és la Directiva d'hàbitats. No ens demana que fem quantitat i quantitat i més quantitat de protecció del territori. Ens demana que fem programes qualitatius. I aquest és el nucli dur del nostre raonament i de la nostra proposta, perquè no només tenim una protesta sinó que tenim una proposta.

I li ho dic, amb aquesta claredat, i li ho reiteraré: menys hectàrees protegides i més programes de protecció. Amb això assolim un doble objectiu: complir amb la Unió Europea; preservar, per tant, aquests espècies en perill d'extinció, però també permetre el desenvolupament normal de l'activitat en el medi. Permetem allò que ha estat marca de la casa de Convergència i Unió en tots els governs de Convergència i Unió, i que segueix essent marca de la casa: poder viure al medi i del medi. Senzillament, això.

Això és el que ens demana, per tant, la Unió Europea. I vostès fan una cosa molt diferent. Escolti, vinga hectàrees i vinga hectàrees. No li reiteraré les xifres, que ja li varem donar d'una manera exhaustiva en la darrera interpellació: França, 8 per cent; Alemanya, amb Verds als Govern, 13 per cent; Anglaterra, 12,5 per cent; Catalunya, 27,5 per cent. Així no podem funcionar.

Però li afegiré més arguments, fruit d'un esforç que hem fet com a grup parlamentari, doncs, d'escoltar, d'anar..., de parlar amb les alcaldes, amb els regants, amb les persones preocupades en el territori i de recollir informació. Una qüestió que no sé si vostès, com a

Govern, han fet. I, si l'han fet, s'haurien d'haver donat de quin és el nivell de neguit que hi ha, no?

Miri, Europa, que ens demana que protegem determinades espècies i que, per tant, no ens demana una quantitat d'hectàrees com la que proposen vostès, ni de bon tros, ens diu a més a més –i això és literatura oficial europea– que aquest procés d'aplicació de les directives d'aus i de la Directiva d'hàbitats, que desenvolupen i acaben i conclouen en la Xarxa Natura 2000, s'ha de fer basant-nos en els següents principis –i els repassarem un per un per demostrar que vostès no ho han seguit–: en el principi, en primer lloc, de transparència; en el principi de subsidiarietat; en el principi de solidaritat; en el principi de proporcionalitat, i en el principi de proximitat.

Això no ho dic jo, no ho diu el Grup Parlamentari de Convergència i Unió; això ho diu la Unió Europea. L'excomissària de Medi Ambient, una persona prou significada, Wallström, deia: «Fóra bo» –cita literal– «que la Directiva d'hàbitats i la Directiva d'aus siguin, o han de ser, un exemple de manual d'aplicació del principi de subsidiarietat.» Res més lluny de la realitat de la proposta que vostès han fet!

Però anem per pams. Transparència. La seva no és una proposta transparent. Tots aquells alcaldes i alcaldesses que ens acompanyen i tots els presidents de consells comarcals i de regants i de comunitats i pagesos i propietaris es van assabentar d'aquesta proposta pel DOGC. Se la varen trobar damunt la taula. Es varen trobar, de cop i volta, que passaven, doncs, a un àmbit protegit, amb el neguit de no saber què comportava aquest àmbit.

Per tant, no hi ha hagut el més mínim esforç de transparència, tal com, hi insisteixo, mana la Unió Europea. Vostès només van consultar –i li ho vàrem dir en la primera intervenció– aquells que previsiblement els dirien allò que volien sentir. Va consultar, i és molt legítim, les agrupacions ecologistes de tot ordre, però no va consultar ni un sol ajuntament, ni un sol propietari, ni una sola comunitat de regants, i fins i tot tenim alguns dubtes que hagués consultat els seus propis col·legues de Govern, vista la resposta –i després en la rèplica li'n donaré algunes pistes–, doncs, que s'ha fet des d'altres instàncies. I aquí hi ha algun conseller que ha reaccionat amb celeritat, i penso que és bo, i li ha fet moure una ZEPA de lloc, per salvar, doncs, l'interès d'un aeroport, que ens sembla legítim, ens sembla de sentit comú. Però val a dir que molts pagesos i molts regants no tenen un conseller que faci el mateix; ni tan sols ha volgut venir avui aquí a defensar els interessos dels pagesos, dels regants i del territori, a dir: «Escolta, jo us faig costat i proposo, doncs, que es redueixi aquestes hectàrees protegides, perquè, certament, és una hipoteca considerable per al territori.»

Segon criteri que ens diu la Unió Europea i que vostès tampoc han seguit, el de subsidiarietat. S'ha acabat a Catalunya, en qualsevol cas; més enllà del Govern de la Generalitat no ha baixat. És a dir, vostès han fet unilateralment una proposta i el que ens han deixat a la resta de mortals és el dret a fer alegacions. Miri, doncs, celebros que en tinguin els milers que en tenen damunt la taula. En qualsevol cas, no han fet consultes. I en un cas paradigmàtic, el cas de la Vall d'Aran, que té una

afectació també molt considerable, no tot és al pla, doncs, escolti, és que està transferida, per l'article 20.3.n de la Llei 16/90, la competència explícita sobre els hàbitats. Doncs, igualment que la resta de ciutadans d'aquest país, se n'han assabentat pel *Diari Oficial de la Generalitat*, se n'han assabentat pel DOGC. Subsidiarietat: zero de zero.

Proporcionalitat. Escolti, res de proporcionalitat. Què entenem per proporcionalitat? Definició europea. Què entén Europa?, per moure'ns en el marc precís. Doncs, és l'harmonia que ha d'existir entre l'interès públic que es persegueix, és a dir, la protecció, doncs, de determinades espècies, de determinades aus, i els mitjans que s'utilitzen per fer-ho. Home, no és proporcional, no és en absolut proporcional, protegir, a l'empara de la Xarxa Natura 2000, el 90 per cent i el 95 per cent de determinats termes municipals. Això no és proporcionalitat. El 87 per cent a Les, el 89 per cent a Canejan o el 90 per cent a Almenar, etcètera. I podríem seguir. Això no és proporcionalitat.

Un altre principi que ens diu la Unió Europea..., no, no, no és un discurs de Convergència i Unió, és un discurs europeu, basat en els seus propis arguments: el de solidaritat. Home, no podem demanar aquest grau de *solidaritat* a aquests municipis, que s'empassin, doncs, el 90 i el 95 per cent de territori protegit –per tant, en certa manera, amb una extrema limitació d'usos–, perquè, doncs, tot el país puguem treure pit i fer veure que complim.

La nostra proposta, hi insisteixo, és més programes de protecció i menys hectàrees, més qualitat en la protecció i menys quantitat. I així assolim els dos objectius. I no em faci dir el que no he dit; nosaltres estem per la defensa dels hàbitats, per la defensa de les espècies, i més aquelles que ens mana la Unió Europea, i també per voluntat pròpia, però amb racionalitat, amb seny i amb sostenibilitat ambiental, sí, però també econòmica i també social. I la seva proposta no és sostenible socialment ni és sostenible, en aquest cas, econòmicament, per descomptat, segur.

Per tant, això és el que ens demana la Unió Europea, tot aquest conjunt de criteris. Solidaritat res de res. Podríem dir-ho d'una altra manera: «Escolti, no, però ja compensaré la solidaritat d'aquests municipis a través de compensacions econòmiques; atès que els poso determinades i severes servituds, que no podran posar en reg determinades zones, etcètera, des de la instància governamental, en qualsevol cas, els corregirem això i els compensarem.»

Doncs, res més lluny de la realitat. Algú diria que el més calent és a l'aigüera –i no tinc necessitat de fer-ne la traducció, perquè aquí ens entenem tots. El més calent és a l'aigüera! Si alguna cosa demostra el seu viatge –deixi'm obrir i tancar parèntesi: des d'una perspectiva de partits nacionalistes, celebrem que vostè pugui, com a conseller del nostre Govern, estar en un consell de ministres a la Unió Europea, que vagi per endavant i quedi molt clar; tanco parèntesi–, si alguna cosa demostra aquest viatge és que no hi ha res resolt de finançament.

Vostè se'n va allà i diu: «Vaig a defensar i a demanar a Europa que implementi una xarxa.» Escolti, per què

no ho fem al revés, que és el que li proposem? Quan tinguem la seguretat que Europa li ha fet cas, i que tinguem els recursos, després ja anirem, doncs, a la protecció. Senzillament, una qüestió que ens sembla de sentit comú.

Però, en qualsevol cas, pensem que pinten bastos. Vostès han fet una proposta de màxims que porten a la ruïna una part molt important del nostre país. Ja no és només una observació que fem des de Convergència i Unió. Ho testimonien milers i milers i milers d'allegacions d'arreu del país, perquè no han estat transparents, com els demana la Unió Europea, no han seguit el principi de subsidiarietat, no han estat solidaris, no ha estat proporcionals, ni han estat..., en qualsevol cas, han primat..., doncs, no han estat capaços de compensar aquells municipis que són solidaris amb la resta del país, i així ho testimonien, raó per la qual nosaltres demanem, com varem fer en una interpellació que va tenir poc èxit en la votació..., demanem que retirin aquesta proposta.

Ara ja saben què pensa el territori...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...tornem a començar... –gràcies, senyor president..., i amb això acabo–, tornem a començar.

I demanem una segona cosa, aquesta no a vostè, conseller, sinó als grups que donen suport al Govern: que tinguin una certa unitat o una unitat clara entre el que es diu i el que es vota aquí i el que es diu i el que es fa en el territori. Per tant, que donin suport a la proposta de Convergència i Unió de retirar aquesta proposta, atesa l'alarma social que ha generat en tants i tants municipis...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula per a la resposta, el conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Salvador Milà.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diputat interpellant, a aquesta alçada, després de dues interpellacions i molt debat en el territori sobre el canal Segarra - Garrigues i la Xarxa Natura 2000, em sembla que és hora que comencem a posar les coses en el seu punt.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Ens hem de posar d'acord si tots els grups de la cambra, Govern i oposició, estem d'acord que l'objectiu

principal de tots és el desenvolupament econòmic, agrari i industrial i social de les planes de Lleida, fent viable el projecte Segarra - Garrigues. Aquest, almenys, és l'objectiu únic del Govern: del Departament d'Agricultura, del de Política Territorial i del de Medi Ambient i Habitatge.

També és el nostre objectiu fer que el projecte del Segarra - Garrigues integri els aspectes de protecció dels valors naturals del territori, de la biodiversitat, com una part inseparable del sistema agrari –i així ho acaba de dir en una pregunta al Ple el conseller d'Agricultura–, tant per les aportacions que pot fer a la qualitat, a la diversificació i a la varietat de la producció agrícola, com pels valors intrínsecs que la sostenibilitat té com a valor afegit del territori, cosa que no tenen altres territoris.

I també hem de fer possible que les zones de protecció formin part del projecte no només agrícola, sinó també econòmic i pressupostari, tal com està previst en el projecte ja aprovat del canal de Segarra - Garrigues, al mateix nivell que la resta de les actuacions, que els canals, que els bombaments, que les reparcel·lacions, al mateix.

I per què hem hagut de fer una proposta d'ampliació de la Xarxa Natura 2000 en l'àmbit de les zones estèpiques? Doncs, miri, per diverses raons. La primera –vaig tenir l'ocasió de dir-ho–, perquè això és bo per al territori, és bo per a Catalunya i perquè ho tenim així acordat en l'acord de govern d'aquest país. Però tan important com aquest element és perquè, si no ho fèiem i no ho fem ben aviat, el projecte, la viabilitat del projecte del canal Segarra - Garrigues perilla greument. Correm el perill que els treballs no es puguin realitzar, que la Unió Europea ens imposi una sanció gravíssima i que, a més, pugui declarar les obres il·legals.

I per què ho diem, això? –i després li explicaré què hem fet mentrestant en aquest període. M'ha agradat que aquesta vegada vostè portés el debat a l'àmbit europeu. Ras i curt, i amb paraules de la Comissió, l'any 2001 –2001–, quan hi havia..., la marca de la casa era la seva, 2001, la Comissió Europea obre un expedient de denúncia per aplicació incorrecta per part de les autoritats espanyoles, ergo de les catalanes, de la Directiva sobre protecció d'aus en l'àmbit de la zona regable del canal Segarra - Garrigues. El 2001, eh?, i som al 2005!

El 2002 les autoritats espanyoles, per boca del Govern de la marca de la casa a què vostè es referia, diu que per ara han delimitat el Mas de Melons, amb 1.562 hectàrees, però que només cobreix una part molt petita de les àrees inventariades, pel que la Generalitat diu, «...y añadían que la Generalitat de Catalunya había establecido unos criterios de representación mínima de las especies de aves esteparias en Catalunya.»

I diu la Comissió: «De l'anàlisi de les informacions complementàries enviades..., s'ha demostrat que el projecte de regadiu, tal com estava previst» –amb la marca de la casa– «tindria un efecte negatiu significatiu sobre les diferents espècies», i que no havia estat citat en la resposta que havia enviat el Govern català.

I vostè diu: «La solució està ben clara: conservem més aus i menys terrenys.» Ja li ho ha contestat, això, la

Comissió Europea; diu: «La conservació de les aus i la ulterior designació de zones de protecció especial havia estat en un percentatge molt baix.» Diu el Govern català que ja protegeix «percentatges de població d'aus». Resposta: «Sin embargo, el criterio que establece la Directiva es el de clasificar como zonas de protección especial los "territorios más adecuados" –cometes– «en número y en superficie para la conservación de las aves.» La Comissió es va tornar a dirigir de nou el 4 de juliol del 2002, senyor conseller, en aquell moment era vostè, em sembla recordar, i el 7 d'octubre es va afirmar per l'autoritat competent que vostès, marca de la casa, estaven ultimant una proposta definitiva de designació de ZEPA, 7 d'octubre del 2004, a Catalunya, amb l'objectiu de protegir suficientment les aus estepàries.

El 14 d'abril de 2003 comuniquem que ja s'ha declarat la ZEPA, efectivament. El 8 de novembre del 2002 i el 3 d'abril del 2003, el Departament de Medi Ambient fa la declaració d'impacte ambiental del projecte de regadiu de la concentració parcel·laria Segarra - Garrigues, després d'un període d'informació pública de zero dies, zero hores, zero minuts i després d'un termini d'informació institucional de zero ajuntaments, zero consells comarcals, zero comunitats de regants, per la via directa. Ells sí que s'ho troben!, home, no digui que no. Ells s'ho troben al *Butlletí* directament, sense cap possibilitat d'informació pública.

Malgrat tot això, la Comissió conclou que havia quedat de manifest que la posta en marxa del projecte suposava una transformació radical de l'hàbitat i que, per tant, les autoritats espanyoles tan sols havien declarat una ínfima part com a ZEPA, malgrat l'absència de cap criteri ornitològic que aconsellés aquesta designació.

Dita absència de designació de ZEPA per part de l'autoritat espanyola implica, segons la Comissió, que, en aplicació de la jurisprudència del Tribunal de Justícia de les comunitats europees, el règim previst en l'article tal i a fi d'evitar que les autoritats espanyoles obtinguin avantatges per a la seva falta de compliment de l'obligació de designar com a ZEPA el territori més adequat en nombre i superfície, la Comissió va considerar que el règim de protecció aplicable en aquesta zona havia de ser designat i havia de ser més estricte. Per tant, la Comissió va considerar que la transformació de l'hàbitat en aquesta zona estepària que es recollia en el projecte devia ser reconsiderat com a incompatible amb les obligacions de la Directiva i, en virtut d'aquest article, les autoritats espanyoles havien d'adoptar mesures adequades, etcètera, per complimentar.

I quan analitzen el que s'havia fet en aquest moment i quan varen manifestar que pensàvem complir i ampliar i cobrir en un nou període, sap què diu la Comissió Europea quan ens passa l'expedient al tribunal perquè ens posin la sanció i ens declarin la illegalitat de tota l'obra, tal com han advertit el Ministeri de Medi Ambient? Diu: «Pese a que las autoridades españolas han manifestado su voluntad de proceder a la delimitación de nuevas ZEPA», això ho hem dit nosaltres, malgrat que nosaltres hem dit això, a Catalunya «la Comisión quiere recordar que l'obligació de designar ZEPA en virtut d'aquesta Directiva havia vençut respecte al Regne

d'Espanya en el mateix moment de l'adhesió a les comunitats europees, cosa per la qual la Comissió», 1985, eh?, que portàvem ja uns quants anys d'autonomia a Catalunya, «cosa per la qual la Comissió no pot sinó constatar una violació de les obligacions establertes...» I, per tant, ens posa a l'expedient «Dictamen motivat» i declara que Espanya ha incomplert les seves obligacions, les continua incomplint, i el mes desembre de 2004 ens donava dos mesos per fer els deures, dos mesos.

Què vam fer? Vàrem obrir un termini d'informació pública el 25 de febrer del 2005 fins al 30 de juny d'enguany. Efectivament, hem obert un període d'informació pública, no s'ho han trobat imposat al *Butlletí*; han trobat el que no varen trobar al 2002: un termini d'informació pública i una comunicació a cada ajuntament. No s'ho han trobat declarat «aquí te pillo, aquí te mato» o com li van dir a un: «No fa falta que presentis alegacions perquè pel cas que et farem ja te les pots guardar.» I li portaré l'allegació aquesta amb la data de l'any 2002, quan ha vingut un ajuntament i ha dit: «Mira, us entreguem aquesta alegació.»

Molt bé. Què s'ha fet mentrestant? Doncs, miri, li ho diré: s'han fet tres estudis que va acordar al Govern complementaris per ampliar, per considerar tota la reconsideració de la zones ZEPA; s'han fet dos reunions amb el Ministeri de Medi Ambient i amb la Comissió de Medi Ambient de la Unió Europea, i la setmana vinent, al juliol, a Brusselles anem amb el Departament d'Agricultura a presentar les alternatives. S'han fet només quaranta-tres reunions amb ajuntaments, consells comarcals, comunitats de regants; quinze reunions sobre el territori, amb visites territori per territori, i a més, s'ha presentat una proposta de gestió i aprofitament dels recursos naturals dels espais de la Xarxa Natura 2000.

Què farem ara quan s'ha acabat el termini d'informació pública? Continuarem el procés de diàleg institucional amb els ajuntaments, consells comarcals, entitats representatives del territori, gremis i comunitats de regants. Ja els ho he comunicat així i en deixo constància aquí: continuarem treballant, però alhora revisarem les alegacions que s'han presentat i anirem a Brusselles a defensar les propostes alternatives que resulten dels tres estudis que s'han fet.

Però, senyor Espadaler i senyors de Convergència i Unió, diguin-me: estem o no estem perquè estalviem a Catalunya i a la zona del Segarra - Garrigues el disgust que ens declarin l'obra no ajustada al dret comunitari, ens posin una sanció com la que ja tenim oberta en aquest expedient i ens puguem trobar el dia de demà que no tinguem Segarra - Garrigues, que no tinguem Xarxa Natura 2000, i, a més, que tinguem una sanció important? Que sap d'on es detreurà? De la política agrària, dels Fons de Desenvolupament Agrari i dels fons de cohesió. Per tant, no juguem més amb el territori, no juguem més fent demagògia sobre el tema; diguem tots plegats que hem de fer una bona designació de zona ZEPA i que hem de fer un bon pla de gestió d'aquests recursos.

I després en la rèplica, efectivament, li explicaré què hem fet en aquests mesos i vostè espero que ara m'ex-

pliqui què van fer amb relació a les ZEPA que van declarar l'any 2002 perquè tinguessin... (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...les van declarar?, en tenen declarades?, les tenen declarades? I en tot cas, ens hauran d'explicar on són els 30 milions que hi havia en el projecte del canal Segarra - Garrigues per desenvolupar i on són els plans de gestió d'aquestes zones. I a partir d'aquí podrem veure, d'aquesta experiència de gestió que vostès han fet sobre el territori econòmic, quins elements podem integrar en la nova proposta de gestió econòmica, que ara sí que els la farem.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. L'honorable diputat senyor Ramon Espadaler té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, un tràmit parlamentari d'interpel·lació és perquè un diputat qualsevol d'aquesta cambra interpellï el Govern, no al revés. I si vol que li doni explicacions, molt senzilles: Convergència i Unió, set diputats, després d'haver fet totes aquestes malvestats, Iniciativa per Catalunya, zero, a Lleida. Per tant, em sembla que ja està respost això. (*Rialles.*) Em sembla que ja està respost. No, no, escolti, les coses com siguin. Si vol li dono aquesta resposta, em sembla no tocava en aquest treball, perquè era jo qui l'interpellava a vostè i no pas al revés.

Però bé, en qualsevol cas, anem al que m'ha dit. Miri, vostè, a Brussel·les, podia haver anat a fer una altra cosa –podia haver anat a fer una altra cosa–, podia haver anat a fer, a dir-los: «El meu Govern vol protegir els ocells, però també vol protegir els pagesos.» I ha anat a Brussel·les i ha perdut una oportunitat de fer aquest discurs, això que diu. Escolti, això que li preocupa tant d'aquesta carta que tenim, aquesta amenaça de la Comissió Europea, per què no ho explica el primer dia que va a un consell de ministres? Quin millor auditori per explicar això? «Ecolti, jo vull protegir els ocells i a més a més els pagesos.» Per què no els ho explica això, a Brussel·les? No, vostè va allà i fa les grans notes de premsa. Per cert, allucinant, les grans notes de premsa aquí a Catalunya, que diuen: «Ecolti, vaig anar a defensar això...» Els reports que hi han, i després els els donaré, ni apareix, eh?, escolti, ni apareix la seva intervenció. Hi ha un resum de vint-i-sis pàgines oficial, de la mateixa Unió Europea, del que és el Consell de Ministres, ni se'n parla de la Xarxa Natura 2000. Es parla del Life i es parla d'algun altre programa. Sí, sí, es parla d'això, no apareix. Jo em remeto a actes oficials de la Comissió Europea, que estan penjades a internet al web oficial del Consell de Ministres del dia 24 de juny, dia de Sant Joan, en la qual ni hi apareix. En qualsevol cas, no dubto, ni molt menys, de la seva paraula, contrasto senzillament quin és el ressò que va tenir a les institucions europees. Ho deixo aquí.

En qualsevol cas, vostè tenia aquesta oportunitat i no la va utilitzar per fer-ho en defensa de la gent del territori. I això, en qualsevol cas, és lamentable. Miri, en aquesta sessió hi han hagut dues intervencions que m'han cridat molt l'atenció: l'una, en el torn de preguntes al president de la Generalitat, que diu: «Aquest és un govern que està cohesionat, que té projecte i que té lideratge.» Ho ha dit en el torn de preguntes. I una altra, fa uns moments, el diputat senyor Boada diu: «Ecolti, és que això...» –es referia en aquest cas a Convergència i Unió– «...s'assembla més –deia– a l'exèrcit del Pancho Villa, que cadascú va pel seu costat.» Doncs, miri, vista la seva resposta i vista l'actuació del Govern, qui se sembla més al Pancho Villa és l'actual Govern de la Generalitat. Senyor conseller, miri, li llegiré una resposta del Departament d'Agricultura, perquè vostè ha fet un reguitzell d'intervencions molt llargues, però de finançament encara no me n'ha dit res –encara no me n'ha dit res. Té o no té recursos per fer tot això? Europa els els ha donat? No. Vostè està disposat a posar-n'hi? No. què li diu el mateix Govern, aquest Govern tan suposadament cohesionat, tan suposadament amb projecte i tan suposadament liderat. Això li diu el Departament d'Agricultura: «Davant d'aquesta situació de restricció presupostària» –no són paraules meves, són d'un director general adreçades a un altre director general– diu: «és irresponsable –és irresponsable– basar l'estratègia de conservació d'hàbitats i espècies...» –i s'està referint a la Xarxa Natura 2000– «...en el finançament públic.» Més clar, l'aigua.

I vostè ha pujat aquí, ha fet una espècie de joc de mans, als quals ja ens té acostumats, amb una oratòria magnífica, i de finançament, algú n'ha sentit alguna paraula? Tenim o no tenim recursos? Estem hipotecant el 27,2 per cent del territori i no ens ha dit res de les compensacions del finançament i perd l'oportunitat d'anar a Brussel·les per parlar d'això? Els demana en genèric el finançament, escolti, perquè no els diu a Brussel·les: «Ecolti, protegiré menys hectàrees, com els francesos o com les anglesos o com els italians o com els alemanys, farem el mateix que aquells, per tant, bé ens hauran de tractar per igual, i a més a més, els demano que ens posin recursos.» Però aquesta primera part no la va fer. Vinga a posar les culpes al Govern de Convergència i Unió, i recordo que qui té ara la responsabilitat ara de governar i qui està al capdavant del Departament i qui ha de respondre del bunyol que estem fent amb la Xarxa Natura 2000 és vostè. I aquest és un camí de no-retorn. I per això aquesta vehemència i aquesta contundència, si vostè vol, en les interpellacions. I per això en té 5.000 de Lleida i centenars i centenars d'altres territoris, perquè tothom és conscient que aquest és un camí de no-retorn. I que per un caprici de no sé qui, doncs, diu «vinga hectàrees aquí, vinga hectàrees». No és de rebut que hi hagin termes municipals que tinguin hipotecat, perquè quan parlem de 95, de 80, de 87 per cents –sí, sí, no riguin–, estem hipotecant territoris –estem hipotecant territoris quan parlem d'aquestes magnituds, estem hipotecant futur. I per això el neguit de la gent.

I per això li demanem, doncs, amb claredat i vistos els antecedents i vist com han actuat vostès, senzillament això, doncs, que retirin la proposta, que ara ja coneixen què diu el territori, i que en tornem a parlar. I que ens

hi trobarà disposats a tornar-ne a parlar. Nosaltres no hem dit mai que no calgués cap ZEPA en aquest país. I amb els centenars de reunions que vostè ha fet amb el territori, jo també n'he fet i els responsables de Convergència i Unió i el diputat Ballabriga i amb el diputat Grau n'hem fet i moltes, i mai enlloc hem anat a encendre –ni mai enlloc–, i aquí hi ha gent que ho pot testimoniar i ho sap, i mai hem anat a dir que nosaltres estiguéssim per la ZEPA zero. Hem anat a fer un discurs responsable d'allò que creïem que havia de ser. Per tant, els demanem que retirin aquesta proposta, perquè d'altra manera només podem entendre o només podem treure una conclusió: que vostè vol els vots metropolitans, a costa de les esqueses de la gent del territori.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Espadaler. L'honorable conseller té la paraula per al seu torn de rèplica.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Sí, senyor diputat, jo vull un model de Catalunya que no és el vostre han estat fent i que ha fet que, després de tenir set diputats a Lleida, el canal Segarra - Garrigues estigués per començar quan havia d'estar començant fa deu anys, no tingués ni un finançament i tingués un expedient obert a la Unió Europea, que posa en perill la seva continuïtat. I quan vingui la resolució, veurem aquest riure com se li treu... Quan ens vingui la resolució sancionadora per aquests greus i manifestos incompliments que des del 2001, 2002, 2003 vostès han estat fent, sense posar-hi ni un duro durant aquest temps i sense fer tot el que vostès ara ens demanen i que nosaltres anem a fer. Perquè se'n recorden molt ara del territori, però quan va ser el moment d'imposar unes determinades declaracions sense haver-ho consultat, llavors no se'n van recordar. Van dir: «Aquí està, si us agrada bé, i si no, també.»

Però què vaig dir a la Comissió Europea? Primer de tot, documenti's una mica. El que s'està discutint en aquest moment és que el projecte Life Plus incorpori específicament el finançament de la Xarxa Natura 2000. Jo segur que no ho devia fer prou bé –llegeixi's, quan surtin, les actes de la sessió–, però li diré literalment el que vaig dir en el Consell de Ministres.

«A Espanya les regions són responsables de la proposta de designar espais per a la seva inclusió a Xarxa Natura 2000, així com la planificació i la gestió de les zones protegides que tenen especial incidència en la preservació i recuperació de la biodiversitat.

»És un fet constatat que els països mediterranis, en especial les regions de la península Ibèrica, concentren els majors percentatges de biodiversitat, d'espècies i hàbitats que s'han de preservar, si es volen aconseguir els objectius de protecció que s'ha marcat la Unió Europea.

»Els terminis per aconseguir que aquests objectius d'especial rellevància per al desenvolupament sostenible de la Unió Europea siguin una realitat tangible al costat de la competitivitat, de més ocupació i de més

innovació, coincideixen amb els que es contemplen en el nou marc financer de la Unió, i, per tant, hem de reclamar que es disposi d'una línia de finançament específic i identificable, una línia exclusivament destinada al desenvolupament d'aquestes mesures i accions de planificació, gestió i recuperació d'hàbitats i espècies que no queden cobertes per les altres polítiques que incideixen en els seus entorns naturals, tals com el Fons europeu agrícola per al desenvolupament rural –el nou Feader–, quina proposició de reglament, que va ser aprovada el 20 de juny» –és a dir, feia tres dies–, «ha incorporat entre els seus objectius l'ajuda per a l'elaboració dels plans de protecció i gestió de terrenys agrícoles vinculats a espais inclosos en Xarxa Natura 2000, i altres mesures associades, o com els projectes que es puguin incloure en el Pla d'acció de tecnologies ambientals.

»És per això que expressem, en nom de l'Estat espanyol, la plena coincidència amb el que acabava de manifestar Portugal, i ens unim a la petició que es presenti com més aviat millor una nova proposta de finançament de Life Plus, que contingui mecanismes jurídicament vinculants per garantir l'aplicació i finançament de Xarxa Natura 2000 de forma diferenciada, en especial per a aquelles activitats que no es puguin finançar amb els altres instruments agrícoles referits.

»També demanem que el futur reglament d'aplicació tingui instruments suficients per garantir el principi de subsidiarietat. El principi de subsidiarietat que reclama la Comissió Europea és el principi d'executar aquests programes des del territori. I demanem això, que permetin actuar de forma àgil des de l'àmbit regional i local, que se situïn en primera línia de responsabilitat en la gestió de Xarxa Natura 2000 sense perjudici dels altres projectes de desenvolupament i investigació.»

I vaig acabar dient: «Si la biodiversitat és un bé comú per a Europa, que es distribueix de forma no uniforme entre els diferents països, i l'execució de la qual es confia en bona mesura a les administracions locals i regionals, que es requereixen mesures financeres específiques, quantificades i periodificades que es puguin gestionar des del territori en aplicació del principi de subsidiarietat, on estan els 30 milions d'euros que el projecte del canal Segarra - Garrigues incorpora?» Estan incorporats al projecte canal Segarra - Garrigues, i han de tenir el seu desenvolupament i la seva aplicació.

I el que estem fent ara, que potser no ho hem fet prou bé, és el que vostès ni el 2001, ni el 2002 ni el 2003 van tenir ocasió de fer. No em demani ara que nosaltres apliquem una cosa que vostès no van moure ni un dit per aconseguir per al territori, que és que es fes, al canal Segarra - Garrigues, que les zones de Xarxa Natura 2000 s'integrin en el mateix territori.

Entre altres coses li recordaré, senyor diputat, que si es va activar el canal Segarra - Garrigues va ser per una moció de llei presentada per la Mercè Rivadulla, diputada de Lleida, d'Iniciativa per Catalunya –diputada de Lleida–, la qual va ser acollida pel Govern de l'Estat, i que a partir d'aquí es va activar tota aquesta actuació.

Segurament no ho fem prou ni fem tot el que s'hauria de fer, però, com a mínim, fem el que ens hem compromès en el territori a fer, revisar totes les coses...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Perdó, i acabo president. Revisar això, tornar a continuar parlant amb el territori, però ara ja en l'àmbit institucional. Fer una proposta que sigui acceptable per a la Comissió Europea, que sigui viable econòmicament i que ens permeti realitzar el canal Segarra - Garrigues. I els recursos, evidentment, hi seran. Si hi han diners per al canal Segarra - Garrigues, hi hauran diners, estigui'n segur, per a la zona ZEPA, i si no n'hi ha per una cosa no n'hi haurà per a l'altra.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

———— **Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels ens locals a Catalunya (tram. 300-00978/07)**

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels ens locals a Catalunya. La presenta el Grup del Partit Popular a Catalunya i, en el seu nom, en fa la presentació l'illustre diputat senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Senyor vicepresident... Senyores i senyors diputats, començo la meua intervenció agraïnt al conseller la deferença d'atendre aquesta interpellació del Grup Parlamentari Popular. Nosaltres varem plantejar-nos ja en el si del Grup Parlamentari la presentació d'aquesta interpellació coincidint amb el final de curs parlamentari. Però la interpellació a què varem assistir, que varem seguir amb tot l'interès, en l'anterior Ple, feta per l'illustre diputat i alcalde de Reus, el senyor Pérez, creiem que ha donat encara molta més vigència a la interpellació i a la moció subsegüent que presentarem avui.

No està en el meu ànim portar la contrària, ni molt menys, a una persona de l'experiència—encara que des del meu punt de vista tingui una visió, a vegades, de les coses, equivocada—, però sí que de la gran experiència, del gran bagatge municipal que té el senyor Pérez, o que pot tenir, honorable conseller, vostè mateix, de la seva experiència com a alcalde. I tampoc, òbviament, vull caure en el parany de fer de la primera part de la meua interpellació una rèplica del que vostès varen discutir en aquell moment. Però sí que, un cop que havíem preparat els temes que tocaven de la interpellació, nosaltres volíem posar de manifest avui algunes qüestions que topaven de forma frontal amb el que va ser el debat de vostès l'altre dia.

Per no ser agre, que saben tots vostès que no és mai la meua intenció, començaré per aquelles coses que hi havia sorpresa per part nostra, i així podré guardar-me les coses que crec que hi pot haver més coincidència per a la part del final.

Ens va preocupar, al Grup Parlamentari Popular, un cert to, que segur que no era el que vostè volia dir, però que

és el que nosaltres, segurament equivocadament, varem interpretar, que feia vostè una separació entre municipalisme i convicció en autonomia i en el mateix fet de tenir un ampli camp de competències de la Generalitat. Vostè va dir en la seva intervenció quelcom similar a què gent com la Rita Barberà o el Paco Vázquez reclamaven competències municipals perquè no tenien conviccions autonomistes o quelcom similar.

Nosaltres no coincidim amb aquest esperit. Nosaltres creiem que es pot ser profundament autonomista, es pot tenir una profunda convicció que la Generalitat ha d'assumir el seu sostre competencial dintre del marc constitucional i que, a la vegada, això no implica no poder ser profundament municipalista. De fet, una de les reivindicacions de les administracions locals històriques és el seu reconeixement que els ajuntaments són la primera instància de la Generalitat. I en el passat algunes coses s'havien fet, per exemple, crec recordar, l'època en què l'honorable diputada, la senyora Cuenca, que era consellera, ja que és a la sala, en relació amb la conversió del que eren les oficines municipals com a oficines úniques de registre de documents de la mateixa Generalitat de Catalunya.

I, per tant, aquest principi de separació, que no sembla casable, el principi de reforçament d'autonomia local, amb el principi d'amplitud de mires en l'àmbit autonòmic, nosaltres no el compartim, i és una part del seu discurs que en aquell moment ens va sobtar, ara fa uns dies.

Un segon element, que és el que ens portava a la presentació d'aquesta interpellació, és la comparació del document del programa de govern per a l'any 2005, fet pel Departament de la Presidència, amb el que és el pacte de govern dels grups que sostenen la majoria.

És absolutament sorprenent comparar quines són les fites que en matèria d'administració local es marca, el pacte de govern signat entre vostès—que vostès en diuen el pacte del Tinell—, amb el que consta en el document de prioritats de govern per a l'any 2005. Senzillament, en el document de prioritats de Govern per al 2005 parlen vostès tan sols d'una cosa que ja fan en aquests moments, com és tot el que fa referència a l'increment de dotació del PUOS, fruit dels acords amb les diputacions. Però tot el que feia referència a millores de finançament i a traspàs de competències i recursos, de tot això, en aquest document de l'acció de govern per a l'any 2005, no hi ha ni una sola línia. I aquest és un dels elements que ens ha portat, a nosaltres, a la presentació d'aquesta interpellació.

En els darrers dies hem pogut assistir a la celebració d'una convenció municipal d'alcaldes del PSC. A mi personalment i al meu Grup no ens agradarà la dada, però una convenció d'alcaldes del PSC és un tema que per a la gent que segueix el món municipal no pot passar sense prestar-hi molta atenció a Catalunya, ja que, malgrat que nosaltres..., i malgrat que a mi no m'agrada, aquests alcaldes governen sobre el 81 per cent de la població de Catalunya.

En aquesta convenció s'han dit una sèrie de coses que, segurament, si les diguéssim el Grup Parlamentari Popular, tots vostès es ficarien les mans al cap, però que, dites pels alcaldes del PSC, creiem que és molt interessant

conèixer quin és el capteniment que sobre les seves consideracions, els seus neguits i les seves opinions té en aquests moments el Govern.

Per exemple, els alcaldes del PSC, encapçalats per algú tan qualificat com el president de la Diputació de Barcelona i alcalde de la segona ciutat en habitants de Catalunya, com és el senyor Corbacho, manifestaven en aquesta convenció del dia 16 de maig d'enguany la seva preocupació perquè el document de finançament redactat pel tripartit imposava una tutela financera als recursos que, des de l'Estat, es lliuren, a través, per exemple, de la PIE, als ajuntaments de Catalunya i de la resta de l'Estat.

Deia, l'alcalde Corbacho, i president de la Diputació, que això podia representar una regressió profunda a l'autonomia municipal. I nosaltres en aquesta visió hi coincidim. A dia d'avui els recursos de la PIE van directament de la caixa dels pressupostos de l'Estat a la caixa dels pressupostos municipals, i no hi ha cap mena de tutela, com en el document de finançament que ha proposat el tripartit hi ha per part ni de la Generalitat ni de cap altra comunitat autònoma. Aquest és un primer punt que ja anunciem que a la Moció subsegüent que presentarem introduïrem per tal que quedi clar el manteniment del principi d'autonomia financera dels ajuntaments.

Un segon element, que ens va semblar molt interessant a nosaltres i que tampoc hem sabut fins a aquests moments quina era l'opinió formal que sobre això té el Govern de la Generalitat, era l'increment dels recursos del pes que la despesa municipal té en el conjunt de la despesa pública. Si en aquests moments estem en el 15, 35 i 49, en la convenció municipal del PSC es parla d'arribar fins al 30. Nosaltres voldríem saber si el Govern de la Generalitat comparteix el criteri, l'opinió de la majoria d'alcaldes socialistes de Catalunya i, si és així, com ho pensen fer.

Un tercer element, que ens sembla molt important i que té a veure amb el document de finançament que van presentar els grups que donen suport a la majoria, és el que feia referència a la participació municipal en impostos propis de la Generalitat, o bé cedits per la seva gestió a la Generalitat. Tampoc sobre això ni en el pacte del Tinell ni en les prioritats de Govern per a l'any 2005 hem sabut nosaltres trobar ni una sola línia. Creiem que és una proposta molt interessant en la línia d'incrementar els recursos de lliure disposició que han de tenir els ajuntaments. I per tant, també ens sembla molt interessant saber quin és el capteniment que a dia d'avui té el conseller en nom del Govern sobre aquesta matèria.

I una quarta qüestió, que no és de caràcter estrictament català, sinó que és d'abast global, és la que fa referència al descens del llindar de 75.000 fins a 20.000 habitants per als municipis que poden ser receptors de cessions d'impostos per part de l'Estat.

Totes aquestes són qüestions que nosaltres ens atrevim a anticipar que podrien compartir, segurament, alcaldes socialistes, alcaldes d'esquerreres, alcaldes d'Iniciativa, alcaldes de Convergència, alcaldes del PP i alcaldes independents. I, per tant, és un repte que en aquests moments nosaltres entenem que el Govern de la Generalitat, cara al món municipal de Catalunya –que al fi-

nal és el món del servei i l'atenció directa a les persones–, el Govern hi ha de fer front.

Altres qüestions que ràpidament volem tocar. El 10 de maig, el Govern central, a través del secretari de política autonòmica del PSOE, va anunciar una reforma del finançament local que abordarà temes tan claus en la comptabilitat municipal com són que el sòl que es destini a la construcció d'habitatge social, la compra de sòl que es destini a habitatge social, no computi com a deute. Quina és l'opinió que sobre això té el Govern català? Com encaixa això amb els decrets que encara estan pendents de ser trets i de ser aprovats en relació amb el desenvolupament de la modificació de la Llei d'urbanisme i els decrets que en el seu moment va anunciar el conseller Milà, referents a tot el que fa referència a habitatge social?

Dos últims punts per acabar, molt ràpidament –i si no em dona temps crec que tinc un segon torn, si no ho recordo malament. S'ha anunciat una revisió del cadastre que afecta un total de tres-cents municipis, alguns de Catalunya –són aquells que no van fer la revisió ara fa deu anys. La previsió és que el mòdul M té una revisió de 811,37 euros fins a mil. Això, segons experts, implica un increment de l'IBI, per als ciutadans de Catalunya, del 23 per cent. Més enllà de les mesures que en el seu moment ja va impulsar el PP per apaivagar durant els deu anys l'increment del que és la revisió cadastral, quins són els municipis de Catalunya? Com afectarà això a aquests municipis? Té alguna cosa prevista sobre això, la Conselleria?

En resum, per no exhaurir..., o per exhaurir pràcticament el meu temps, totes aquestes són qüestions relatives a la millora del finançament municipal que aquests moments neguitegen els alcaldes catalans i que nosaltres creiem que avui és interessant que l'honorable conseller ens hi pugui donar resposta.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller de Governació i Administracions Públiques té la paraula.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustre diputat, senyores i senyors diputats, bé, avui aquesta interpellació sembla que més aviat de fer-me-la a mi l'hauria de fer, doncs, a altra gent. Però, en tot cas, amb molt de gust la contestaré.

I dir-li, en primer lloc, que està molt bé que aquí debatem, doncs, tot el tema del finançament local i del règim jurídic local, però si hem de parlar de debò això és un debat virtual, això és un debat retòric, perquè, com vostè sap, per desgràcia per a Catalunya, les competències en hisendes locals i en règim local pràcticament se les ha quedat totes l'Estat. Per tant, vull reiterar que espero la seva col·laboració, i del seu Grup, perquè en propers debats això ja no sigui un debat virtual, sinó que les competències en hisendes locals i en règim local siguin competències exclusives, de debò, del Govern de Catalunya, i que, per tant, el Govern de Catalu-

nya sigui responsable de totes aquestes qüestions. De totes maneres, jo crec que val la pena matisar unes quantes coses.

La primera és que jo crec que hi ha una permanent confusió per part de determinades persones entre autonomia local i, en tot cas, suficiència financera local. Jo no he entès mai, i suposo que deu ser per la meua ignorància, per què són més autònoms els ajuntaments depenent de l'Estat que depenent del Govern de la Generalitat. Jo, francament, no ho he sabut entendre mai. En tot cas, quan algú m'ho expliqui, i m'ho expliqui bé, ho entendre. És a dir, dependre de l'Estat és ser autònom, dependre del Govern de la Generalitat sembla que no. En tot cas, per mi, només aspirant a un estat federal, doncs, queda clar que el finançament local i el règim local, doncs, haurien de ser competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya, per tant, també competència d'aquest Parlament.

Jo li vull recordar, en tot cas, si parlem de finançament local, que l'autonomia, al finançament local, li dona els seus ingressos propis, li dona la seva capacitat recaptatòria. Actualment, els ajuntaments, com a ingressos propis, d'impostos, taxes, preus públics, ingressos patrimonials, podríem dir que la mitjana està sobre el 60 per cent dels seus ingressos, cosa que dona un cert grau d'autonomia... –això sí que dona autonomia, no dependre de l'Estat–, en tot cas, jo crec que hauríem d'aspirar, com algun altre país, que pogués arribar a representar el 70 per cent dels ingressos totals, els seus ingressos propis.

En tot cas, la part que representa la PIE, bàsicament, és el 30 per cent dels seus ingressos, i, com vostè sap, estan decidits exclusivament per l'Estat –la Generalitat no hi pot influir per a res–, i jo he manifestat diverses vegades aquí mateix, en aquesta tribuna, que creiem que amb uns criteris que penalitzen de manera important gran quantitat de municipis de Catalunya, en especial els petits i mitjans.

Dir-li, en tot cas, que amb la poquíssima competència que té la Generalitat de Catalunya, l'actual Govern ha fet un increment notable, que en molts casos ha suposat doblar els Fons de cooperació local per a molts municipis, que són fons incondicionats que reben els municipis de Catalunya, amb la voluntat que en acabar aquesta legislatura s'hagi triplicat el Fons de cooperació local de Catalunya. He de dir que en aquest any 2005 l'Estat ha dit que augmenta la PIE en un 7 per cent, amb la qual cosa la diferència entre l'increment de la Generalitat de Catalunya respecte a l'Estat és notable.

El model que nosaltres creiem que és el desitjable, evidentment, és un model que sigui de suficiència financera, d'autonomia financera... –que, vull repetir-ho, perquè cada dia hem de sentir el mateix, autonomia financera no vol dir no dependre de la Generalitat i dependre de l'Estat, vol dir tenir recursos propis–, un grau de coresponsabilitat i transparència alta i equitat territorial, que també és bàsica.

Cal, també, abordar, i ho hem començat a fer amb algun subgrup de la Comissió de Govern Local, temes..., això que ara s'anomena les competències impròpies.

En tot cas, hem d'intentar esbrinar quines són realment les impròpies, quines no ho són, quines són pròpies de l'ajuntament, encara que actualment no estiguin reconegudes, i quines són de lliure elecció i voluntat dels ajuntaments i buscar el finançament adequat.

Després hi ha un tema..., seguit, que diu: «Escolti, volem arribar al 25 per cent de la despesa, sense comptar la Seguretat Social, dels recursos públics.» Bé. Nosaltres, repassant una mica les estadístiques europees, el que estem trobant és que el nivell local a Alemanya, doncs, és el 15 per cent, a Àustria, el 16, al Canadà el 18... Per tant, en tot cas, el que sí que hem de dir és que estem..., creiem que aquí estem en un nivell baix, estem sobre el 13 per cent. Ha d'incrementar-se notablement, però el que sí que li puc dir és que no ha de créixer a expenses del Govern de la Generalitat, sinó que ha de créixer, evidentment, a expenses del Govern central, perquè, com vostè suposo que deu admetre, el finançament de la Generalitat de Catalunya, doncs, és francament deficitari.

Per tant, la nostra voluntat, i així s'expressa, com dic, en els fòrums on compartim governs municipals i Govern de la Generalitat..., doncs, anar en augment, sobre tot en la capacitat de gestió consorciada de moltes competències, de molts serveis. Però, com vaig dir l'altre dia, en el moment que hem de treballar tots plegats –i el convido que ho faci amb nosaltres– perquè l'Estatut d'autonomia reconegui, garanteixi i blindi les competències de la Generalitat, crec que no és el moment més adequat per demanar que justament les poques competències que té la Generalitat i que, a més a més, com se sap, doncs, han estat profundament violades pel Govern central..., doncs, tinguin l'encaix que toca a l'Estatut, siguin respectades en les lleis de bases i en les interpretacions constitucionals corresponents, i, per tant, blindem un Estatut adequat, i, a partir d'aquí, treballem per compartir aquells serveis que fan que la proximitat sigui..., d'una gestió més eficient, i que, en definitiva, tinguin els ciutadans aquells serveis que es mereixen i que nosaltres els volem donar.

De totes maneres, dir-li, per fi, que no hi ha cap problema entre els alcaldes i aquest Govern. Totes les qüestions referides al finançament i al model de treball s'aproven, en general, per unanimitat en les comissions de cooperació locals o a les comissions de govern local. Per tant, hi ha una bona interlocució amb tots els alcaldes, siguin del partit que siguin. I, per tant, dir que el Govern, com no podia ser d'una altra manera, és municipalista, però, ho reitero, no de l'estil de la Federación Española de Municipios y Provincias, que en el seu discurs el que realment pretén és, aquesta segona descentralització, fer-la a expenses només dels governs autònoms.

I, com vostè pot comprendre, nosaltres no hi estem gens d'acord i reitero que no hi estarem d'acord.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor diputat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. L'il·lustre diputat senyor Joan López té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor conseller. Dir que..., jo no crec que aquest sigui un debat de caràcter virtual. Per exemple... –i ja acabaré d'esmentar-ho–, són els mateixos alcaldes, en aquesta convenció municipal, els que diuen: «Els alcaldes i els regidors també advoquen perquè el Fons de cooperació local de la Generalitat –obro cometes– “es vegi clarament incrementat” i s'augmenti el percentatge de recursos incondicionals que cedeix la Generalitat.»

Per tant, jo crec que l'exercici de la responsabilitat d'un govern és dir: «Miri, doncs, segurament jo voldria administrar més coses, però un ha de començar per demostrar què és el que pot fer i com respon allò que ha de fer amb els recursos que en aquests moments té.» I, per tant, no estem parlant només d'un debat de caràcter virtual, on nosaltres hauríem d'interpellar un ministre de Madrid, sinó que hi han coses que són directament competència i responsabilitat d'aquest Govern.

No existeix tampoc una dicotomia entre Generalitat i Estat. L'autonomia municipal es basa essencialment en dues coses: una, en el fet de tenir recursos per exercir els seves competències, per atendre les demandes que li fa la gent..., i això essencialment depèn no només de tenir gestors competents al capdavant, sinó també de tenir els recursos econòmics adients, i que, igual que des d'aquí demanem respecte per les nostres competències, nosaltres tinguem respecte vers les administracions locals.

Què vull dir, amb això? Li ficaré un exemple. Miri, jo sóc de Mataró. Recentment, l'alcalde del meu poble –que, per cert, no és del meu partit, tampoc del seu, però sí del Grup majoritari que dóna recolzament al Govern– ha escrit una carta a la consellera d'Educació, l'honorable senyora Cid, per queixar-se que el Govern de la Generalitat, de forma unilateral i sense cap consulta a l'Ajuntament de Mataró, ha suprimit quatre línies d'ensenyament secundari a dos instituts de Mataró.

El respecte a l'autonomia municipal, honorable conseller, no és només abocar més diners als ajuntaments. És també, quan un ha de prendre una decisió d'aquesta importància en una ciutat, en una vila o en un poble, tenir la sensibilitat –i això és de bon govern– d'abans parlar amb el regidor d'ensenyament, d'abans parlar amb l'alcalde i explicar que hi haurà aquest problema. Perquè jo puc explicar el problema que conec més de primera mà del meu municipi, però segurament que podran haver-hi més alcaldes d'aquesta banda de la bancada que podrien dir que ells han escrit cartes similars. I, per tant, estem parlant d'un problema de competències, estem parlant d'un problema de recursos, però també estem parlant d'un problema de quin és l'estil que té un govern vers les administracions locals, que, com he dit al començament de la meua intervenció, nosaltres creiem que també són Generalitat.

Un altre element... –he anat apuntant les coses que vostè em comentava–, diu, vostè, que creu que en aquests moments no és el moment de parlar de competències. Jo crec que aquí hi ha una greu contradicció, perquè a l'Acord de govern del Tinell diu que es transferiran cap als ens locals, literalment, «competències en matèria de

salut, en matèria d'ensenyament, en matèria de benestar i en matèria d'habitatge».

I un diu: «Home!, doncs, si fa un any i escaig vostès van signar un document solemne, en un lloc solemne, i deien que aquestes competències i els seus corresponents recursos econòmics havien de passar cap a l'Administració local com un reconeixement del que eren competències que es podien exercir millor des de la proximitat, què és el que ha canviat en un any i mig, que això ara queda aparcad i ja en parlarem quan acabi tot el debat estatutari i de finançament? Quines són les raons que fan que això es modifiqui?»

I una altra contradicció..., diu, vostè: «Àustria, Alemanya, no sé on..., estan entre el 15 i el 18.» Doncs, miri, hi han alcaldes que han participat d'aquesta convenció d'alcaldes, que a la vegada s'asseuen en aquest mateix Parlament, que diuen que volen el 30. Per tant, segona contradicció.

Ens quedem amb aquest model austríac, que vostè ens diu, d'entre el 15 i el 18, que és pràcticament el que tenim o fem cas del que diuen la majoria d'alcaldes, que també estan en aquesta sala, que parlen del 30?

I, ja acabo. Per mi, paraules com «blindatge» o paraules com «violació», quan un està parlant de transferència de recursos al món local, sonen molt dures. Senzillament, no estem parlant d'un gran enfrontament com el que es pot tenir amb els recursos de l'Estat i d'una comunitat autònoma, estem parlant que els ajuntaments moltes vegades necessiten la transferència d'un immoble, la transferència de diners no tant per via del capítol vii, que estan lligats de mans, sinó un increment dels recursos que han d'arribar-los per via del capítol IV.

I, al final, en l'àmbit del món local, igual que vostè parla –i en això estic d'acord amb vostè– que es poden crear consorcis per mancomunar serveis de caràcter supramunicipal, també en arribar a acords puntuals amb paquets de municipis consorciats o amb municipis d'una certa grandària, per finançar depèn de quina mena d'especificitats un per un..., ja que vostè va dir, i jo ho celebro, que s'havia reunit amb cinc-cents alcaldes en un any, és, sens dubte, una manera, també, que nosaltres creiem que hi ha de reforçar el finançament i l'autonomia municipal.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. Senyor conseller, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Bé. Jo li voldria reiterar, perquè suposo que no m'he expressat bé, que l'increment en dos exercicis del Fons de cooperació local –és a dir, recursos no condicionats a cap inversió per part del Govern de la Generalitat– als municipis és del 66 per cent. No és un increment petit, és del 66 per cent. Li recordo, una vegada més, que el de l'Estat aquest any és del 7 per cent. Per tant, és evident que hi ha una diferència substancial entre el que ha crescut per part del Govern de la Generalitat i el de l'Estat.

El que li vull dir..., jo no li he dit que no s'ha de transferir cap competència en el món municipal. El que li he dit és que en aquest moment —els moments són els que són i són rellevants— crec que el gran debat, la gran qüestió és tancar bé, com deia, el blindatge de les competències del Govern de la Generalitat. I, com que crec això, li ho torno a dir, és a dir, jo no deia..., «blindar» ni «violar» respecte al món local, sinó entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat, que és el que ha passat durant aquests temps.

Jo no dic que..., si hi ha una contradicció en el que van dir aquells alcaldes i el que passa a Àustria i Alemanya. En tot cas, jo el que he fet és una constatació, i he dit que evidentment aquí estem fins i tot per sota d'aquests models, que ha de créixer la participació, però també li he dit que ha de créixer bàsicament a partir de fons de l'Estat i no de fons de la Generalitat, que, com vostè sap, tenim un finançament molt deficitari.

En tot cas, nosaltres creiem que l'Estat ha de transferir noves figures impositives als ajuntaments, que això realment els donarà autonomia, de debò, financera, si tenen nous... Vull recordar que per a alguns ajuntaments ha estat una catàstrofe important la pèrdua de l'IAE, sobretot, ciutats mitjanes i petites, que tot el seu IAE se n'ha anat a fer punyetes i no s'ha compensat adequadament, almenys fins ara. Per tant, el que han de tenir els ajuntaments són unes figures impositives potents, que els donin recursos.

Nosaltres creiem que tots els fons incondicionats han de ser gestionats, transferits per la Generalitat i decidits en aquest Parlament..., com es distribueixen en el món local, i no distribuïts des de Madrid. I, per tant, aquest és el model que abans li explicava.

En tot cas, hem encetat ja... —i ja que vostè l'ha nomenat, el molt il·lustre diputat senyor Pérez—, hem encetat, amb ell i amb d'altres alcaldes que formen part de la Comissió de Govern Local, estudis per començar a detallar allò que li parlava abans dels impropis dels ajuntaments. Hem començat a treballar sobre quin és el millor model de consorciar gestions d'educació, de salut, etcètera.

I, per tant, com li deia, la cooperació i la col·laboració entre el Govern de la Generalitat i el món local són diàfanes, clares, transparents i, a més a més, cada vegada, doncs, millors.

Per tant, des d'aquest punt de vista, en tot cas, espero que se sumi vostè, i el seu Grup, a tot aquest moviment i que aconseguim fer una nació, la nació catalana, doncs, amb els dos nivells d'administració, el local i el del Govern de la Generalitat, adequats al segle XXI.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política del Departament d'Interior amb relació als fets esdevinguts durant les darreres setmanes (tram. 300-00980/07)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política del Departament d'Interior amb relació als fets esdevinguts durant les darreres setmanes. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, miri, vostè és la responsable d'un departament que té encomanada la funció de garantir la seguretat, de garantir la tranquil·litat, de garantir la protecció i de garantir el lliure exercici de drets i llibertats dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I, si em permet, per a un responsable polític aquesta tasca és una tasca absolutament bonica i absolutament digna, però, a la vegada, senyora consellera, una tasca que necessita una absoluta responsabilitat —una absoluta responsabilitat—, molt de sentit comú, molta feina i un grau important de seguretat per part seva, però també per part de tothom, perquè jo crec que és especialment en matèria de seguretat que la responsabilitat institucional, absolutament necessària, no té per què entorpir la també necessària tasca d'oposició.

Des del Grup Socialista, veiem amb una certa preocupació que determinats fets en matèria de seguretat se sobredimensionen absolutament; per exemple, un fet com pot ser la no-destrucció de determinats tests psicotècnics o la importància absolutament sobredimensionada que es dona a determinats documents apòcrifs. I ens preocupa aquest «tot s'hi val» per fer tasca d'oposició; ens preocupa també especialment el «no» a tot; ens preocupa també especialment el «tot va malament» per mirar d'erosionar el Govern de Catalunya.

Miri, jo li reconec que a nosaltres, al Grup Socialista, també ens ha costat trobar el to de partit de govern; és difícil canviar de ser el grup de l'oposició a ser el grup de govern. Estic convençut, i ho entenem perfectament, que també a altres grups els costa ara trobar el to de grup de l'oposició. Però, miri, per sobre de si som partit de govern o si som partit d'oposició, està el sentit de país, i el sentit de país no el podem perdre de cap de les maneres, ni fent d'oposició ni fent de govern. I estic convençut que tots —tots— els grups parlamentaris d'aquesta cambra, tots, tenim sentit de país. Ho dic tranquil·lament: tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra tenen sentit de país. Doncs és absolutament imprescindible que aquest to d'oposició i de govern no faci perdre a ningú aquest sentit de país, perquè, per sobre de les persones, benivolguda consellera, per sobre seu, estan les institucions, i no podem posar en risc el crèdit de les nostres institucions per fer aquesta tasca de govern o aquesta tasca d'oposició.

El crèdit del Cos de Mossos d'Esquadra és molt alt —és molt alt—, gràcies a l'antic Govern, gràcies a l'antiga oposició, gràcies a la societat, gràcies als alcaldes, que cada dia demanen que en la seva localitat s'hi desple-

guin els Mossos d'Esquadra, gràcies al Govern actual, però, sobretot, i especialment, gràcies als homes i dones, als mossos i a les mosses d'esquadra, que cada dia treballen per dignificar el Cos de Mossos d'Esquadra. I no podem malmetre tot aquest crèdit d'aquesta institució donant volada a papers trobats no sé on.

Miri, vostè això no ho pot permetre, no es pot permetre. Si alguns han perdut el sentit de país, si alguns han perdut l'oremus, si alguns s'han begut l'enteniment, algú hi ha de posar sentit comú, algú hi ha de posar ordre. Jo crec que vostè hi ha de posar una mica d'ordre, perquè estem en un moment absolutament clau, estem en un any clau: hem iniciat el desplegament a Barcelona, el desplegament al cor de Catalunya. Després de deu anys, de més de deu anys de desplegament dels Mossos d'Esquadra, els Mossos arriben a la ciutat de Barcelona aquest any. És un repte. Sortirà bé, segur.

Estem en un moment en el qual..., aquest any estem davant de l'estiu més crític dels últims vint anys. Ho van dir vostè i el conseller Milà a la Comissió corresponent. La sequera, els nivells de sequera són absolutament desorbitats, la falta de pluja serà molt perillosa.

Aquest any ultimem el procés de desplegament dels Mossos d'Esquadra al conjunt del territori de Catalunya, i precisament també aquest any definim un nou marc legislatiu que dissenyarà un nou sistema de seguretat a Catalunya. Precisament, fins i tot, també, en el mateix Estatut de Catalunya s'hi defineixen competències en matèria de seguretat.

I davant d'aquesta situació absolutament transcendental, absolutament apassionant, també, ens trobem que es posen damunt de la taula, jo diria tristament i malauradament, eh?, i de manera també absolutament inquietant, temes absolutament menors i absolutament sobredimensionats. Per què? Per què ens passa, això?

Acabo, senyora consellera. Doncs, quin és el seu capteniment, quan, davant d'aquesta situació important, transcendental, de definició estratègica de quin ha de ser el sistema de seguretat a Catalunya per als propers anys, els temes de debat polític no són aquests, sinó que es posen damunt la taula temes menors i absolutament sobredimensionats que potser entren una mica en el terreny del que no hauria de ser o del que queda fora del respecte institucional necessari en els temes d'Interior?

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pérez. L'honorable consellera d'Interior, la senyora Montserrat Tura, té la paraula.

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Pérez, vinc del barri de Sant Feliu, de l'Hospitalet de Llobregat, on un trist incendi ha acabat amb la vida de tres criatures –dos anys, tres anys i cinc anys. Per si no ho sabien, avui s'ha iniciat el judici contra els membres del comando d'ETA que en un atemptat a Roses va matar un mosso d'esquadra: Santos Santamaría.

En el dia d'ahir, els Mossos d'Esquadra assumien en solitari i de manera anticipada les competències dels jutjats especialitzats en violència de gènere, un fet importantíssim en un tema gravíssim per a la societat actual. També, en el dia d'ahir, i no pas per primera vegada, i lamentablement potser tampoc per última vegada, les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat detenien probables terroristes internacionals en territori català. Des de fa més d'un any, els científics ens alerten del risc de la sequera més important dels darrers seixanta anys. Collites i boscos estan en estat d'emergència, Catalunya sencera està en estat d'emergència. I d'aquí a cent vint dies –vostè ho deia, però jo hi poso dies, cent vint dies– la Policia de la Generalitat substituirà la policia de l'Estat a la capital de Catalunya.

Fixi's el marc de les coses importantíssimes en matèria de seguretat en què ens movem en aquests moments, aquest any 2005, i també en ple debat de reforma estatutària. I, per tant, el debat de reforma estatutària s'ha de produir també amb un bon exercici d'aquelles competències que actualment ja tenim. I, per tant, una competència que es va aconseguir amb esforç, amb esforç dels governs anteriors –cap problema a acceptar-ho i reconèixer-ho–, però també amb consens, amb serenitat i amb responsabilitat..., i en base a aquesta competència, es va aconseguir el principal instrument per exercir-la, que és la policia pròpia de la Generalitat. En canvi, lamentablement, en plena discussió sobre el debat de reforma estatutària, hem vist com s'ha convertit, aquest tema, el de la seguretat pública i el del cos de la Policia de la Generalitat, per part del principal partit de l'oposició i fins fa un any i mig govern, en un espectacle irrespectuós cap a totes aquestes qüestions de tanta importància com els dic.

Efectivament, senyor Pérez, en aquests últims dies, en lloc de parlar d'això que jo els parlo –terrorisme, sequera, situació d'emergència absoluta, desplegament a Barcelona–, hem parlat de frivolitats, com ara qualificar el fet d'adquirir la condició d'agent de la divuitena promoció, la més important que mai hi ha hagut a la història dels Mossos d'Esquadra; d'entrega de gorres, per part del portaveu del Grup de Convergència i Unió, que avui, pel que veig, doncs, no té interès a escoltar les coses que avui hem d'explicar d'això que n'ha parlat tant i tant fora d'aquest hemicicle.

I també s'ha parlat de dues qüestions que intentaré demostrar que no són tal: s'ha parlat de robatori d'exàmens, i no és tal, i s'ha parlat d'un informe de purgues, i no és tal. El perquè de tot això? Els governs sempre tendim a pensar que l'oposició potser és excessivament dura amb nosaltres, però en aquest cas, i en moments de gran responsabilitat, l'any 2005 –jo els he dit abans en quin marc ens movíem– no han tingut cap mena d'inconvenient –25 de gener, va sortir publicat a la premsa del 26 de gener– a anunciar-nos que intensificarien tant com poguessin la crítica i l'erosió al Departament d'Interior, precisament aquest any en què hi havien tots aquests reptes en matèria de seguretat. Això ho va fer el Grup de Convergència i Unió el 25 de gener, que no havia passat re de tot això. Després, s'entén, per tant, aquesta estratègia. I també, el 29 de maig, per exemple, en un dinar amb mitjans de comunicació, es va dir que,

efectivament, anaven a dedicar-se a aquest tipus d'estratègia.

Insisteixo a dir-los en quin moment per a la història de Catalunya han decidit fer aquesta estratègia envers el Departament d'Interior!, de menystenir i de distorsionar la feina d'aquest Departament un any que és un any cabdal per al desplegament, d'emergències, pel que fa a l'emergència de la sequera, i per totes les altres coses que abans he mencionat.

Bé, dels temes concrets que vostè em plantejava, interès a deixar quatre coses clares. No hi ha hagut robatori; no es tractava d'exàmens. No hi ha hagut robatori, perquè la persona de manteniment encarregada de destruir uns tests –per cert, sense resposta, algú s'ha pensat que hi havia la resposta, ells han fet creure que hi havia la resposta, però no hi era–, per tant parlem de la persona que ha actuat negligentment, perquè no ha destruït tots els exemplars que havia de destruir... Per a això, per legislació laboral i per conveni –conveni que coneix perfectíssimament el Grup de Convergència i Unió, atès que es va aprovar, pel que fa a règim sancionador, en aquella època–, doncs, el que correspon és la incoació d'un procediment sancionador de caràcter laboral en el marc d'aquest conveni. I això s'ha fet. No són exàmens. I no són exàmens, a més a més per les raons que ja he explicat, perquè no determinen si s'és apte o no s'és apte per iniciar el procés de formació bàsica a l'Escola de Policia, i això ja ho he explicat fins als descosits..., ni perquè ho digui de manera capriciosa la consellera que els parla, sinó perquè hi ha jurisprudència respecte a això, i aquí els porto una sentència d'una audiència que crea jurisprudència respecte al fet que un qüestionari no adquireix la condició d'examen fins que el tribunal de selecció no ho decideix i no el reparteix. Per tant, mentida, tot el que s'ha dit respecte a aquesta qüestió.

Parlem ara del que s'anomena «informe de depuració»; fins i tot, s'ha arribat a anomenar «pla». Els ensenyo premsa: «Un pla del Govern per purgar.» Bé, doncs, no hi ha ni pla ni depuració. Torno a establir com a criteri d'actuació que un escrit anònim no pot ser mai una forma vàlida d'aportar coneixement, intel·ligència i informació. I em nego, i així ho haurien de fer tots els càrrecs públics, tots els membres d'aquest Parlament, a anomenar «informe» o «pla» un document que és covard i que és repugnant, perquè, a més que no té en compte els principis bàsics de la funció pública, no es signa i està ple de mentides. Tot el que pugui contenir, per tant, aquest paper, es mereix, per consideracions morals i per qüestions d'higiene social, anar a la paperera, i, sincerament, no es mereix que el principal grup de l'oposició el porti a les primeres pàgines dels diaris i aconsegueixi reproduir-lo en les pantalles de la televisió. Així, doncs, nosaltres en diem «indignes papers». I ja vaig afirmar que el coneixia a principis de gener del 2004. Recordin que sóc consellera des del 22 de desembre del 2003; a principis de gener del 2004 feia una setmana. D'acord?

Avui afirmo que existia, aquest document, abans que jo fos consellera. I afirmo també que a finals de la tardor del 2003, i jo no n'era consellera, era conegut per alguns membres de l'equip directiu de l'anterior Departament d'Interior. No hi vaig donar cap credibilitat i

tampoc n'hi va donar qui m'havia precedit; qüestió que compartim, i qüestió que s'han negat per l'actual direcció del Grup Parlamentari avui a l'oposició. Vaig dir que no condicionaria cap de les meves decisions, i així ha estat: ni les ha condicionat ni les condicionarà.

Malauradament, l'actual direcció del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que avui ha decidit no ser present en..., curiosament, després de tant debat públic sobre el tema, ha convertit una misèria humana, una mesquinesa que ha ferit personalment i professionalment moltes persones del Cos dels Mossos d'Esquadra en un document difós a bastament. De res serveix haver fet el gest de tapar alguns noms, perquè tothom, fins i tot qui no és mossos d'esquadra ni és diputat, sap que, de major dels Mossos d'Esquadra, només n'hi ha un; que, de comissari general d'Investigació, només n'hi ha un, o que cada àrea bàsica policial només té un cap. I, per tant, de res serveix tapar els noms i cognoms, perquè tothom sap perfectíssimament de quines persones es parlava.

El Grup Parlamentari que ha publicat aquesta octaveta sabia que era una munió de mentides, de falsedats, i han parlat de depuració quan també sabien que de totes les persones mencionades setze mantenien la mateixa escala de comandament i sis havien promocionat com correspon, a través de les convocatòries que correspon.

A qui, doncs, finalment, haurà beneficiat un fet com aquest? El Cos dels Mossos d'Esquadra, segur que no; la relació serena i el consens en matèria de seguretat pública, segur que no. Probablement a qui més ha beneficiat és a tots aquells que han qüestionat que la Generalitat pogués arribar a tenir una policia pròpia. Probablement, els qui no aprecien tant com els membres d'aquest Parlament les institucions d'autogovern catalanes s'han fregat les mans amb l'irresponsable comportament, de qui ho va escriure, evidentment, però sobretot de qui ho ha publicat des de la plataforma que significa ser el principal grup de l'oposició.

El vicepresident primer

Senyora consellera...

La consellera d'Interior

Estic acabant, senyor president...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps. Li recordo que té encara torn de rèplica...

La consellera d'Interior

Convergència i Unió, doncs, d'acreditada arrel democràtica, i jo no li ho qüestionaré avui, ni tan sols avui, no pot continuar tutelant, amplificant i publicitant les invencions, les insinuacions i les insídies. Saben que menteixen. Sabien que mentien quan van dir que feia un dia o dos dies que tenien l'informe, i resulta que estava portat al notari perquè el protocolitzés vint dies abans. I saben que menteixen quan diuen al notari que els ha arribat de forma anònima i després fan una nota de premsa en la qual diuen que els ha arribat de fonts interiors del tripartit.

Així, doncs, és portat a la fiscalia, ara sí, perquè hi ha mentides manifestes i documentades de Convergència i Unió, i perquè me n'adono que no ho saben, però, entre altres coses, entre el gener i el juny ha canviat, i no pas per decisió de la consellera que els parla ni d'aquest Parlament, el procediment de denunciar el delictes de calúnnia i d'injúries.

Per tant, si volen fer una estratègia desestabilitzadora, probablement haviem de pensar el moment i el tema. El que han triat ha estat realment terrible per al procés de reptes que té avui el Cos dels Mossos d'Esquadra.

He dit que continuarem treballant amb entusiasme, prendrem decisions, les que toqui, quan toqui, farem canvis, tots els canvis que calgui...

El vicepresident primer

Senyora consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera d'Interior

...i convertirem el Cos dels Mossos d'Esquadra en el més neutral i professional dels que mai hagin existit. No en tinguin cap mena de dubte.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyor Pérez, té la paraula, per al seu torn de rèplica.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Òbviament, senyora consellera, li agraim totes les explicacions que ens ha donat sobre aquest document. Però, si em permet, des del nostre Grup, d'aquest document, no en parlarem.

Me n'alegro molt, que hi sigui el senyor Daniel Sirera, perquè recordarà perfectament com un anterior responsable del Departament d'Interior, on jo estic, va agrair el to constructiu de totes –totes– les intervencions que s'havien fet en matèria de seguretat des d'aquest faristol, inclosa la del senyor Sirera, inclosa la meua, que jo pensava que va ser una intervenció contundent, per reclamar més efectius de Policia Nacional i de Guàrdia Civil per a aquells territoris en què encara no s'havia fet el desplegament. I el conseller d'Interior va agrair el to constructiu, el to responsable de tots els grups de l'oposició al Parlament de Catalunya, que vam saber posar damunt de la taula la necessària responsabilitat institucional a l'hora de parlar dels temes d'Interior. No s'hi val; no s'hi val, a engegar el ventilador, no s'hi val!

Jo crec que la meua intervenció va ser contundent, reclamant efectius, però estic convençut que el to constructiu de lleialtat institucional va estar sempre present en totes les intervencions que va fer el Grup socialista quan parlàvem de temes de seguretat.

Doncs, miri, senyora consellera, nosaltres volem que vostè continuï fent el que està fent, continuï desplegant el col·lectiu de Mossos d'Esquadra en el conjunt del territori de Catalunya; volem que faci canvis, tots els canvis que estaven previstos, que vostè tenia previst, però sobretot volem que vostè pugui sortir aquí a agrair tam-

bé el to constructiu de lleialtat institucional en matèria de seguretat de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra.

Sé que això no depèn solament de vostè, ho sé; sé que depèn de tots, també, els grups parlamentaris. Però, miri, vostè ha de fer tot el que pugui. Vostè, consellera, també ha de fer un esforç per mirar que això sigui així, fonamentalment per una raó: perquè aquest país ho necessita.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Honorable consellera, té la paraula, per a la rèplica.

La consellera d'Interior

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats..., senyor Pérez, li agraeixo moltíssim aquestes últimes paraules, i el seu to... I, bé, jo pretenia, també molt ràpidament..., i fins i tot a algunes persones que avui formen part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i que, per alguna raó, suposo que molt, molt, molt, molt important no són avui presents aquí, agrair-los, en algun moment, l'actitud de lleialtat institucional que en algunes coses havíem tingut quan jo formava part del grup de l'oposició i alhora era alcaldessa d'una de les ciutats..., d'una de les vint ciutats importants de Catalunya.

I, per tant, com que quedarà recollit en l'acta i en la gravació d'aquesta sessió, dir-los que no hi havia cap problema que, quan hi havia pluges importants, ens poséssim en contacte amb el conseller de torn i ens mostréssim disposats a col·laborar amb ell per a aquell moment. I ho fèiem. I, si no, que em desmenteixi.

O, per exemple, en les nevades del 2001, algú va alimentar i va portar mantes al circuit de Montmeló als camions que s'hi havien immobilitzat, i tal vegada va ser una institució que jo presidia. Cap problema.

O, per exemple, quan es va produir l'octubre del 2003, just abans de les eleccions, un assassinat que va tenir molta repercussió, entre altres coses perquè es va produir de manera terrorífica davant d'unes dues-centes persones, entre elles nens, i jo vaig dir a la consellera d'aleshores: «Cap problema; sóc alcaldessa i em faig coresponsable d'aquestes coses.» En la lleialtat institucional en els moments difícils és quan es demostra.

O, finalment, en el tema de la comissaria. Saben que una de les comissaries més difícils de construir ha estat la de Mollet del Vallès. Hi va haver una col·laboració entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Ajuntament que jo presidia extraordinària. Després, l'inspector que va fer possible que la població estimés, els respectés i s'adonés de com millorava la seguretat amb els Mossos d'Esquadra surt en aquesta infàmia. I el menciono perquè li he demanat permís, a ell, avui aquest matí, per tal de mencionar-lo.

Per tant, estic d'acord que s'han de fer esforços per totes les bandes. I jo manifesto el meu esforç de restablir tots els ponts de diàleg que faci falta amb tots els grups. Però, clar, potser un dels primers esforços que

s'ha de fer és escoltar. I la majoria de la gent que ha fet totes aquestes afirmacions i que ha omplert de mentides tota aquesta qüestió durant tantes setmanes avui no estan aquí ni tan sols escoltant.

I és veritat. Hem de restablir el consens, la serenitat i la responsabilitat en matèria de seguretat pública. S'ha de restablir. No per nosaltres, sinó pel que representa per Catalunya.

I, per tant, els ho torno a dir: hi faré l'esforç que faci falta, hi dedicaré les hores que faci falta. Però demano públicament al Grup de Convergència i Unió dues qüestions. L'una, que es retirin afirmacions fetes per algun diputat de cognom Pujol –que em sorprèn, sincerament–, i que diu explícitament que pel que fa a l'assassinat del senyor Josep Maria Isanta, també en culpa la consellera d'Interior de la Generalitat de Catalunya per haver contribuït al desprestigi dels Mossos amb un informe de purgues. És greu barrejar-ho amb un assassinat, eh!

I la segona cosa..., és la segona cosa que demano, ho he demanat en altres fòrums, ho demano aquí, és que aquest informe, que encara està penjat de la web de Convergència i Unió, es tregui. He confirmat minuts abans d'entrar en aquest hemicicle si encara hi era. I encara hi és. I parla de persones que estan desenvolupant la seva responsabilitat en matèria de seguretat. I no val el retolador. Són òrgans unipersonals, i saben perfectament quines persones són. Estan treballant des de fa dies amb aquest pes al cor.

Treguin aquesta infàmia, que fins ara era anònima i sembla que ara sigui de Convergència i Unió, perquè és qui la proclama a tort i a dret, i, aleshores, si retiren paraules com aquestes i si retiren el document de la web, cap problema a tornar a seure. Tenim alguns textos que estem parlant en comú amb persones que avui no estan l'hemicicle. Ja els he dit que deu haver sortit alguna emergència molt greu en el país, que jo no conec, perquè no hi siguin. Però tornarem a parlar amb serenitat, amb calma, amb tranquil·litat, amb allò que es mereix la seguretat pública d'aquest país. I, sobretot, retornarem, si és que en algun moment ha quedat tocada, l'estima d'una de les institucions més importants i per la qual tots els grups d'aquesta cambra en un moment o altre han fet l'esforç que existeixi, que es diu el Cos de la Policia de la Generalitat i dels Mossos d'Esquadra.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, honorable consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la problemàtica de la salut entre els joves (tram. 300-00979/07)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la problemàtica de la salut entre els joves. La presenta, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Benvolguda consellera de Salut, a través d'aquesta interpellació, vull que conegui de primera mà, vostè i també el conjunt dels ciutadans del país, les anàlisis i propostes amb relació a les problemàtiques de salut del jovent que les Jovenuts d'Esquerra Republicana de Barcelona han fet a través de la campanya «Cura't amb salut»; una campanya que han portat a terme de forma intensa aquests últims mesos, que crec que val la pena que compartim en aquest Parlament, i que puguem respondre alguns interrogants.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

Amb ella han posat de manifest la imatge, encara basada en el tòpic, que tenen els joves catalans en la societat i el pobre discurs que hi ha al voltant de les problemàtiques dels joves. Segur que no ho sabia, senyora consellera, però en el darrer trimestre del 2004 gairebé el 50 per cent de les notícies que parlaven dels i les joves els relacionaven amb la violència, el consumisme, la drogoaddicció o l'obsessió sexual.

El cas de Berga ha estat significatiu i desafortunat: s'ha criminalitzat el conjunt de la joventut sense distingir el que fou una agressió pura i dura de la resta de problemes com són el consum de drogues o la mateixa incomprensió de l'oci juvenil; es va fer un poti-poti desafortunat que redunda en aquesta manca d'incomprensió del fet juvenil.

Hem de parlar clar i entendre que la violència és una xacra estesa a tota la societat, i no només que pertany als joves; que el consumisme el descobrim cada cap de setmana en anar a qualsevol centre social, i que titllen de promiscuïtat els joves quan simplement descobriren la seva sexualitat sense els obstacles d'èpoques anteriors.

Aquesta imatge del jove com a problemàtic simplifica els discursos i impedeix fer una anàlisi en profunditat dels problemes dels joves i buscar solucions útils que no estiguin basades en criteris purament moralistes i paternalistes, molt influïts per la religió, sinó la valoració del jove com a persona lliure, informada, amb drets i amb la mateixa capacitat de decidir i de fer-ho que la resta de la societat. Només així les problemàtiques del jovent podran esdevenir una prioritat política.

Hem d'aconseguir que allò que afecta els ciutadans joves es converteixi en discurs i accions reals, en lloc de ser simplement titulars de diari. I en aquesta línia, d'endegar unes polítiques públiques compromeses amb aquesta garantia de la llibertat del jove, és on hem de situar les polítiques de salut adreçades al jove, perquè precisament és en aquest àmbit on es concentren els temes més tabú, aquells que les ments més conservadores preferirien que no se'n parlés; parlo de sexualitat, de salut mental o de pautes de consum i consum de les drogues.

Comencem per la sexualitat, ara que les manifestacions a Madrid l'han posat tan de moda, però en el sentit invers al de la llibertat que des de l'esquerra proclamem. La sexualitat no és només un instint biològic que serveix per a la reproducció, sinó que és una gran varietat de sensacions que estan integrades en la globalitat de la

persona. Hi ha moltes formes de viure i entendre la sexualitat, i cap d'elles pot estar subjecta a crítica, sempre que es fonamenti en la decisió lliure i voluntària i en el respecte. La sexualitat és, doncs, un dret individual i inalienable de la persona; tot jove té dret a conèixer i a gaudir de la seva pròpia sexualitat, en tant que aquesta és una part integrant de l'ésser humà.

Hem de centrar les polítiques públiques en aquest àmbit per aconseguir una sexualitat responsable per part del jovent, i no evitar-la amb consignes moralistes. I aquí el sistema educatiu hi juga un paper fonamental. Cal que el programa Salut i Escola sigui especialment sensible i, sobretot, desacomplexat, per fer front a aquesta necessitat.

Hi ha dues conseqüències de les relacions sexuals que afecten especialment els joves, i que hem d'afrontar amb energia: les malalties de transmissió sexual i els embarassos no desitjats; són un 30 per cent del total de casos d'infecció de sida que es produeixen entre joves de quinze a vint-i-nou anys; és el col·lectiu més afectat per les noves infeccions. I s'ha de fer públic, doncs, que la sida no és una malaltia que només afecta uns determinats col·lectius –drogaaddictes, homosexuals, prostitutes–, com moltes vegades es diu, o s'informa des d'alguns mitjans conservadors, sinó que hi ha risc de contagi en qualsevol risc social, sigui quina sigui la seva situació de classe. Hi ha, per tant, no col·lectius de risc, sinó conductes de risc; hem d'evitar que s'estenguï una percepció nul·la del risc de contagi.

Una altra conseqüència que hem mencionat, els embarassos no desitjats, també van en augment. L'any 1997 es donaven 6.512 casos; l'any 2003, 9.814, tot i l'extensió de la píndola del dia després. El 48 per cent de noies i el 43 per cent de nois reconeixen que alguna vegada no han fet servir cap mètode anticonceptiu. Siguem conscients de les situacions de risc que tot això provoca.

El senyor Martínez Recio diu al respecte: «Es perceben diversos obstacles a l'ús del preservatiu, com la falta d'una educació que en comporti una veritable normalització, el preu, les dificultats i el temor a negociar amb la parella abans de la relació sexual, o els prejudicis de portar-lo a sobre per por a la pressió i percepció dels pares.» També s'imposa aquí, clarament, una educació sexual, també adreçada als pares, cap a la comprensió de les noves formes de relacionar-se en la sexualitat del segle XXI. Cal una educació transversal i un accés fàcil i gratuït al preservatiu masculí i femení, i aquí farem alguna proposta, des del nostre Grup, com que s'estenguï el preservatiu a tots els centres públics d'educació secundària de forma progressiva, i als centres juvenils.

Un altre gran àmbit, històricament desatès, ha estat el de la salut mental. Aquest el coneix molt bé i és una prioritat, ho sabem, del Departament de Salut. És un dels grans reptes de qualsevol sistema sanitari, i en el nostre, pel retard estructural que patim, no és només un repte, sinó que és una emergència. El 27 per cent de la nostra societat pateix o patirà trastorns mentals; la manca de suport familiar, la soledat, l'ús del tabac i l'alcohol dificulten el desenvolupament de l'individu i el desarrela davant de fenòmens com la globalització; un context que pot destruir l'especialització, la creativitat i la força vital en homogeneïtzar-nos a tots en unes ten-

dències de vida i de consum. Tenim una taxa de mortalitat per aquest fenomen de 43 morts per cada 100.000 habitants, quan al 1983 era de 8 per cada 100.000 habitants.

Però encara es donen problemes molt més quotidians; una recent enquesta parla que un 12 per cent dels joves, en els últims trenta dies, se sent més poc feliç i deprimat; que un 8 per cent ha perdut confiança en ell mateix, o que un 14 per cent que les preocupacions li fan perdre la son. I això en els últims trenta dies. Són dades realment preocupants que impliquen un canvi en la concepció del que ha de ser la prevenció de la salut mental en l'àmbit educatiu, la comprensió del que aquest fet significa i al qual ens hi hem de posar de valent.

Cal, en aquesta línia, desenvolupar el model de prevenció, assistència personalitzada i acceptació social; la prevenció per als joves, per educar-los en la superació d'estereotips, l'autoacceptació personal i la detecció precoç dels signes que ens puguin orientar en l'aparició de qualsevol patologia mental, i això implica també formar els mestres, els professors, perquè puguin anar detectant aquestes patologies. També l'assistència personalitzada, que ha de respondre a la idea que cada persona és un món; no es pot tractar un col·lectiu com aquest des d'una manera homogènia. I, per tant, hem d'afrontar la descentralització real de l'atenció hospitalària, de manera que es creïn centres psiquiàtrics de forma generalitzada i propera a la ciutadania. Actualment hi ha un col·lapse i una manca de llits als hospitals que obliga a una atenció a curt termini, tractant només el moment de crisi i oblidant que es tracta de malalties llargues o cròniques, que requereixen un seguiment continuat del Nadal..., del malalt –perdoni, senyor Nadal; se'n va i el subconscient és perillós. (*Rialles.*)

I hem de fer comprendre que els malalts mentals no són un perill per a la societat, ans al contrari. Molts, per culpa de la seva frustració i marginalitat social, acaben per autolesionar-se; és molt preocupant la taxa de suïcidis juvenils. Hem de construir una societat molt més comprensiva i ho hem de fer mesura a mesura, petits canvis a petits canvis, però que han de ser constants.

I, per últim, vull parlar del consum de les drogues. Com a prèvia recordar que el consum de substàncies que alteren l'estat d'ànim i la consciència d'homes i dones és un fet comú al llarg de tota la història. Ho dic perquè cal tenir-ho present per donar un tracte just a unes substàncies que es situen en l'entredit moral. Ens trobem en la paradoxa d'extensió de l'ús social de les drogues i la condemna moral del seu ús. En aquest debat s'enfronta el deure i la llibertat; la llibertat de la persona per fer el que vulgui amb ella mateixa, sense afectar tercers, és clar, i el deure del poder polític de protegir-la al màxim possible dels efectes nocius d'aquestes; això resumeix un conflicte social de primera magnitud que hi ha plantejat.

Però les drogues ja formen part de l'oci particular i col·lectiu, com un element més de gaudi, inclòs l'alcohol i el tabac, les drogues més extenses. No s'ha d'impulsar el consum de drogues, però s'han de facilitar recursos perquè el consumidor sàpiga què consumeix i quines conseqüències té per a la seva salut...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Bertran Arrué

Ja acabo, senyor president. D'altra banda, s'ha de garantir que el que es consumeix no està adulterat. I, amb aquestes premisses, no hem de criminalitzar el consum i defensar un consum responsable; per molt que ens hi obstinem, la realitat ha superat la legislació actual. Tard o d'hora haurem de ser valents i plantejar-nos equiparar en legalitat algunes drogues que actualment existeixen a les altres dues de legals, l'alcohol i el tabac, més addictiu, fins i tot, que d'altres que es consumeixen; és la conclusió a la qual s'arriba si es vol fer una política de drogues realista i eficaç, que pugui controlar-ne el consum, que pugui fer seguiment dels abusos i que posi fi a les màfies internacionals que s'enriqueixen a costa de la vida de molts joves. I cal parlar clar, en aquest sentit.

I un altre gran pilar, i acabo. Hem de fer més esforços d'informació per estar segurs que el jove té una informació veraç sobre les drogues, el seu consum adient i el risc que comporta aquest consum.

Sabem, senyora consellera, que és sensible a totes aquestes qüestions i ens agradaria conèixer de primera mà què pot fer el Departament i quines propostes podem impulsar per tal de col·laborar en tot plegat.

Gràcies.

El vicepresident segon

Per respondre, en nom del Govern, la interpellació formulada, té la paraula la consellera de Salut, l'honorable senyora Marina Geli.

La consellera de Salut

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor diputat. Abans d'entrar en el que està fent i no en el que també hem de continuar impulsant, perquè ja hem de passar balanç del que hem fet en aquest any i mig de Govern, si m'ho permet, un element de filosofia de la política sanitària, de canvi, que hem discutit també quan parlem d'altres subgrups poblacionals, però especialment jo crec que té interès entre els joves, o quan parlem amb els joves. Aquesta idea fonamental, que jo crec que en aquest món en què estem el fonamental és intentar, també des del Departament de Salut, però des de la societat, que els ciutadans siguin els responsables de la seva pròpia salut. I aquest és un element importantíssim, perquè en una societat que tendeix a externalitzar les responsabilitats, que està més de moda demanar als altres què fan, eh?, a vegades, i especialment també en el sistema sanitari..., perquè vostè, moltes de les qüestions que s'han plantejat sobrepassen el sistema sanitari. Però aquesta consellera, i per això vam canviar el nom a Departament de Salut, també té una funció, clarament, de com la transversalitat d'una societat ha de fer accions concretes, precisament perquè els joves tinguin els elements personals indispensables per triar estils de vida saludables.

Perquè en aquest element d'autocura, i especialment també en l'etapa d'adolescència, que és una etapa de

negació del que et diuen els altres, i que moltes vegades, amb un llenguatge dels adults, no?, diríem, pares o mares, o educadors, és igual, en termes generals, precisament va en contra, i també en salut, la prohibició. La prohibició incita, precisament, a reafirmar-te, en l'adolescència; això forma part de la personalitat, o d'una etapa de la vida. I aquest és un element que dificulta, en moltes ocasions, el paper d'autoritat sanitària, però també d'autoritat en general, en aquesta etapa de la vida.

I per això nosaltres comencem, i hem començat ja, a pensar que és abans de ser jove que s'han d'instrumentar aquells elements de personalitat que facin després, quan arriba l'adolescència, que ja s'hagi adquirit la possibilitat de saber els límits, si m'ho permet. I em sembla que aquest és un element important. I per això estem acabant el pla, però ja hem fet algunes actuacions. Sempre parlem de salut i de no-malaltia, perquè comparteixo amb vostè aquesta visió negativa, en moltes ocasions, de l'estereotip del jove d'avui. I fixi's que aquesta consellera parla de salut mental, de salut sexual, de salut alimentària, i sobretot quan parlem i ens adrecem a nens i a joves. Perquè, a més a més, és un aprenentatge que també..., el provar, en aquesta etapa, forma part de la pròpia vida, i s'ha d'aprendre, hi insisteixo, a saber dir «no» i a saber els límits, que és la nostra obligació.

Ara bé, l'obligació del sistema sanitari és explicar-ho i fer polítiques molt concretes, en tots els espais possibles. El jove no és una persona aïllada d'un context; continua essent, evidentment, la família un element indispensable. I, a més, amb una rapidesa extraordinària de canvis, que fa que moltes vegades no és que hi hagi incomprensió per part dels pares del que fan els seus fills, sinó que han canviat tan ràpidament que se senten fins i tot desconcertats, perquè en vint-i-cinc anys han passat, segurament, tantes coses! Fixi-s'hi, perquè la llarga dictadura també va portar, en aquest país, no?, per un costat a percebre, a tenir percepcions a vegades dogmàtiques, però, per altra, a reclamar per als fills una llibertat que ells mateixos, o nosaltres mateixos, la meva generació, no vam tenir.

I, per tant, ara estem, precisament, quan parlem dels joves d'avui, amb aquests pares que volien molta llibertat per als seus fills, i això té efectes en la salut i en els límits. I són pares que no és que no vulguin, per descomptat, per als seus fills el millor, però es troben desconcertats perquè són ells els que van lluitar per la llibertat dels seus fills. I la llibertat ha d'anar acompanyada, també en la joventut, de responsabilitat.

I ho parlem en salut mental, en salut sexual o en salut alimentària. Però, a més a més, la família és un element, però la societat on vivim, aquesta societat absolutament consumista, és un altre element que en moltes ocasions el consum bastant compulsiu, si vostè em permet, que és un element de canvi important del consum d'alcohol, o el consum de cànnabis, o el consum de cocaïna, són uns consums compulsius, lligats al lleure, molt en aquest espai de vida, i no regularment en moltes ocasions. Per tant, el lleure també és un espai molt important, i hi estem treballant, vostè ho sap.

L'altre, l'escola. Nosaltres confiem plenament en l'escola com un lloc també de motivació personal per als

estils de vida saludables d'educació de la salut, però també de detecció precoç de determinats elements en què podrem començar a entreveure que hi ha una patologia al darrere o bé els escenaris que podrien acabar en una patologia.

Amb tot, parlem poc d'una de les causes de mortalitat i morbiditat més important entre els joves, que són els accidents de circulació, la primera causa de mort. Té a veure, evidentment, amb un pla de govern. Vostès saben que aquesta ha estat una prioritat, i també de salut, però que necessita polítiques transversals, polítiques *amb* els joves –amb–, perquè reflexionin individualment i col·lectivament sobre la seva relació, evidentment, amb la conducció. I es dona més en homes que en dones; en aquest cas hauríem de feminitzar la conducta masculina perquè tenen molts menys accidents les dones, les noies, que els nois, perquè és un element que a la nostra societat és motiu de llibertat, motiu de sentir-se gran, eh?

I aquest és un element important, perquè des del punt de vista de mortalitat i de morbiditat segurament és el primer problema de salut pública que tenim entre els joves. Hi estem treballant, per descomptat, amb el lideratge de la consellera del Departament d'Interior, però també des de Salut, perquè, hi insisteixo, és un tema de salut pública extraordinari.

Però sempre hi ha un vessant cultural, eh?, un vessant de cultura que va molt més enllà, que necessita fer-ho amb els joves i d'anar posant límits, i es comencen a posar. Començar a haver-hi, per exemple, debat entre els mateixos joves, que alcohol i conducció no deu ser, allò, recomanable. I, sense fer la negació del tot, beuen però un no beu, que és el que condueix. Molt bé, això és una política de reducció de danys, si em permet, no?, almenys des del punt de vista de consum d'alcohol. Però com a mínim des del punt de vista d'accidents de circulació comença a canviar la cultura.

Segon element important: salut..., fixi's que dic «salut sexual i reproductiva», i per tant ja li expresso la filosofia del Departament de Salut. No som ningú, nosaltres, per dir quina és la bona i la dolenta sexualitat. No, no hem de fer això. Nosaltres el que hem de dir és quin és el tipus de conducta sexual, per descomptat, que pot portar malalties de transmissió sexual, que pot portar embarassos no desitjats o conductes violentes dintre l'activitat sexual, i per tant també les solucions o les possibilitats de solucions. Unes tornen a ser clarament d'educació sanitària, de coneixement; per això potser és en el que més hem avançat, amb informació.

També en aquesta societat en què es confon la informació amb el coneixement, i amb conducta, clarament..., la informació és necessària però no suficient; per tant, hi han altres elements, d'actituds, d'aptituds. Una, d'accessibilitat, per descomptat, a aquells instruments que fan que un no s'infecti per una malaltia de transmissió sexual o la noia, doncs, no es quedi embarassada, que són mecanismes clarament de barrera, fonamentalment el preservatiu o relacions sexuals sense penetració. Sense dir què ha de fer cadascú –només faltaria– ni amb qui, eh? I cal tornar a reforçar clarament..., i més ara que comença a haver-hi percepció que infectar-se, fins i tot, del virus de la sida té menys, diríem, repercussió a la vida, no? Perquè hem passat d'una visió dels anys

vuitanta absolutament de mort en relació amb la sida, si em permeten, als noranta, a una relació de cronicitat on ja no és ni gairebé, si em permeten, d'alguna manera, rellevant la notícia.

Per tant, vostès saben que tots els elements de salut sexual i afectiva –amb a, amb a, eh?, afectivitat– són elements troncal en el programa d'Educació a l'escola, en el lleure, amb aquest Programa de suport a les famílies, perquè entenem que és un element molt important.

El segon element importantíssim, atès que els trastorns alimentaris comencen a l'etapa infantil, cada vegada més joves: també el programa Salut alimentària, d'aprendre a menjar, d'aprendre a tenir autoestima pel propi cos. Fixi's, però tornem a estar en un debat que és més cultural: quins són els prototips de noi i de noia estèticament acceptats com a positius en la nostra societat?, quines són les talles de les passarelles? Vaig tornar aquest any a la passarel·la Gaudí: tornaven a ser talles 34 i 36; no vaig trobar ni una 38, per posar-los-en un exemple, eh?

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, de totes maneres, la salut alimentària, hi torno a insistir..., i a la segona part parlaré, per descomptat, de salut mental i drogues com un element troncal, per tant d'accidents de circulació, per tant de prevenció, de salut sexual i afectiva –amb a–, de salut alimentària i salut mental i addiccions, que en parlaré en la segona part de la meua intervenció.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Bé, gràcies, senyora consellera; gràcies, senyor president. Només per fer algunes consideracions i repuntar alguns elements que vostè ha mencionat. Quan parla que és veritat que moltes de les qüestions que he plantejat estan en el terreny del debat cultural, això és cert; però el sistema de salut i la conselleria de Salut han de ser motor del canvi cultural, ho han de ser i ho poden ser. Evidentment, ho estem plantejant a llarg termini i dins d'una acció de govern coordinada, però ho pot ser perquè té, segurament, la credibilitat i té una força moral que potser altres no tenen tant, i perquè té les dades també, i moltes vegades pot objectivar determinats debats que estan en el terreny ideològic, en el terreny estrictament moral, i potser el que hem de fer és situar-los en el terreny de les dades, de les estadístiques, i com unes determinades polítiques que responen a una determinada visió cultural poden anar en el sentit d'anar reduint les dades estadístiques: accidentalitat, sinistralitat laboral, etcètera.

Una altra consideració que vull fer-li és que, si el sistema vol arribar al jove, el sistema s'ha de desacomplexar, perquè el jove està desacomplexat en bona part de les seves actituds diàries, i, per tant, només des d'aquesta actitud podrà arribar a aquest jove.

Per tant, en l'educació sexual, abans comentava que una de les discussions per les quals no es fa servir el

preservatiu tant com fa falta és perquè moltes vegades la mateixa dona no es veu amb cor de discutir amb la persona amb la qual té relacions perquè se'l posi. Doncs bé, hem d'incidir aquí, per acabar amb una determinada visió de l'educació i del rol de la dona que afecta en casos tan concrets i que poden desembocar en casos tan dramàtics com que hi hagi 9.500 embarassos no desitjats, interrupcions voluntàries de l'embaràs, cosa que representa drames familiars de primer ordre.

Arribar també als centres de consum de drogues. Hi ha programes que en aquests centres fan tests sobre la qualitat d'aquestes substàncies; s'han d'impulsar, s'ha de seguir per aquest camí.

També informar els pares. Ens trobem amb un sistema d'informació segmentada: uns fills que sovint tenen molta informació sobre drogues, sobre sexualitat, i uns pares que no en tenen cap. I ens trobem que moltes vegades l'educació que es produeix en les famílies, que no incorpora els mateixos valors, sovint, que els que es puguin trobar a l'escola, produeixen situacions confuses. I per tant hauríem de tendir a buscar aquests mecanismes d'informació també amb els pares, per evitar moltes de les discussions que sovint hi ha de tipus cultural.

Si volem –una tercera reflexió– que els joves tinguin un estil de vida saludable, doncs, els haurem de tractar com a adults. Vostè ho mencionava: no hi ha re més llaminer per a un jove que saltar-se aquella prohibició que li ve de la família, o que li ve de l'escola, o que li ve d'un sistema que no està incorporant el seu dret a la llibertat o la percepció que ell té sobre la llibertat. I, a partir d'incorporar aquesta lògica, poder actuar amb determinades polítiques que redueixin les problemàtiques que a vegades el mal ús o l'excés en l'ús d'aquesta llibertat poden portar. I, per tant, doncs, hem d'acabar amb determinats rols paternalistes o de «moralina» envers els joves que en re ajuden que aquest jove realment se senti còmode dins d'un marc i dins d'unes polítiques que, en definitiva, van adreçades que ell pugui tenir una vida més sana i més durable en el temps, en la seva salut física i mental.

Moltes vegades la prohibició és més una complaença moral d'aquells que la practiquen, d'intentar amagar un problema que hi està present amb una complaença benestant, moral, però que no afronta realment els problemes greus que tenim sobre la taula en una societat que cada vegada més té més canals d'informació, de relació, però que al mateix temps també cada vegada més despersonalitza, i, per tant, més proper ha d'estar el poder de tots, que en aquest cas és el poder públic, per poder col·laborar en totes aquestes dinàmiques de tipus personal.

En definitiva, des del nostre Grup presentarem algunes propostes generals per anar a col·laborar i anar en la línia del que el Departament està fent. Ens ha agradat el que són les reflexions de fons i la visió de fons que aquest nou Govern té al voltant del que és el jove i del que són les problemàtiques juvenils. I, en tot cas, com habitualment fem, ens proposem col·laborar-hi des de l'impuls de l'acció del Govern, que és la tasca que ens encomana el Reglament d'aquest Parlament.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Salut.

La consellera de Salut

Abans de parlar de drogues, tornar a concretar que nosaltres estem molt confiats i, de fet, hem iniciat en aquest curs, en aquest programa «Salut i escola», al costat precisament dels educadors, dels mestres i dels pares, dels professors..., amb aquestes tres línies: salut mental i drogues; salut sexual i afectiva, i salut d'activitat física i salut alimentària. Això serà un programa que es generalitzarà, que té com a objectiu estar al costat dels que fan la seva funció educativa –família i professors–, però també a través de l'infermera o el metge d'enllaç, de tenir aquesta consulta oberta, que aviat podrem presentar les primeres dades on els adolescents es dirigeixen, i de lligar-los i acompanyar-los al sector sanitari quan ho necessitin. Però voldria dir-li el que estem fent i el que pensem amb relació al tema de les drogues.

Alcohol i tabac, dues drogues legals, continuen sent el primer problema de salut pública en relació amb les drogues, seguits del cànnabis i el creixement preocupant del consum de cocaïna. I també hem d'estar alerta d'un consum –potser s'estan fent adults massa ràpidament– de tranquil·litzants, per part dels joves, i ansiolítics. Aquesta és la realitat.

Però hi ha hagut un canvi important que estem treballant amb llenguatge jove i amb els joves, eh?: «Límit zero», «No em ratllis», «Connecta amb els teus fills», «Que ruli», «Cannabing», «Els fantasmes de la coca», «Febre del divendres nit». Nosaltres, per descomptat, estem presents..., s'ha de generalitzar, s'ha d'enfortir, s'ha d'avaluar, especialment aquests programes que tenen, primer, un primer objectiu que és la prevenció dels consums des del punt de vista d'estil saludable, però no està penalitzat ni castigat; no és un delicte, el consum de drogues, ni de les drogues il·legals.

Ara bé, insisteixo que hi ha un debat que sobrepassa..., però que està aquí perquè hi ha hagut tanta associació... En canvi, des del punt de vista diari, molt menys consum de qualsevol d'aquestes drogues, legals o il·legals. I ara és lligat al lleure, a sortir; el divendres a la nit o el dijous a la nit, fonamentalment, i el dissabte.

I això, evidentment, també té conseqüències en les relacions sexuals, en la negociació del sexe, que vostè deia, perquè no és el mateix fer-ho sota consum d'alcohol o d'altres drogues que fer-ho sense elles. O en la conducció, eh? Per tant, també hi han derivades importants, a més, quan hi han més relacions, evidentment, en els caps de setmana, especialment amb gent jove o sense una parella habitual.

Per tant, aquest és un element important. I nosaltres, que sempre, des de fa molts anys, defensàvem els programes de reducció de danys..., que vol dir... Nosaltres no vivim en un món idíl·lic on podrem pensar que acabarem amb les drogues, tot i que pensem que també hem d'educar perquè la gent digui que no li calen les drogues per anar per la vida; però hem d'educar en el consum. I en això no fem diferència, si em permet, entre les drogues legals i il·legals, perquè seria fer d'estructura. I no s'ha de confondre amb fer promoció de les drogues, eh?

I per això nosaltres fem programes clars amb els joves, fonamentalment també perquè tenen menys percepció de risc del cànnabis, i també de la cocaïna, perquè se n'està incrementant el consum, així com ha baixat clarament l'heroïna els últims anys.

I també donar missatges clars, i ho fem, vostè ho sap, perquè té raó vostè, tenim dades, i tenim dades bastant elaborades, en el cas del Departament de Salut, a través de qui va a la xarxa, però també sap vostè que fem enquestes del joves, pròpiament. Per tant, aquest és un element molt important, que és l'element que fem, perquè, a més, molts dels trastorns mentals i, també li ho haig de dir, dels suïcidis entre els joves tenen a veure amb depressions no diagnosticades, però també, clarament, amb consum de drogues, eh?

Per tant, la nostra política es mou entre l'estil saludable, la prevenció inespecífica i específica i la reducció de danys –si em permet, l'educació en el consum.

Els debats entorn de la legalització són debats que jo crec, sincerament, que sobrepassen l'àmbit de Catalunya. I nosaltres no ens neguem a fer aquests debats, eh? Però amb l'experiència fins ara està clar que, fins i tot amb les drogues legals, no és tant aquest, el problema, perquè el cas de l'alcohol, que continua sent el primer problema entre els joves –especialment parlo de consum d'alcohol lligat al lleure, que, a més, té implicacions importants en els altres, fonamentalment en la conducció–, és una droga legal. Per tant, és als límits. I, a més a més, vostè sap perfectament que és l'aprenentatge d'aquests límits que forma part de, precisament, ser jove o, especialment, adolescent.

I, per últim, per descomptat, amb tots els grups parlamentaris sap vostè que hem iniciat una revisió de les polítiques de drogues a Catalunya, perquè tenim la sort de viure a Catalunya, on no hi ha hagut utilització partidària del tema de les drogues. I, per tant, estem acabant de tancar les polítiques de Catalunya que ens portin cap a millores, perquè han canviat, i nosaltres fem accions preventives i també d'actuació, però les hem d'enfortir o les hem de modular sempre amb el major acord possible, perquè en aquest moment...

El president

Senyora consellera...

La consellera de Salut

...sí, plego, president, hi ha poca visibilitat dels problemes.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua (tram. 302-00133/07)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política

de l'aigua. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per exposar-la l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, som en la segona part del que va ser una interpellació en el darrer Ple amb relació a uns dels aspectes preocupants de la política de l'aigua, no l'únic, però un, tal vegada, dels més preocupants, com és el finançament de la política de l'aigua.

En síntesi, nosaltres varem intentar esbrinar, per boca del conseller, i la veritat és que no ens en vàrem sortir, vam fracassar en l'intent, a veure quines eren les garanties que teníem per part del Govern de l'Estat a l'hora de finançar importants infraestructures que aquest país necessita.

La veritat és que el conseller ja el dia abans de la mateixa interpellació havia fet un magnífic joc de mans, que recordo que vàrem qualificar de «màgia Milà», amb què vàrem aconseguir no entendre res, però, amb el temps, un es mira els números, es rellegeix les intervencions i torna a mirar-ho amb una mica més de tranquil·litat, i, després, s'adona, exactament, d'on estaven els trucs d'aquesta màgia, no? I era molt senzill, i potser hem trigat una mica, i disculpin, un és limitat, però, al final, ens n'hem adonat: és que el conseller ens comparava peres amb pomes. I nosaltres el volem fer comparar les coses d'igual a igual: les peres amb les peres i les pomes, diguéssim, amb les pomes.

A què em refereixo? Doncs em refereixo al fet que el que volem comparar és el Pla hidrològic de la ministra Narbona, és a dir, del Govern socialista, que va entrar al Congrés dels Diputats, amb una tramitació parlamentària en forma de projecte de llei, amb el Pla hidrològic que va sortir aprovat del Congrés dels Diputats amb una esmena, que és la que ens crida l'atenció i la que ens porta a fer la interpellació i la Moció que avui substanciem, del PSOE, que va ser votada, per tant, pels diputats adscrits al Grup del PSOE –els diputats del PSC van adscrits a aquest Grup Parlamentari a Madrid–, que va ser votada pel diputat d'Iniciativa per Catalunya Verds i que va ser votada pels diputats d'Esquerra Republicana, davant la nostra perplexitat.

Què deia, aquesta esmena, i què és el que intentem amb la Moció d'avui, o què vàrem intentar amb la interpellació de l'altre dia? Doncs molt senzill: el Projecte de llei que la ministra Narbona va entrar al Congrés dels Diputats deia un llistat llarg, molt llarg, d'obres, totes importantíssimes per al país, que s'havien de finançar per llei –per llei– per part de l'Estat espanyol. De quina manera? Doncs declarant-les obres d'interès general. Què deia, aquesta esmena que va colar el PSOE per entremig i que van votar els grups que donen suport al Govern de la Generalitat de Catalunya, el tripartit? Deia: «Escolti, deixem de declarar d'interès general aquest conjunt d'obres.» Quin és el resultat? Doncs que aquesta esmena, evidentment, va ser aprovada; la presenta el PSOE, la vota, doncs, el tripartit de Catalunya, davant la nostra perplexitat... Per tant, quin és el Pla hidrològic que va sortir del Congrés dels Diputats? Doncs un pla hidrològic en què Catalunya, par-

ticularment les conques internes de Catalunya, doncs, zero compromís de l'Estat, zero compromís per llei de l'Estat, de finançament d'aquestes obres. A canvi de què? Doncs ens ho van dir ben clar el conseller Milà: de poder fer la contractació des d'aquí de les obres, i de poder dirigir aquestes obres, i de poder intervenir molt més en el seu procés.

Què és el substantiu, des del punt de vista de Convergència i Unió? El substantiu és que aquestes obres es facin, perquè parlem d'abastaments importants, parlem del Maresme, parlem de la Llosa del Cavall, parlem de la dessaladora de Barcelona –de què avui hi ha una bona notícia, doncs, que és l'impacte ambiental–, parlem de la futura dessaladora o doblament de la dessaladora de Blanes, parlem d'aquest tipus d'obres. El substantiu per nosaltres és que es facin, i el substantiu és que, a més a més, es facin amb el diners de qui ha de ser, que és del Govern central. I ens sembla molt paradoxal que en un moment en què debatem finançament i Estatut, i sobretot finançament, doncs, alegrement, mercès a una esmena del PSOE, alegrement i jo crec que temeràriament votada pels grups que donen suport al Govern, deixem pel camí o perdem una garantia de finançament, que, a més a més, nosaltres ens atrevim a quantificar i la quantifiquem en més de 400 milions d'euros, i no parlem, per tant, d'una xifra menor. Els ho diré d'una altra manera: equival a allò que recaptarà el Govern de la Generalitat, si no apuja el cànon, si l'apuja només en l'IPC, durant sis anys. Aquesta és la garantia que ha perdut el Govern de la Generalitat, el conseller Milà.

Per tant, què proposem amb aquesta Moció tan senzilla que pensem portar a la consideració d'aquest Ple? Doncs dues coses. La primera, que s'iniciïn de nou negociacions amb el Ministeri de Medi Ambient per tal que els recursos inicialment previstos, compte!, no per al Pla hidrològic de l'anterior Govern, que és amb el que ens feia el conseller Milà aquesta mena de jocs de mans, sinó el mateix que va entrar la ministra Narbona..., garantir que allò que estava en aquell text, doncs, estigui en el final de la negociació. I segona cosa: doncs, escolti, renegociar un mal conveni que ha signat el conseller amb la ministra. Un mal conveni, per què? Doncs perquè la ministra ho diu al conveni literalment: escolti, si Europa no els dona calés, ja s'espavilaran. Ho diu literalment, evidentment no amb aquestes paraules, però el sentit és aquest: si Europa els falla en el finançament, els dona menys del previst, escolti, Catalunya ja s'espavilarà, perquè això no és una obra d'interès general.

Nosaltres demanem dues coses senzilles, perquè no volem que el finançament de les obres hidràuliques...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...i amb això acabo, senyor president, d'aquest país caiguin a l'esquena de les famílies, caiguin a l'esquena dels empresaris, i, per tant, ja ho varem dir i ho tornem a dir, siguem menys competitius. Una cosa tan senzilla com aquesta, per a què no dubtem que rebrem

el suport de la cambra i podran esmenar un dels errors més monumentals que han comès aquests darrers mesos.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té esmenes presentades el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i les defensarà, en el seu nom, l'excel·lentíssim senyor Manel Ibarz.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Gràcies, president. Il·lustres col·legues, molt breument, per defensar l'esmena única que hem presentat el nostre Grup a la Moció, perquè, en el fons, ja ho anuncio, estem d'acord en el seu contingut i hi votarem a favor.

Ens agradaria aquesta precisió, per això, que s'incloués la garantia que l'Estat aportí els recursos fins i tot en el supòsit que la Unió Europea no facilités els fons que s'esperen obtenir.

A veure, el nostre Grup Parlamentari, en el moment que va tenir responsabilitats de govern a l'Estat, va tirar endavant el Pla hidrològic nacional, i va considerar, i considerem en aquests moments, una frivolitat que els grups que en aquells moments estaven a l'oposició i ara estan al Govern donessin suport a un moviment ciutadà, segurament que tenia les seves raons, però que era una imprudència.

Ara s'ha renunciat al Pla hidrològic nacional. Per tant, s'ha renunciat a la portada d'aigua de l'Ebre a Barcelona i a la seva àrea metropolitana, amb una actitud, em sembla, ja, que ratlla la imprudència.

Evidentment, es compta, per això, amb el transvasament del Ter i la interconnexió de conques entre el Ter i el Llobregat, una obra que fa quaranta-cinc anys que funciona, evidentment sense la qual seria impossible haver renunciat al Pla hidrològic.

Ara es parla de tot un seguit d'obres compensatòries d'aquelles que es deixaran de fer, no?, per no garantir, en cap cas no es garantirà, suplir els cent noranta hectòmetres cúbics que es tractava de portar de l'Ebre a l'àrea metropolitana amb un seguit d'obres menors, que, se sumin com se sumin, en cap cas, arribaran a compensar els cabals que s'han perdut.

Es faran una sèrie d'obres que són d'importància vital. La necessitat d'aigua, la set de la conurbació de Barcelona i de la seva àrea metropolitana, és ja una necessitat vital, al marge de la sequera. Fer aquestes obres compensatòries és d'importància estratègica vital. Això, sense parlar de la necessitat de recuperar el Ter, que agonitza amb la passivitat impertèrrita dels tres grups que donen suport al Govern. Bé, parlarem en el seu moment del Ter i de com el podem recuperar. El que sí que és cert és que en aquest moment Catalunya no es pot permetre perdre les obres que en aquests moments es plantegen com a compensatòries de la pèrdua del transvasament.

Per tant, el mínim que podem exigir és que el Govern de la Generalitat, en exercici de la seva responsabilitat,

negociï, jo diria exigeixi, poder no és el terme adequat, però que intenti per tots els mitjans que sigui possible d'obtenir les garanties que l'Estat, aporti o no aporti Europa els recursos, aporti els necessaris perquè totes i cada una de les obres previstes es realitzin en els terminis que estan previstos.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè. Poden intervenir ara per fixar la seva posició els grups parlamentaris, i, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, pot fer-ho l'illustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per anunciar que no donarem suport a la Moció presentada pel Grup de Convergència i Unió, i explicaré els arguments i les raons, i tampoc, evidentment, a l'esmena que ha presentat el Grup del Partit Popular.

Em volia referir, no?, a la Moció, però deixi'm dir-li algunes coses respecte a l'argumentari de la seva intervenció. Miri, grans obres d'infraestructures de transvasament d'aigua, tots els experts ens diuen que ja no obeeix a cap política sostenibilista. En qualsevol cas, vostès van defensar en el seu moment el Plan hidrológico nacional, que –crec que jo ja els ho deia en la comissió en què va comparèixer també el conseller Milà, a què feia referència el diputat Espadaler– obeïa bàsicament a objectius especulatius del sector zaplanista, del seu partit, en el País Valencià. Per tant, de frivolitats, segurament, i d'imprudències, les que defensaven vostès en l'anterior Pla hidrològic nacional.

Jo crec que, en tot cas, nosaltres no donarem suport a la proposta de moció presentada pel Grup de Convergència i Unió, bàsicament perquè ens insta, o insta el Govern, a negociar amb el Ministeri de Medi Ambient per tal de garantir el finançament de tot un seguit d'obres hidràuliques que estaven incloses en el Pla hidrològic aprovat al Congrés dels Diputats, per cert, també, amb el suport de Convergència i Unió. No hi donarem suport perquè, home!, aquesta feina, fins i tot abans que s'aprovés el Pla hidrològic en el Congrés dels Diputats, és una tasca que el Govern de la Generalitat de Catalunya ja feia per tal de garantir el finançament.

El senyor diputat que ha intervingut defensant la Moció sap perfectament –sap perfectament– que les obres que estaven incloses en l'annex de l'actual Pla hidrològic, eh?, eren obres que el Ministeri pretenia finançar amb fons de cohesió europeus. I vostè sap perfectament, també, que, en tot cas, hi ha la garantia –perquè així ja s'ha expressat per part del conseller en aquesta seu parlamentària, però també per la ministra Narbona en una pregunta que el seu Grup Parlamentari va efectuar, no sé si era en el Senat, em sembla que la hi van efectuar en el Senat–, el compromís, també, del Govern de l'Estat, de presentar tot aquest seguit d'infraestructures als fons de cohesió i donar suport a la tramitació d'aquests, amb el mateix coeficient d'elegibilitat i amb una quantitat..., o amb la mateixa quantitat equivalent que hi havia en l'annex que al final no va quedar apro-

vat o va desaparèixer en la tramitació parlamentària del Pla hidrològic nacional.

Per què? Home, perquè jo crec que el Govern de Catalunya ha fet una cosa prou interessant, no? –com a mínim, definim-la així–, que, en tot allò que fa referència a les conques internes de Catalunya, la nostra Administració hidràulica, l'ACA, tingui plena competència i plena autonomia, per fer què? Per fer tres coses: per projectar les obres, per contractar-les i per executar-les.

I vostè sap tan bé com jo que el diferencial o la resta de diferencial que no estarà acollit o que no tindrà els fons de cohesió, en aquestes obres o en anteriors, sempre es recupera a través d'aportacions via tarifària.

Això serà així i ha estat així històricament, si més no amb l'actual model que tant vostès com nosaltres, quan estàvem a l'oposició, vam acordar a l'hora de crear l'Administració hidràulica de Catalunya.

Que aquest model l'hem de posar en qüestió? Home, potser sí, però parlem-ne amb tranquil·litat. I mentrestant el que hem de fer o seguirem fent és allò que s'ha fet històricament, que és: aquelles aportacions que no vinguin a través d'altres fonts, les haurem de recuperar via tarifària.

I si al final els fons de cohesió que es rebin per a aquestes obres, per a les obres de les conques internes, no de l'Ebre, només de les conques internes, no arriben al màxim coeficient, jo tinc la seguretat... –i altres vegades ja ho he expressat aquí–, perquè com a mínim el Govern central, el Govern de l'Estat, ho ha demostrat en aquest sentit; seguim confiant en ell, sabem que no ens fallarà i que, en qualsevol cas, la conselleria de Medi Ambient o el Govern de la Generalitat tindrà la capacitat suficient per negociar amb el Ministeri per tal d'arribar a acords satisfactoris per a ambdues administracions.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades..., home, senyor Ibarz, en primer lloc, malgrat que ara no em pugui escoltar, ja li ho explicaran, volia dir-li que un moviment ciutadà no és una imprudència, que en democràcia un moviment ciutadà és una manifestació legítima, que existeix el dret a l'organització, a l'associació, a mobilitzar-se, a expressar.

I jo crec que el moviment ciutadà de les Terres de l'Ebre en defensa de l'Ebre se'l pot qualificar de tot menys d'«imprudència», perquè realment va ser un moviment que va portar moltes coses, no? Entre d'altres, i sobretot, retirar i fer caure un pla hidrològic que defensava un govern en contra del territori, i els governs, en teoria, no estan per estar en contra dels territoris, sinó tot al contrari.

Però més enllà d'això, va ser un moviment que va fer recuperar moltes coses, entre d'altres, un sentiment col·lectiu, un orgull de pertinença, una defensa d'un

territori, una expressió d'una voluntat de futur. Per tant, qualificar un moviment ciutadà d'«imprudència», és una expressió que no l'entendem.

Aquesta contraposició d'obres majors i menors que fa vostè també, doncs, home, això, que ho digués Joaquín Costa, doncs sí, no? Però de Joaquín Costa cap aquí, doncs, ha plogut una mica, potser no tant com ens agradaria, especialment el darrer any, però ha plogut una mica.

Precisament ara, tots els tècnics i tots els enginyers i tots els especialistes en temes d'aigua diuen, doncs, que no, que cal anar a la cirurgia petita, que cal anar a les mesures d'estalvi, a les mesures de racionalitat, a les mesures d'induir a la responsabilitat dels consumidors, que cal fer més cirurgia petita i menys obra de traç gros.

Tots, diuen això? Tots no: els que hi tenen interessos no; als que els agrada ficar més ciment, perquè hi guanyen..., aquests no, aquests pensen una altra cosa. Però de cara als interessos dels ciutadans ho hem d'enfocar d'aquesta manera.

I vostè ha dit una cosa que tampoc és correcte respecte al consum a la ciutat de Barcelona i a l'àrea metropolitana. Amb dades d'Aigües de Barcelona a la mà, el consum a l'àmbit de l'àrea metropolitana de Barcelona els darrers trenta-cinc anys no ha crescut pas, és pràcticament el mateix que a inicis dels anys setanta.

Què ha canviat? Més enllà d'això. Ha canviat on hi ha hagut un creixement del territori irracional i no planificat. I això és el que fet o el que està fent el nou Govern, que és planificar el creixement territorial per fer que cada conca es gestioni cada vegada més autònomament; sabem que a curt termini no és possible, però cada vegada cada conca ha de tenir un tractament i una gestió de l'aigua més tancada en si mateixa.

Anant als punts de la Moció. Home, el primer diu: «Iniciar negociacions.» I, és clar, és poc oportú quan aquestes negociacions estan iniciades. Per tant, és un punt sobrer; podríem dir que irrellevant.

I el segon demana que demanem finançament europeu i que insistim en aquest punt, quan precisament el conveni que hi ha signat el que estableix és el màxim que es pot obtenir en fons de cohesió, que és del 85 per cent. I això és el que diu el conveni. Per tant, ens sembla una moció poc oportuna.

I, en qualsevol cas, tampoc podem entendre que a un partit com Convergència i Unió, doncs, no li sembli bé, que no estigui d'acord que des del Govern de Catalunya es vulgui assumir la gestió d'unes obres que són importants per al país, la seva direcció, més quan el finançament ve d'Europa.

Però ho hem de fer nosaltres, hem de decidir nosaltres els projectes executius, el detall, el trepig del territori... Sabem tots que cada vegada és més difícil en un territori dens i complex com el nostre, en què qualsevol actuació topa amb una pila d'interessos, legítims, particulars; cada vegada és més difícil fer qualsevol actuació. Per tant, que la vulguem decidir des d'aquí..., em sembla que tots hi hauríem d'estar d'acord.

I, per tant, no podem entendre –no podem entendre– que un partit com Convergència i Unió, que al llarg de

la seva trajectòria sempre ha demanat més poder de decisió per a Catalunya, no tant com ens agradaria moltes vegades..., però que en aquest cas no vulgui capacitat decisòria en mans del Govern de Catalunya.

Per tant, fetes aquestes explicacions, comprendran que no donarem suport a la Moció presentada.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president; des de l'escò mateix, perquè em sembla que ja s'han dit la majoria de les coses que s'havien de dir.

Jo em quedo amb una sola frase del senyor Espadaler, la que diu: «El substantiu és que aquestes obres es facin.» Jo ja no sé com més s'ha de dir que precisament la voluntat d'aquest Govern és de garantir que aquestes obres es facin i que tots els passos que s'han fet van en aquest sentit.

No crec que jo amb les meves paraules ara pugui donar-los més informació o més arguments per convèncer-los dels que surten en les vint-i-sis pàgines que té la transcripció en aquests moments del que va dir el senyor conseller Milà el dia 15 de juny, el que diuen els dosiers que ens va lliurar, el que diuen les set pàgines de la transcripció de la interpellació de l'altre dia o el que han dit els diputats que m'han precedit.

Per tant, jo ja no em veig amb cor de dir res més perquè el senyor Espadaler sàpiga d'una vegada per totes que precisament la voluntat d'aquest Govern..., i tots els passos que s'han fet en aquest Govern, totes les negociacions que s'han fet i que es continuen fent..., perquè no és una cosa que haguem d'iniciar ara, sinó que, precisament, entre aquest Govern de la Generalitat i el Govern de Madrid sortosament en aquests moments hi ha bona sintonia, es pensa en els mateixos criteris relacionats amb la sostenibilitat pel que fa a la gestió de l'aigua i no hi ha per què haver-hi tots aquests problemes i tots aquests papus que veu el senyor Espadaler.

I pel que fa a les afirmacions del senyor Ibarz, com altres vegades ja ens hi té acostumats, li ha sortit la vena provocadora. Tornar a treure el tema de les mobilitzacions que hi van haver a les Terres de l'Ebre i desqualificar-les com ha fet, quan precisament el que ha aportat aquesta plataforma de la nova cultura de l'aigua és que tota la societat entengui que l'aigua és un bé escàs i que s'ha de gestionar d'una manera diferent de com s'havia fet fins ara, que es pensava o es pretenia fer creure a la gent que l'aigua és un bé il·limitat. Que és la proposta que vostè fa avui. El fet de dir, de tornar a recuperar que ha d'anar aigua de l'Ebre cap a Barcelona, ja no només cap a València i Múrcia, també cap a Barcelona, com si no es pogués acabar mai aquesta aigua, em sembla del tot fora de lloc. I més un any com aquest de sequera, que si aquest any hi hagués hagut el transvasament de l'Ebre, ja m'hauria agradat de veure quanta quantitat d'aigua passava per unes canalitzacions o

per unes altres i quanta n'arribava a la desembocadura de l'Ebre.

Per tant, jo crec que ja no cal que hi donem més voltes; ja se sap, ja s'ha dit que els grups que donem suport al Govern no donarem suport a aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler per pronunciar-se sobre les esmenes.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí. Moltes gràcies, senyor president. Només, breument, abans de pronunciar-me sobre l'esmena, donar resposta a algunes de les qüestions que s'han dit, particularment a tres de molt senzilles.

El representant del Grup socialista deia: «Escolti, no dubti que si no assolim el 85 per cent..., jo no dubto que el Govern de l'Estat hi serà per un cap o hi serà per l'altre.» Escolti, el conveni diu explícitament: «En ningún caso la Administración General del Estado asumirá compromisos adicionales de financiación, bien por el hecho que los fondos de cohesión no alcancen el nivel pretendido, bien porque el coste de las obras supere...», tal, tal, tal. O sigui, més clar –mai millor dit–, l'aigua.

Segona reflexió. Esquerra Republicana diu: «Ara és temps de fer cirurgia petita.» Escolti, ja m'explicarà fer cent cinquanta hectòmetres a base de dessalació, amb el consum energètic que té la dessaladora de Blanes, que nosaltres la varem fer i ho compartim, no és precisament cirurgia petita. Fer dessalació no és cirurgia petita, i menys en la quantitat de cent cinquanta hectòmetres anuals, que és el que està projectant l'actual Govern, i hi té el nostre suport en aquest àmbit.

I tercera, diu: «No entenc com un grup com el seu no vol decidir des d'aquí...»

El president

Senyor Espadaler...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

El que volem és que paguin des d'allà. I el que ens agradaria...

El president

Senyor Espadaler, esmenes!

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, esmenes. I el que ens agradaria és...

El president

És pronunciar-se sobre les esmenes.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, senyor president. I el que ens agradaria és que paguessin des d'allà. I per això fem aquesta esmena; no per decidir des d'aquí, sinó per decidir des d'aquí i per-

què paguin des d'allà, perquè hem deixat de recaptar l'import que recaptarem amb sis anys de cànon.

Sobre les esmenes, senzillament, dir que les acceptem, senyor president.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació la Moció amb les esmenes acceptades.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 53 vots a favor i 67 en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa (tram. 302-00134/07)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Rafael López.

(Remor de veus.)

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., els que els interessi almenys la Moció... (Persisteix la remor de veus. Pausa.)

Senyores i senyors diputats, el curs que ve començarà amb 21.000 escolars en barracots, o aules prefabricades, com li vulguin dir –4.000 escolars més que el curs passat–, amb un total de 643 barracots, que fan un total de 92 nous barracots respecte a l'any passat.

Què ha passat?, es preguntaran les famílies de Catalunya. Què és el que ha passat després que els que ara són govern quan eren oposició deien que, és clar, hi haviem tants barracots perquè no es donava prioritat a fer escoles dignes, quan deien que hi havien tants barracots perquè no es planificava, quan deien que era un escàndol tants barracots perquè hi havien 623 i 19.750 alumnes, que ara defensen, amb una simplicitat absoluta, que hi hagi 21.000 escolars en barracots i que hi hagi 92 barracots més?

Però això no seria un problema si no fos que fa tres mesos –tres mesos– la senyora consellera d'Educació en seu parlamentària ens va dir que el curs que ve hi hauria 95 barracots menys. La consellera, en seu parlamentària, fa tres mesos, ens va dir que hi haurien 95 barracots menys; ens deia: «Un pla de construccions que ja podem concretar...» –és que no té pèrdua– «...que de cara a l'inici del curs 2005-2006 constarà de setanta-vuit grans actuacions que permetran eliminar aproximadament 95 mòduls provisionals.» I després, sobre el tema dels 29.000 escolars ens deia: «És clar, és que ens han vingut 24.484 alumnes més, aquest curs. Això no es pot planificar.» És clar, però què ens deia fa tres mesos? Ens deia: «El Departament d'Educació» –que tam-

bé té tela—, «en col·laboració amb l'Institut d'Estadística de Catalunya i les administracions locals, treballa una planificació estratègica per preveure les necessitats d'escolarització de la Catalunya del 2009, i no podem planificar ni preveure la del 2005-2006.» Però no ho podem planificar ni preveure, quan l'any passat va començar amb 24.000 escolars més i fa dos anys va començar amb 26.000 escolars més; és a dir, amb una simple projecció es podia preveure.

Per això, dos dels punts que nosaltres defensem en la nostra Moció. Un que diu: «Redactar un nou pla de xoc per a l'eliminació dels mòduls prefabricats en els centres docents a Catalunya per al curs 2007-2008», que jo suposo que tindrà la unanimitat de tots els grups, per la senzilla raó que no he trobat cap grup que avui formi part del Govern que no ho proposi en el seu programa electoral. Per tant, tindrà també la votació dels grups que ara formen el Govern.

I, després, crear conjuntament i amb l'Institut d'Estadística de Catalunya un sistema d'indicadors flexibles, avaluable i revisable, és a dir, començar a posar una mica també de científisme a l'acció pública per a la planificació educativa, que incorpori no només les dades sociodemogràfiques territorialitzades, sinó també les previsions de creixement demogràfic en base a la planificació del territori de les diferents administracions, i que permeti acurar la planificació educativa en el territori, és a dir que la planificació educativa no pot estar deslligada de la planificació d'infraestructures o de la planificació de treball o d'altres tipus de planificacions, perquè és important, i són els indicadors, per exemple, quan parlem de les bases de dades, Eurostat, a la Unió Europea són les que s'utilitzen.

I una tercera mesura, perquè també és important en la planificació, és el que llegíem, per exemple, senyora Camats, si em permet llegir-ho, del full informatiu d'USTEC. No perquè després em diu que això..., que nosaltres, el Partit Popular de Catalunya, utilitzem dades del sindicat; doncs, molt amablement li deixo que diu la USTEC. Diu: «El Departament no té previst afrontar la matrícula viva en aquells centres que durant el curs s'incrementi el nombre d'alumnat d'incorporació tardana, ni tampoc hi ha previstos més recursos per a aquells centres que augmentin la ràtio amb el 10 per cent contemplat en el decret de matriculació.» Però no s'havia planificat tot el professorat per a l'any que ve?

Què ens diu —si em permet, també, senyora Camats— UGT del tema? Diu: «Les mesures de millora que proposa l'Administració per a la secundària són mínimes i, en cert sentit, perifèriques.» Aquesta és la realitat del país, aquesta és la realitat de la planificació educativa que tenim. Per això li proposem el punt 3, que és la redacció d'un nou protocol d'actuació per afrontar aquesta matrícula viva, que també suposem que tindrà el recolzament de tota la cambra, perquè no he trobat, en cap ni un dels programes electorals de les forces polítiques que avui donen recolzament al Govern, que no la proposin, que no estigui inclòs en el seu programa d'educació.

Per tant, ja que crec que tindrem l'absolut recolzament de tota la cambra, me n'aniré feliç i esperaré a veure

quines són les excuses —que segurament seran excuses— que ens donaran els partits, els grups de Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Des de l'escó mateix per posicionar-nos en relació amb els tres punts de la Moció. En relació amb el primer punt, anuncio que ens abstindrem. I ens abstindrem perquè el diputat del Grup Popular acaba de dir que cal introduir elements de científisme en la planificació escolar. I li haig de dir, senyor diputat, que des de l'any 80, a partir dels treballs molt importants d'un bon demòcrata reconegut a Catalunya, es disposa d'un bon mapa escolar que com a instrument dinàmic és veritat que conjuntament amb l'Institut cal adequar-ne les dades. Però, lògicament, no és només des dels anys vuitanta, sinó que el 90 va haver-hi el canvi de la llei i el mapa lògicament també es va actualitzar. Perquè un mapa és més que dades demogràfiques de naixement i de mobilitat de població, és cursos d'escolarització, és professorat, tipologia de centres, plantilles de matèries, etcètera. Per tant, ens sembla que el primer punt no és prou complet, ni és cap novetat el científisme que vostè ha eludit.

En relació amb el segon punt, per coherència amb el que hem dit des de fa dies Convergència i Unió votarà que sí. Perquè és bo que es reconegui que durant el 2004 no hi va haver inversió, que es reconegui que a través del nou sistema que s'ha inventat de les escoles de lloguer, doncs, hi ha hagut greus dificultats per a la cessió dels solars, i que tot això ha endarrerit notablement els nous equipaments. I, per tant, és bo que recordem que aquest nou pla de xoc, doncs, s'ha d'actualitzar i s'ha de posar en marxa, perquè la mateixa consellera ho ha reconegut, i el 2004 va ser un any perdut que té gran repercussió en els nous mòduls prefabricats que s'han de posar i que es podien haver evitat, i que amb Convergència i Unió, si s'hagués seguit el pla que hi havia, hauria quedat molt més reduït, com els vaig poder demostrar a bastament, darrerament, en una intervenció també.

I, en relació amb el tercer punt, també ens abstindrem. I ens abstindrem perquè si bé ens sembla lògic i estariem d'acord que cal que es compleixin les coses que s'anuncien, i que si es diu que hi ha un augment de matrícula, doncs, hi hagi també un increment de professorat, pensem que és insuficient de la manera que ha quedat redactat, i ens sembla que el que hem de fer és instar a complir els compromisos i, evidentment, si la referència és la USTEC —que, de fet, vol dir el subdirector de planificació del mateix Departament—, doncs, evidentment, encara amb aquest argument menys hi podem dir. És veritat, el secretari general de la USTEC ha estat fins ara subdirector..., que, de fet, ara li han canviat les competències perquè la planificació es veu que no els ha funcionat. I, per tant, si el referent és aquest ens hi abstindrem.

Cal millorar la planificació, cal no fer tants canvis com han pogut fer..., han hagut de fer al Departament, i el que cal és aprofitar els grans instruments que hi ha, perquè la planificació és viva, les necessitats són creixents i el que no es pot és aturar la inversió.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, president. També des de l'escó estant jo faré servir algun dels minuts que tinc per rebutjar aquesta proposta de moció, i fer una petita referència a la cita que va fer el senyor Rafael López de si jo era una inspiració. Jo crec que vaig estar a punt de dir-li que faria el manual de com fer oposició en un parlament. Perquè, evidentment, les cites s'han d'emmarcar dins del context i llegir tot el que es diu. Perquè, per exemple, aquesta parlamentària que avui li parla, però també al seu grup, sempre ha dit que el tema dels barracots s'ha de fer servir com una qüestió excepcional, però que n'hi haurien, i que malgrat..., que fos el govern quin fos n'hi haurien. Que el que hi hauria al costat és una planificació ràpida de com i de quina manera calia perquè aquests barracots poguessin ser substituïts al més ràpidament possible.

No hem dit únicament eradicar barracots per sempre –i aprofito per dir que barracots..., que nosaltres vam treure aquest terme en el moment que parlàvem del paisatge que s'estava dibuixant a través d'una manca de planificació a Catalunya i que hi havia barracots que, a més a més, estaven en mal estat, però que no volia dir que en molts dels casos s'hi fes bona educació. I si vaig dir en algun moment –com va dir vostè en la referència– que CiU va fracassar, el Govern de Convergència i Unió, en la planificació, jo ho continuo mantenint, ho continuem afirmant. I d'aquí plora la criatura, d'aquesta manca de planificació plora la criatura. I per això encara ara ens trobem que hem d'incrementar el nombre de barracots. Que no ens agrada, però complim una responsabilitat que hi ha en aquest moment, que s'han de fer aquests barracots. Llàstima que no s'han pogut substituir tots els que, fins i tot, hi havia compromís. Però n'hi ha hagut més. Per què? Perquè també hi ha molts més alumnes. Cal atendre'ls, cal donar..., i en el moment que varen baixar, aquests alumnes, això no va ser possible. Però sap per què? Tot i agradar-nos que en la Moció es parli de planificació, perquè ens sembla que aquest és el tema. I molt bé va dir, la consellera: «Planificarem per a l'any 2009...». Les planificacions són sempre a llarg termini, no podem... –i aquí li donaré un altre tema, em sembla, de consell de com fer oposició–, no es poden comparar vint-i-tres anys de govern de Convergència i Unió amb un any i mig d'un govern en un tema de planificació i d'eradicació del que són els barracots; no es pot parlar en aquests termes, això és comparar coses que no són comparables.

Nosaltres rebutjarem aquesta Moció perquè sí que el que hem vist és que el Govern ha trencat en un tema

d'una inèrcia que hi havia de manca de transparència. I ha sigut des del mateix Departament que s'ha dit: «No podem eliminar aquests barracots i n'hi hauran més». I aquí parlem tots amb els mateixos números. Jo sé, i el nostre Grup sap, com tots els parlamentaris, que els fèiem anar pel territori per comptar quins eren els números de barracots que hi havia, i com i de quina manera estaven aquests barracots. I no ens donaven tota la informació, sinó que sempre ens la donaven *a posteriori*, per dir-nos, quan dèiem un número, de dir: «No, però és que tots aquests, a més a més, només serveixen de menjador», «aquests altres són d'una altra cosa», i no abans.

Aquest és un tema d'un treball conjunt que ha de fer Govern i oposició, perquè realment la planificació sigui a llarg termini, però es puguin eradicar els barracots com a paisatge, i que quan aquests hagin de ser excepcionals, com és el cas, puguem posar al costat la planificació, com es comença a fer aquest any i mig de govern, i a nosaltres ens sembla que anem, per tant, ben encaminats. I quan això no sigui així també estariem d'acord a poder dir: «Anem a fer un altre o un nou pla.»

I respecte al tema de la matrícula viva, doncs, en el mateix sentit que la part que per dir abstenció diu Convergència i Unió. La matrícula viva ens agradaria molt més que hi hagués molts més recursos i es pogués afrontar directament a tots els centres. S'ha ampliat en molts d'aquests centres i, a més a més, es treballa molt conjuntament amb els ajuntaments, amb planificació i amb treball, de com atendre aquesta matrícula viva, que ens sembla que és un camí bo i un camí idoni per tirar endavant.

Per això rebutjarem, doncs, malgrat que jo, si vol, li puc continuar sent font d'inspiració, que em sembla que sempre serà millor que la pitonissa que ens deia l'altre dia, la pitonissa Lola. (*Rialles.*)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Bé, en primer lloc, m'agradaria retornar a la seriositat del que em sembla que són els temes d'educació. I que em sembla que el dia d'avui ha semblat que es frivoltzava excessivament aquest tema.

Senyor López, jo crec que les persones, en la vida, en la política, en qualsevol dinàmica, la capacitat de seducció és important per fer veure si realment els termes que un planifica, doncs, com en aquest cas una moció subsegüent a una interpellació, pot ser votat per la resta de grups parlamentaris. Però, evidentment, vostè només ha sabut seduir, captivar una sèrie de persones, que he vist que, en algun moment determinat, doncs, estaven molt il·lusionades, molt contentes amb el seu discurs, però que, fins i tot, després m'ha sorprès perquè la mateixa portaveu del Grup de Convergència i Unió aleshores ha fet una intervenció molt correcta en el sentit, doncs, que sembla que, fins i tot, dintre de segons

quins grups veig que vostè ha tingut la capacitat de poder-hi entrar.

Bé, amb relació a la Moció, siguem seriosos, siguem responsables. És a dir, aquesta Moció en el fons és un reconeixement de la tasca que fa el Departament d'Educació; és a dir, en el fons, si vostès analitzen la seva Moció pràcticament no aporten res de nou que no es porti a terme actualment. Tot i que després a l'hora de planificar la seva intervenció ha dedicat a les anècdotes de si ho ha dit USTEC-STE, que si ho ha dit no sé qui, que no sé quan..., vull dir, ha fet aquestes intervencions així, en pla una mica de conya, que, senzillament, a mi m'han molestat una miqueta, tot i que les respecto, però, perquè em sembla que el tema d'educació, a vegades, el frivolitzem. Ja sé que estem a final de curs, ja sé que estem al període final de sessions d'aquesta part de legislatura, d'aquesta part d'any; però jo crec que realment l'esforç, l'esforç i el treball que ha fet el Departament d'Educació, aquest any i mig, és molt important –és molt important.

L'altre dia, quan jo feia la meva interpellació, parlava que s'havia d'avaluar el curs, que s'havia de fer un balanç. Suposo que vostè ha rebut aquest balanç del curs 2004-2005. L'acabo de rebre avui, jo, concretament... Doncs, bé, doncs, suposo que, potser, el tenen allà a les prestatgeries; però, en tot cas, jo el que faré és donar-ne un al senyor López, i, en tot cas, a vostès, doncs... (*veus de fons*), en el seu moment..., una mica perquè puguin veure la quantitat de qüestions que s'han portat a terme. (*Veus de fons.*)

Però, anant a coses concretes i perquè el temps no se m'acabi..., és a dir, en l'anomenat Decret de matriculació o procediment d'admissió de l'alumnat de l'any 2004, d'1 d'abril, allà ja es parlava de les oficines municipals d'escolarització –oficines municipals d'escolarització–, que, per a alguns..., van posar el crit al cel, que això era una «alegalitat, il·legalitat», etcètera. En elles... –en elles– (*veus de fons*), no..., no vostè, –no vostè, eh?–, en elles també s'hi contemplava la incorporació de les taules mixtes de planificació, que, precisament, tenen aquesta tasca de portar a terme tota aquesta planificació que es pugui fer..., presidides per l'alcalde en el municipi concret; i, a més a més, doncs, amb tècnics, amb directors dels serveis territorials, que, d'alguna manera, desenvolupen tota una tasca per poder veure quines són aquelles necessitats que hi ha en un municipi concret..., o, fins i tot, es podria arribar a pensar en moments determinats en una zona concreta.

Per tant, a més a més, totes aquestes taules de planificació i les oficines municipals d'escolarització treballen directament amb l'Idescat, eh? I ja, de fa molts anys, ja s'ha dit, doncs, que es treballa en aquesta planificació de l'Institut d'Estadística de Catalunya.

Quant al Pla de construccions escolars, que era, vostè, on anava, que és aquest nou pla de xoc, no?, que vostè ens informava en el segon punt, aquí li podem dir el següent –sembla que s'ha dit abans–: s'ha començat una nova etapa en matèria de construccions escolars, 1.500 milions d'euros en quatre anys –1.500 milions d'euros en quatre anys. I una nova etapa en la qual el que alguns anomenen barracots i d'altres mòduls prefabricats han de servir per resoldre situacions excepcio-

onals. Al costat d'un barracot –al costat d'un mòdul prefabricat– hi ha d'haver la planificació posterior per arribar-lo a substituir al més immediatament possible. I això és el que fa i farà el Departament d'Educació.

La matèria viva, les oficines municipals d'escolarització, ja serveixen en part per a això; però, a més a més, li podria indicar tota la quantitat d'aules d'acollida que han tingut la funció de poder atendre aquells alumnes nouvinguts o aquells alumnes que en un moment determinat, en funció, doncs, de la mobilitat territorial, s'hi poden incorporar. L'any passat, 649 aules; enguany, el proper curs, exactament 969 centres docents de Catalunya tindran aquestes aules d'acollida, i no solament els centres públics, també els centres privats concertats.

Per tant...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Freixanet i Mayans

...ens sembla que realment s'està fent una actuació molt correcta, molt coherent, i aquesta Moció, en el fons, no aporta cap element que pugui fer variar aquesta planificació que ja existeix. I, per tant, votarem en contra aquesta proposta.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. En tot cas, començar dient que em temo molt que no seré l'única que truncarà la felicitat del senyor López votant en contra d'aquesta Moció, perquè em fa l'efecte que no hi ha ningú que hi votarà a favor, pel que hem sentit. Per tant, en això no em quedo sola.

I després, que sí, senyor López, és legítim que vostè citi els sindicats. Faci-ho sempre, també, quan en les lleis que vostès proposaven... –afortunadament, ja no tenen possibilitat de proposar-ne a nivell estatal–, els sindicats també les critiquen. Ho dic perquè no siguin el seu referent només en alguns casos, sinó que ho siguin sempre, o quan parlen de temes de laïcitat, per exemple; aquí també ens hi trobarem.

Vostè presenta una moció que parla bàsicament de tres idees. Vostè demana planificació, construccions i suport a la matrícula viva o a l'acollida dels nous alumnes durant el curs.

Vostè demana nous instruments de planificació, però, ha parlat amb la gent dels ajuntaments o amb regidors d'educació que ara expliquen que tenen aquests instruments? Que ara, per fi, tenen taules mixtes de planificació en les quals poden abordar temes que fins ara els angoixaven, com, per exemple, el fet que «ens construïen una urbanització nova a l'ajuntament, ho sabem, això vol dir que ens faltarà una escola», i ara per fi tenen l'espai on poder-ho explicar?

Aquestes són les eines que, com vostè molt bé deia, els partits del tripartit portàvem en els nostres programes de govern i ara el Govern està executant. Instruments perquè es pugui planificar. És ben coherent. Ho demanàvem i ara és quan ho estem posant en marxa, igual que les oficines municipals de matriculació, que ajuden en aquesta planificació i redistribució i que a vostè tampoc li han acabat d'agradar mai.

Fins i tot, la consellera l'altre dia ens deia que veuen amb certa preocupació que el Decret de regularització d'immigrants, que acaba de tancar-se, implicarà que en el curs vinent arribi nou alumnat, que és impossible de preveure com afectarà el nostre sistema escolar, però que en això..., també tenen intenció de preveure-ho.

Escolti, vostè demana construccions, i, com que a més a més ens demana científicitat, exhaustivitat, anàlisi i dades –que és un bon amant de les dades–, parlem de quantitat. En quatre anys, des de l'any 2000 a l'any 2003, el Govern al qual vostè donava suport va aprovar 472 milions d'inversions en noves construccions. Aquest Govern, que a vostè li sembla que es queda tan lluny de les construccions i de la planificació, en dos anys ha invertit 452 milions en noves construccions. (*Remor de veus.*) Quatre-cents cinquanta-dos milions que, a més a més, formen part d'un pla que vostès no acaben de creure, però que suposa una inversió de 1.500 milions d'euros en quatre anys. Home!, jo diria que la inversió la fem, que l'esforç es fa i que, a més, es fa conjuntament amb els territoris on els ajuntaments, amb un gran esforç, estan buscant sòl allà on a vegades és molt difícil d'aconseguir.

I, a més a més, parla de barracots. Parlem de barracots: és veritat que aquest any se n'instal·laran 92. Vostè sempre s'oblida de mencionar que se'n retiren 112, d'aquells de més històrics.

Jo, quan es parla de barracots, i amb això volia acabar, sempre recordo un company de generació, que és el Jordi Farriol que m'explica que ell va començar a estudiar a l'institut quan no existia el seu institut. Va haver d'anar a una escola de primària perquè l'institut en què s'havia matriculat encara no existia i tampoc no existia ni el barracot. El segon i el tercer de BUP –BUP en aquella època– els va haver de fer en barracots. Diu que tenia patí, però no hi havia exactament res més. I el COU, el va acabar fent en un altre institut, perquè aquell institut que s'havia de construir quan ell es va matricular a primer, encara no existia i encara no s'havia ni començat a fer.

Afortunadament, la planificació i les inversions d'aquest Govern evitaran històries com les del Jordi Farriol.

Gràcies, senyor López.

El president

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Votació separada del primer, del segon i del tercer...

(*Pausa llarga.*)

Senyores diputades, senyors diputats, abans de procedir a la votació, comunicar-los també que els portaveus han pactat dues declaracions institucionals més, una amb motiu dels darrers esdeveniments del Sàhara Occidental i una altra amb motiu del Dia Mundial del Refugiat, que, atès que són signades per tots els grups parlamentaris, se'n donarà la publicitat corresponent a partir de la web del Parlament.

Començarem la votació de la Moció en qüestió. Ha demanat, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, tres votacions. Per tant, votariem, primer, el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 14 vots a favor, 32 abstencions i 65 vots en contra.

Votariem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 46 vots a favor i 64 vots en contra.

Finalment, votarem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 13 vots a favor, 33 abstencions i 65 vots en contra.

Tenint en compte, senyores diputades i senyors diputats, que aquest és el darrer Ple, en principi, d'aquest període de sessions, tocaria desitjar-los bon estiu; però, atès que encara queda molta feina per fer aquest estiu, em fa l'efecte que no seria prudent. (*Rialles.*)

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les nou del vespre i dos minuts.